

EM SẼ ĐẾN CÙNG CÔN MÙA

Ichikawa Takuji

Ichikawa Takuji

EM SẼ ĐẾN
CÙNG CÓN MƯA

vh

nhà xuất bản văn học

“Hôm nay là lần đầu tiên chúng mình gặp nhau với đôi giày có cổ và có gót. Cũng phải nói thêm, hôm nay cũng là lần đầu tiên anh thấy em mặc chiếc váy liền màu đỏ sẫm. Lần đầu tiên anh thấy em tô son. Lần đầu tiên anh thấy mái tóc em đung đưa mỗi lần em nghiêng đầu, lần đầu tiên anh cảm thấy bồn chồn không yên khi nói chuyện với em.

Tất cả đều là lần đầu tiên, đến nỗi mà khó tìm được một thứ không phải lần đầu tiên.”

© henshukaigi.com

Takuji Ichikawa

sinh ngày 7 tháng Mười năm 1962
tại Tokyo. Ông tốt nghiệp trường đại học
Dokkyo. Cuốn tiểu thuyết đầu tay của
ông, *Separation*, xuất bản năm 2002.
Cuốn *Em sẽ đến cùng cơn mưa* (xuất

bản tại Nhật với tên *Ima Ainiyukimasu*) in lần đầu năm 2003, là một trong những tiểu thuyết thành công nhất Nhật Bản, được chuyển thể thành truyện tranh, kịch, phim truyền hình ở Nhật và điện ảnh tại Mỹ.

“Một câu chuyện tình tình tế và ngọt ngào đến nỗi ngay cả cái chết rình rập cũng đem lại những an ủi dịu dàng.”

— Le Monde

“Vừa phi thực vừa chân thực, một câu chuyện ngọt dịu về sự trường tồn của tình yêu.”

— Reading-reviewing.com

“Hành trình khám phá, một lần nữa, về tình yêu đã mất.”

— Goodreads.com

“Kết hợp hài hòa giữa những điều có và không thể, một câu chuyện bình dị dành cho bất kỳ ai.”

**IMA, AI NI YUKIMASU by
ICHIKAWA Takuji**

**Copyright © 2003 by ICHIKAWA Takuji
All rights reserved.**

**Originally published in Japan by
SHOGAKUKAN INC., Tokyo**

**Vietnamese translation rights arranged
with SHOGAKUKAN INC through THE
SAKAI AGENCY**

**Dịch từ nguyên bản tiếng Nhật, IMA, AI NI
YUKIMASU của ICHIKAWA Takuji**

**Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa &
Truyền thông Nhã Nam, 2012.**

Chế bản này được thực hiện với mục đích phi

lợi nhuận. Hãy mua sách trong điều kiện có thể.

Bản quyền ebook © **Romance Book**, 2014.

fb.com/romanbook

1

Khi Mio qua đời, tôi đã nghĩ thế này.

Ai đó, người đã sáng tạo ra tinh cầu của chúng ta, phải chăng lúc ấy, đang tạo thêm một tinh cầu khác ở đâu đó trong vũ trụ...

Tinh cầu nơi người ta sẽ tới sau khi qua đời.

Tinh cầu mang tên Lưu Trữ.

“Lưu Trú?” Yuji hỏi.

Không phải, tinh cầu Lưu Trữ.

“Lưu Trú?”

Lưu Trữ.

“Lưu.” Yuji ngẫm nghĩ rồi nói tiếp,

“Trú?”

Thôi được rồi.

Nơi ấy giống như một thư viện khổng lồ, rất mực yên tĩnh, sạch sẽ và ngăn nắp.

Đại để là một nơi rộng mênh mông, với hành lang dài ngút mắt chạy xuyên các tòa nhà.

Tại đây, những người đã rời bỏ tình cầu của chúng ta đang tận hưởng một cuộc sống an bình.

Có thể nói tình cầu này ở trong chính trái tim chúng ta.

“Nghĩa là sao ạ?”

Yuji thắc mắc.

Là thế này, khi mẹ Mio qua đời, các cô các bác đã nói với Yuji thế nào nhỉ? Là mẹ vẫn ở trong trái tim của con đúng không?

“Vâng.”

Bởi vậy, tình cầu này là nơi những

người sống ở trong tim của tất cả mọi người trên thế giới cư ngụ cùng nhau.

Chừng nào vẫn có ai đó nghĩ đến, họ còn được sống ở tinh cầu đó.

“Nếu ai đó quên họ thì sao ạ?”

Ừ, thì họ sẽ buộc phải rời tinh cầu.

Lần này mới là “chia tay” thực sự.

Vào buổi tối cuối cùng, tất cả bạn bè sẽ tụ tập lại để tổ chức tiệc chia tay.

“Có ăn bánh ga tô không?”

Có, có bánh ga tô.

“Cá trứng cá hồi!”

Ừ, cá trứng cá hồi. (Trứng cá hồi là

món khoái khẩu của Yuji.)

“Thế còn...”

Đủ mọi thứ. Con không phải lo.

“Thế, tinh cầu ấy có Jim Button không?”

Sao cơ?

“Vì con biết Jim Button. Tức là Jim Button ở trong trái tim con phải không?”

Ừ ừ, (tôi qua, tôi đã đọc cho Yuji nghe truyện *Jim Button và bác lái tàu Luke*), bố nghĩ là có, có thể lắm.

“Thế còn đầu máy Emma? Emma cũng ở đấy chứ?”

Emma không có ở đấy.

Chỉ có con người mới ở đây thôi.
“Hừm.” Yuji nói.

Có Jim Button, có cả Momo⁽¹⁾.

Có cô bé quàng khăn đỏ, đương nhiên cả Anne Frank⁽²⁾ nữa, Hitler và Rudolf Hess⁽³⁾ chắc cũng có ở đó.

Có cả Aristotle và Newton.

“Mọi người làm gì ở đó ạ?”

Làm gì à, họ cứ lặng lẽ sống thôi.

“Chỉ thế thôi?”

Chỉ thế thôi là sao, à, có lẽ họ còn suy nghĩ về điều gì đó chẳng?

“Suy nghĩ? Nghĩ gì thế ạ?”

Điều gì đó vô cùng phức tạp. Phải suy nghĩ rất lâu mới ra được câu trả lời. Vì thế, ngay cả khi đến tỉnh cầu Lưu Trữ, họ vẫn tiếp tục suy nghĩ.

“Cả mẹ cũng thế?”

Không, mẹ chỉ nghĩ về Yuji.

“Thật hả?”

Thật.

Nên Yuji không được quên mẹ đâu đây.

“Con không quên đâu.”

Nhưng con còn nhỏ quá. Mới ở được với mẹ có năm năm.

“Vâng.”

Vậy bố sẽ kể cho con trước kia mẹ là cô gái như thế nào.

Mẹ đã gặp và kết hôn với bố ra sao.

Mẹ đã vui mừng như thế nào khi Yuji chào đời.

“Vâng.”

Bố mong con sẽ luôn nhớ những điều ấy.

Nhất định con phải nhớ đến mẹ đây, để khi đến lượt bố tới tinh cầu ấy, bố vẫn có thể gặp được mẹ.

Con hiểu chứ?

“Gì ạ?”

Thôi được rồi.

2

“Con chuẩn bị đi học xong chưa?”

“Gì ạ?”

“Con chuẩn bị xong chưa? Đeo thẻ tên vào chưa?”

“Gì ạ?”

Sao thằng bé lại nghễnh ngãng thế nhỉ? Hồi Mio còn sống, nó đâu có thế này. Có vấn đề về tâm lý chăng?

“Đến giờ rồi. Đi thôi.”

Tôi cầm tay Yuji, lúc này vẫn còn

ngái ngủ, kéo ra khỏi nhà. Tôi trao Yuji cho cậu bé phụ trách dẫn các em đi học⁽⁴⁾ đang đợi dưới chân cầu thang, rồi đứng dõi theo thằng bé. Đi cạnh anh phụ trách lớp Sáu, trông Yuji như trẻ mẫu giáo. So với tuổi lên sáu, thằng bé còn nhỏ quá. Dường như nó đã quên mất việc phải lớn lên.

Nhìn từ đằng sau, gáy Yuji gầy và trắng như cổ hạc, phần tóc lộ ra bên dưới chiếc mũ vàng có màu giống nước trà Darjeeling pha sữa.

Vài năm nữa, mái tóc trông như tóc của hoàng tử Anh quốc này thế nào cũng

xoăn tím lại.

Tôi đã trải qua chặng đường này rồi. Nguyên nhân là bởi một số hoóc môn bị tiết ra quá nhiều vào tuổi dậy thì. Đến khi ấy, Yuji sẽ lớn bồng lên, hơn cả tôi bây giờ. Yuji sẽ gặp một cô gái giống mẹ, sẽ yêu, và nếu thuận lợi sẽ có được một bản sao mang nửa gien di truyền của mình.

Từ thời xa xưa, con người đã luôn như vậy (phần lớn mọi sinh vật đều thế), chừng nào tinh cầu này còn quay, quy trình vẫn sẽ được lặp lại.

Tôi leo lên chiếc xe đạp cũ dựng dưới chân cầu thang, nhấn bàn đạp hướng về văn phòng luật nơi tôi làm việc. Văn phòng cách khu nhà tôi chưa tới năm phút đạp xe.

Khoảng cách lý tưởng đối với một người không chịu nổi các phương tiện giao thông như tôi.

Tôi làm ở đây được tám năm.

Khoảng thời gian đó không hề ngắn. Lấy vợ, có con, và vợ rời đến một tỉnh cầu khác.

Khoảng thời gian đủ dài cho ngàn ấy chuyện xảy ra.

Vậy đây, giờ ở tuổi hai chín, tôi đã là ông bố độc thân với một cậu con trai sáu tuổi.

Giám đốc văn phòng rất tốt với tôi.

Tám năm trước ông đã là một ông già, giờ đây ông vẫn là một ông già và sẽ còn tiếp tục là một ông già cho đến lúc nhắm mắt. Tôi không hình dung nổi ông giám đốc không phải là một ông già. Chẳng rõ ông đã bao nhiêu tuổi. Chỉ biết là ông đã qua tuổi tám mươi.

Bộ dạng ông rất giống loài chó St. Bernard có thùng rượu treo cổ⁽⁵⁾. Có điều, thứ treo cổ ông là cái cằm hai ngấn.

Ông cũng giống loài chó này ở tính cách
điềm đạm, hòa nhã, mắt lúc nào cũng lim
dim.

Giả sử có một con St.Bemard già
nua, ngồi thế chỗ ông ở góc phòng, chưa
chắc tôi đã phát hiện ra.

Khi Mio mất, tôi vốn yếu đuối lại
càng thêm yếu đuối, ngay cả chút sức lực
để thở cũng ngày một cạn kiệt.

Suốt một thời gian dài, tôi bỏ bê
công việc, gây biết bao phiền toái cho
văn phòng. Tuy vậy, ông giám đốc không
tìm người thay thế mà chờ cho tới lúc tôi

đủ sức gượng dậy. Sau đó, ông còn cho phép tôi chỉ làm đến bốn giờ chiều. Tôi đề đạt nguyện vọng rằng không muốn Yuji ở nhà một mình sau giờ tan học và ông đã đáp ứng. Làm vậy, tuy lương ít, nhưng bù lại tôi có được khoảng thời gian không thể đổi bằng tiền.

Nghe nói ở thị trấn khác có nhận giữ trẻ sau giờ học, nhưng nơi tôi ở không tồn tại mô hình hữu ích này.

Bởi vậy, tôi rất biết ơn ông giám đốc.

Đến văn phòng, tôi cất tiếng chào

Nagase, người có mặt sớm hơn tôi.

“Chào cô.”

Cô chào đáp lại.

“Chào anh.”

Nagase làm ở đây trước tôi. Theo lời cô, học xong cấp III là cô vào văn phòng này luôn, vậy nên tính ra cô cũng phải hai sáu tuổi rồi.

Cô là một người khiêm tốn, nghiêm túc, gương mặt cô già dặn rất hợp với tính cách lạnh lẽ của cô.

Đôi khi tôi thấy lo cho cô, không biết liệu có chỗ nào dành cho cô giữa những phụ nữ thời nay chẳng ngại ngần

thể hiện bản thân.

Nhờ đâu một ngày nào đó, trong lúc chen lấn xô đẩy, cô bị sẩy chân, ngã khỏi rìa Trái Đất thì sao? Tôi đã nghĩ đến tình huống ấy.

Ông giám đốc vẫn chưa tới văn phòng.

Gần đây, ông giám đốc bỗng nhiên đi làm muộn hơn hẳn. Dù tôi chẳng thấy điều đó có mối liên hệ nào với tốc độ đi bộ đã giảm sút của ông.

Bởi vậy, bây giờ và một lát nữa, văn phòng sẽ chỉ có hai người. Đó là toàn bộ số nhân viên ở đây. Xét theo

khối lượng công việc ở đây là con số hợp lý.

Tôi ngồi vào bàn làm việc, lướt qua đồng giấy nhớ dán trên bảng ghi chú. Những dòng chữ rất khó đọc, nào là “đến ngân hàng lúc hai giờ”, “đến chỗ khách hàng lấy hồ sơ”, “đến Sở Tư pháp”. Những lời nhắc mà tôi của ngày hôm qua gửi đến tôi của ngày hôm nay.

Trí nhớ của tôi rất tệ. Thành thử tôi phải thường xuyên ghi lại những việc cần làm.

Trí nhớ kém chỉ là một trong vô vàn

vấn đề sức khỏe tôi đang phải chịu đựng. Giải thích ngắn gọn thì đó là do sơ đồ thiết kế được chuẩn bị để làm ra tôi có sai sót.

Một sai sót rất nhỏ.

Việc dùng bút phủ xóa chỗ sai đi rồi viết bút chì đè lên đã không còn phát huy tác dụng. Tất nhiên đây chỉ là cách nói ví von, nhưng tôi đồ rằng, trên thực tế hẳn đã xảy ra việc tương tự.

Rốt cuộc, không rõ là do người viết cầu thả hay bởi chữ bên dưới lớp phủ trắng nhòe lên dòng viết bị đè bên trên, nhưng đại để trong não tôi, tình trạng khá

hỗn loạn, hậu quả của việc những chất hóa học quan trọng bị tiết ra vô tội vạ. Điều đó khiến tôi trở nên phản kích quá độ, lo lắng không đúng lúc, không thể quên những việc muốn quên, nhưng lại quên những việc không được phép quên.

Đúng là bất tiện kinh khủng. Hoạt động bị hạn chế, lúc nào cũng mệt mỏi. Tôi thường xuyên mắc lỗi trong công việc, bị mọi người đánh giá thấp đến bất công.

Nói cách khác, người ta coi tôi chẳng khác gì một thằng bất tài vô dụng. Tôi không đi phân trần với từng người

rằng đó là tại những chất hóa học trong não tôi. Làm thế rất phiền phức mà chưa chắc mọi người đã thông cảm, vả lại, nếu chỉ nhìn vào kết quả thì phải thừa nhận là họ có lý.

Ông giám đốc là một người độ lượng, tôi như thế nhưng ông chẳng những không đuổi việc mà vẫn tiếp tục sử dụng tôi. Nagase thì chưa từng tỏ thái độ khó chịu và luôn hỗ trợ tôi trong công việc.

Tôi biết ơn hai người đó lắm.

Hoàn tất một số việc tại văn phòng,

tôi nhét tài liệu vào cặp rồi ra ngoài. Tôi đạp xe đến Sở Tư pháp.

Tôi không có bằng lái ô tô. Hồi năm thứ hai đại học, tôi có thi một lần nhưng không vượt qua nổi vòng thi cấp giấy phép tạm.

Trước đó vài tháng, lần đầu tiên tôi phát hiện ra não mình có vấn đề. Cạch! Công tắc bật lên, van mở ra, kim áp kế vọt lên mức kịch trần. Khi chuẩn bị thi lấy bằng lái, tôi vẫn đang trong tình trạng hỗn loạn. Có lẽ tôi gắng gượng được đến tận kỳ thi cấp giấy phép tạm thời cũng đã là đáng hoan nghênh lắm rồi.

Hôm đi thi, tôi đang ngồi sau tay lái với thầy hướng dẫn thì những chất hóa học kia bắt đầu tủa ra ào ào trong huyết mạch. Tôi cảm thấy lo lắng thái quá, không duy trì nổi sự tập trung cần thiết. Nỗi lo cứ lớn dần lên với tốc độ kinh hoàng, hết như những quân cờ domino đang theo nhau đổ ập xuống hàng loạt.

Sự kinh hoàng ấy thực sự là rất kinh hoàng, có thể biểu thị theo hàm số mũ.

Mình sắp chết.

Tôi đã nghĩ “mình sắp chết” thật.

Hồi đó, tôi đã nghĩ mình sẽ chết đến vài chục lần mỗi ngày (đến tận bây giờ,

có hôm tôi vẫn nghĩ thế đến vài lần.)

Tôi bỏ dở bài sát hạch lái xe hôm đó. Tôi còn cố thêm hai lần nữa trước khi bỏ hẳn ý định lấy bằng.

Buổi trưa, tôi ngồi trên ghế đá trong công viên, ăn cơm hộp tự làm. Tôi đang cắt giảm tối đa những gì có thể trong tình cảnh chật vật này.

Với lại, cơm hộp ở cửa hàng tiện dụng dễ khiến tôi đau bụng. Người khác có thể chẳng hề gì, nhưng đối với tôi, các chất phụ gia có thể đe dọa đến tính mạng.

Bộ cảm ứng trong cơ thể tôi nhạy

hơn người thường vài chục lần. Tôi vô cùng mẫn cảm với sự biến đổi của nhiệt độ, độ ẩm và áp suất. Vì vậy mà tôi luôn phải đeo đồng hồ có cảm biến áp suất, giúp tôi biết trước thay đổi sắp xảy ra để kịp ứng phó.

Bão là thứ rất đáng sợ.

Tôi rất phục những người bình thường ở sự dẻo dai của họ. Đôi lúc tôi nghĩ mình giống một loài động vật ăn cỏ quá yếu ớt nên sắp bị tuyệt chủng.

Không chừng tên tôi có trong Sách Đỏ cũng nên.

Buổi chiều, sau khi gặp vài khách hàng, tôi quay về văn phòng.

Đi ra ngoài tôi vẫn phải mang theo giấy nhớ. Tôi đánh dấu X vào cạnh tên những khách hàng đã gặp để biết chắc những khách hàng còn lại là ai. Nếu không làm vậy, tôi sẽ đến gặp cùng một khách hàng hai lần hoặc bỏ qua những khách hàng cần gặp mà đi thẳng về văn phòng.

Tôi trao cho Nagase hồ sơ vừa lấy từ khách hàng rồi làm nốt mấy việc ở văn phòng, cũng vừa lúc hết giờ làm. Chưa thấy bóng dáng ông giám đốc đâu cả.

Tôi chào tạm biệt Nagase.

Bỗng Nagase gọi tôi lại: “Anh này...”

“Gì hả cô?”

Thấy tôi hỏi, cô tỏ ra bối rối, kéo đi kéo lại vài lần cổ và tay áo sơ mi.

“Không ạ.” Nagase nói. “Không có gì đâu ạ.”

“Vậy à.”

Tôi nghĩ một giây rồi mỉm cười.

“Chào cô nhé.”

“Chào anh.”

Tôi đạp xe về nhà. Yuji đang nằm đọc sách. Ngó qua bìa tôi thấy đó là

cuốn *Momo* của Michael Ende.

“Con đọc được hả?” tôi hỏi.

Yuji liền quay sang nhìn tôi: “Gì ạ?”

Tôi hỏi lại một lần nữa: “Con đọc được cuốn đó à?”

“Dạ.” Yuji trả lời. “Một ít thôi ạ.”

“Đi mua thức ăn cho bữa tối nào.”

Tôi thay quần áo, mặc áo nỉ chui đầu, quần bò, rồi gọi Yuji.

“Tối nay con muốn ăn gì?”

“Cơm cà ri.”

Hai bố con mở cửa bước ra ngoài.

Lúc đi xuống cầu thang, tôi bảo:

“Hôm kia mình ăn cơm cà ri rồi.”

“Nhưng con vẫn muốn ăn.”

“Hình như Chủ nhật vừa rồi cũng ăn cà ri.”

“Vâng, nhưng con vẫn muốn ăn.”

“Nấu cà ri lâu lắm.”

“Không sao ạ.”

“Được rồi.”

Chúng tôi mua bột cà ri, hành tây, cà rốt và khoai tây ở trung tâm mua sắm trước cửa ga. Tay trái tôi xách túi ni lông đựng đồ, tay phải dắt Yuji. Tay thẳng bé

lúc nào cũng nhót nháp mồ hôi.

Vốn hay lo lắng thái quá nên khi đi bộ ra ngoài đường, tôi không bao giờ rời tay Yuji. Tôi nói với thằng bé:

“Ô tô đáng sợ lắm. Phải thật cẩn thận.”

“Dạ.”

“Mỗi ngày có hàng chục người chết vì tai nạn ô tô đấy.”

“Thật à?”

“Đúng thế. Nếu ngày nào cũng có ngàn ấy người chết vì tàu điện, máy bay, người ta sẽ cho rằng chúng bị lỗi ở bộ phận quan trọng và loại bỏ những

phương tiện ấy.”

“Thế người ta sẽ loại bỏ ô tô ạ?”

“Không hề. Lượng ô tô đang tăng lên.”

“Vì sao?”

“Chẳng biết nữa.”

“Lạ nhỉ!”

Rất là lạ.

Trên đường về, chúng tôi tạt vào công viên số 17 (Không biết có tất cả bao nhiêu công viên ở thị trấn này. Có lần tôi đã nhìn thấy công viên số 21.)

Trong công viên, như thường lệ, đã

có mặt thầy Nombre và con chó Pooh.

Tôi không biết tên thật của thầy Nombre. Nghe nói hồi trẻ, lúc còn dạy ở trường tiểu học người ta đã gọi ông như vậy. Lần đầu tiên nghe thấy tên này, tôi đã hỏi ông.

“Nombre có phải là cách gọi các số đánh bên dưới mỗi trang tiểu thuyết không ạ?”

“Đúng rồi!” ông trả lời.

Người ông lúc nào cũng run lẩy bẩy. Cứ như chú chó nhỏ bị ngấm nước mưa. Có lẽ tại ông đã quá già.

“Sao từ đó lại thành biệt danh của

thầy?”

Ông khẽ lắc đầu. Hoặc có thể chỉ là ông đang run lẩy bẩy thôi.

“Tại sao nhỉ? Hoặc giả những người xung quanh cho rằng tôi hoàn toàn chẳng có gì chẳng? Giống như quyển sách giờ mãi thấy toàn giấy trắng, trang nào cũng chỉ có mỗi số trang.”

“Thật ạ?” tôi hỏi.

Ông nhìn vào không trung bằng đôi mắt đục ngầu đặc trưng của người già.

“Đời tôi, toàn bộ chỉ dành cho em gái mình.”

Con Pooh lông xù, ngồi dưới chân

ông há miệng ngáp dài.

(Con chó này có “tên thật” hẳn hoi, nhưng Yuji tự đặt tên cho nó là Pooh.)

Tôi và em gái chênh nhau mười ba tuổi. Giữa tôi và em gái còn một đứa em trai nữa, nhưng sau khi bố mẹ lần lượt qua đời, thằng em tôi vội vàng bỏ đi sống tự lập. Nhà chỉ còn mỗi tôi và em gái.

Em tôi từ nhỏ đã ốm yếu, bác sĩ hỏi ấy chẩn đoán nó không thể sống đến mười lăm tuổi.

Chẩn đoán là gì ạ? Yuji ngồi nghe bên cạnh hỏi. Không tìm được cách giải thích nào thấu đáo, tôi đành trả lời “Con nghĩ thế nào thì nó là như thế.”

“Biết mà!” Yuji cười.

Tôi dám chắc thằng bé đang nghĩ đến một thứ hoàn toàn khác.

Khi em trai tôi bỏ đi, em gái tôi mới mười bốn tuổi, còn tôi hai bảy. Tôi xác định sẽ chăm sóc em gái đến giây phút cuối cùng nên đã chọn cuộc sống chỉ có hai anh em. Khi ấy tôi cũng đến tuổi lấy vợ, trong lòng cũng đang thương

thầm một cô. Nhưng tôi tự nhủ phải lo cho em trước, chuyện mình thì để sau. Thực tế là việc chữa trị cho em tôi tiêu tốn rất nhiều tiền. Giả sử chuyện tôi với cô gái kia có đơm hoa kết quả đi nữa, cũng chưa chắc tiến được tới hôn nhân.

Cứ như vậy năm tháng trôi qua với tốc độ kinh ngạc.

Nhanh quá cậu ạ! Hay chỉ riêng với tôi mới nhanh đặc biệt như vậy. Thậm chí tôi còn ngờ rằng kẻ nào đó cao tay đã đánh cắp mất thời gian của tôi.

Tóm lại, thời gian trôi vèo trong nháy mắt.

Chắc chắn là chẳng có gì đáng để viết vào cuốn sách của đời tôi. Nếu ngay trang đầu tiên kể về một ngày của một gã đàn ông nhàm chán, chẳng có gì đáng nói, thì ở các trang sau, chỉ cần viết “giống như trang trước” là đủ.

Cậu có tin nổi không? Tôi đã sống như thế suốt ba mươi năm trời.

Em tôi mất năm bốn mươi bốn tuổi. Còn tôi khi ấy, ba năm nữa là tròn sáu mươi.

Nhưng tôi có thể cam đoan một điều, đó là đời tôi không hề “trống

rỗng”. Thậm chí cuộc đời của một gã đàn ông nhàm chán. Chẳng có gì đáng nói thực ra vẫn chứa đựng điều gì đó. Không trống rỗng chút nào.

Có niềm vui, có những xúc cảm khác, dù chỉ là rất nhỏ. Sau một ngày làm việc, niềm vui của tôi là được trở về nhà, nơi em gái đang đợi, và kể cho em tôi nghe những sự kiện xảy ra trong ngày.

Đó là cuộc đời tôi.

Có lẽ, nếu được sống một cuộc đời khác, chắc hẳn tôi đã là một con người khác với tôi bây giờ. Con người chẳng ai chọn được cuộc đời của mình cả.

Và hôm nay, thầy Nombre vẫn sống cuộc đời của riêng ông ấy.

Cùng với con chó Pooh già nua, lông xù.

Yuji xoa xoa dưới cằm con Pooh, lập tức cổ họng con Pooh phát ra tiếng kỳ lạ. Chính xác thì đó là một dao động thoáng qua không khí. Dù vậy, dao động ấy vẫn đầy đủ vắn điệu.

Nếu phải viết hẳn ra, có thể diễn tả tiếng ấy thế này: “~?”

Thầy Nombre từng kể cho tôi, người chủ trước đã tiến hành phẫu thuật

đề lấy đi giọng của con Pooh.

Giờ đây mỗi khi được các con chó khác trong công viên chào “gâu gâu”, Pooh chỉ có thể đáp lại “~?”. Nhưng bản thân nó có vẻ chẳng bận tâm lắm đến chuyện này.

“Tối này hai bố con ăn cà ri à?”

Thầy Number nhìn vào túi ni lông đi chợ của tôi, hỏi.

“Vâng. Còn thầy.”

“Của tôi đây.”

Trong túi ni lông ông giơ lên cho tôi xem có một hộp cá trích tẩm bột rán.

“Hàng tồn nên được giảm nửa giá.
Đỡ được bao nhiêu.”

Ông đưa chiếc túi lên gần mũi ngửi,
về mặt mẫn nguyện.

“Đây cũng là một trong những niềm
vui nho nhỏ của tôi đấy.”

Trông gương mặt rạng rỡ của thầy
Nombre lúc ấy, tự nhiên tôi thấy buồn.

Chẳng rõ tại sao nữa. Chỉ biết là
buồn.

Có phải vì niềm vui của thầy
Nombre quá tần tiện? Một người đang ở
chương cuối của cuộc đời đáng ra vẫn có
thể hưởng nhiều trái ngọt hơn chứ.

Bởi thế nên tôi thấy buồn?

Tôi và thầy Nombre ngồi trên ghế đá nói đủ thứ chuyện, cùng lúc quan sát Yuji và con Pooh chơi đùa. Tôi thổ lộ với ông kế hoạch tôi ấp ủ gần đây.

“Chuyện là, em đang có ý định viết tiểu thuyết.”

Thầy Nombre khẽ nhích ra khỏi vị trí đang ngồi, hơi ngả người lại phía sau, mắt nheo lại như muốn thu trọn hình ảnh của tôi vào tầm mắt. Thầy đưa cả hai tay lên, đoạn bảo tôi:

“Tuyệt! Tuyệt lắm!”

“Thầy nghĩ vậy ạ?”

“Ừ. Tiểu thuyết là nguồn dinh dưỡng cho tâm hồn. Là ngọn đèn trong đêm đen, là hạnh phúc vượt lên trên cả tình yêu.”

“Cũng không đến mức to tát vậy đâu thầy ạ. Em chỉ định viết chuyện của em và Mio, để sau này Yuji đọc thôi.”

“Ừ, ý hay đấy. Cô ấy là một phụ nữ tuyệt vời.”

Yuji kéo cổ con Pooh xuống, giả vờ cắn vào tai con chó. Con Pooh khó chịu ra mặt, liên tục kêu “~?” “~?”

“Có lẽ em bị bệnh hay sao đó mà

đạo này trí nhớ rất kém.”

Cho nên, tôi tiếp tục.

“Em muốn viết lại trước khi quên hết mọi chuyện.”

Thầy Nombre khẽ gật đầu.

“Quên là một việc đáng buồn. Tôi cũng quên mất nhiều chuyện rồi. Nếu nhớ được ta sẽ sống lại khoảnh khắc xưa thêm một lần nữa. Sống lại trong đầu mình ấy.”

Thầy Nombre chỉ vào đầu mình. Đầu ngón tay run rẩy trông như thể thầy ấy đang cố viết một từ gì đó vào bên thái dương.

“Mất trí nhớ rồi thì không thể sống lại những ngày tháng ấy nữa. Như cuộc đời dần trôi tuột khỏi kẽ tay ta.”

Thầy Nombre gật gù trước câu nói của chính mình đến mấy lần trước khi tiếp tục.

“Vì vậy, tôi nghĩ, ghi chép lại các thứ là một việc nên làm. Biết đâu, cuốn sách của cậu sẽ có nội dung đầy đủ hơn cuốn sách của tôi (nói đến đây, ông nháy một bên mắt rất điệu nghệ). Một trong những tiểu thuyết được coi là vĩ đại nhất thế kỷ hai mươi cũng bắt đầu từ việc lần lại ký ức tuổi thơ đấy.”

Thầy Nombre chậm rãi đứng lên. Trông ông chật vật đến nỗi tưởng chừng lực hấp dẫn dưới chân ông mạnh gấp đôi những nơi khác.

“Đến giờ tôi phải về rồi. Niềm vui nho nhỏ đang đợi tôi.”

Đoạn ông chậm chạp bước từng bước ngắn. Con Pooh nhận ra, liền chạy tới, đi theo chủ.

“Chào thầy nhé”, tôi nói.

Thầy Nombre không ngoảnh lại, chỉ giơ tay phải lên chào, chân vẫn bước.

“Chào Pooh nhé!” Yuji nói.

Con Pooh ngoảnh lại kêu “~?” rồi lại chạy theo thầy Nombre.

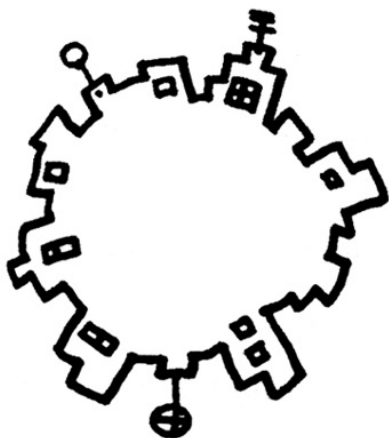
Buổi tối, trước khi đi ngủ, tôi kể cho Yuji chuyện về tinh cầu Lưu Trữ. Tôi kể thêm nhiều chi tiết nhằm tăng thêm tính hiện thực cho tinh cầu này. Bản thân tinh cầu cũng trở nên sống động hơn qua mỗi câu hỏi của Yuji.

“Tinh cầu này có hình gì ạ?”

Với câu hỏi này, tinh cầu có thêm hình thù cụ thể. Tôi lấy chiếc bút dạ, vẽ phác hình tinh cầu lên mặt sau một tờ

quảng cáo rao vặt.

Tình cầu trong thế này.

“Toàn bộ bề mặt tinh cầu được bao phủ bởi các tòa nhà giống như thư viện.”

“Không có núi hay biển gì ạ?”

“Không có. Người ta san núi đi rồi dùng đất đó để lấp sông và biển. Sau khi san phẳng những chỗ mấp mô, họ xây các tòa nhà lên trên đó.”

“Sao lại thế ạ?”

“Vì nơi đó đông người lắm. Không được để lãng phí bất cứ khoảnh đất nào.”

“Thật ạ?”

“Con thử nghĩ xem. Có bao nhiêu là người ở trong trái tim bố. Giờ họ không còn ở trên Trái Đất này nữa mà đang sống trên tinh cầu Lưu Trữ.”

“Bố có kể rồi.”

“Như vậy, nếu cộng cả những người có trong tim mọi người trên Trái Đất thì tất cả sẽ là bao nhiêu người?”

“Ừm. Con không biết.” (Động não chút đi chứ, Yuji!)

“Thế này nhé, giả sử trong tim mỗi người có khoảng mười người, như vậy tính ra có hơn sáu mươi tỷ người sống trên tinh cầu Lưu Trữ. (Con số này sẽ nhỏ hơn nếu loại đi những trường hợp trùng lặp, nhưng thật khó giải thích cho Yuji hiểu được.)

“Sáu mươi tỷ là bao nhiêu ạ?”

“Xem nào, chẳng hạn trường của

Yuji có khoảng một nghìn học sinh, tính từ lớp Một đến lớp Sáu. Con đã thấy tất cả các bạn vào giờ tập trung buổi sáng rồi phải không?”

“Rồi ạ.”

“Như vậy, sẽ là...đợi bố chút (tôi nhắm đếm các số 0 bằng ngón tay.), tương đương với khoảng sáu mươi triệu lần như vậy.”

“Sáu mươi triệu là bao nhiêu ạ?”

(Một câu hỏi rất đỗi là hiển nhiên.)

“Là...xem nào. Cái chai đặt trên nóc ti vi nhà mình đầy ắp đồng xu một yên phải không?”

“Vâng. Con để dành suốt bao lâu rồi.”

“Đúng rồi. Trong đây phải có chừng một nghìn đồng xu, vậy sáu mươi triệu sẽ là khoảng sáu mươi nghìn cái chai giống thế kia.”

“Sáu mươi nghìn là bao nhiêu ạ.”

(Một câu hỏi rất hay.)

“Là...sáu mươi nghìn là...à bố nghĩ ra rồi, bố và Yuji vẫn thường đến thư viện phải không nào?”

“Vâng.”

“Có lần bố nghe nói rằng ở thư viện có khoảng sáu mươi nghìn quyển sách.”

“Tất cả sách ở thư viện?”

“Ừ.”

“Vậy chỗ đây là sáu mươi nghìn

ạ...”

Nằm trong chăn bên cạnh, Yuji ngẫm nghĩ một lúc. Yuji nghĩ rất lâu, tôi tưởng thằng bé đã ngủ rồi, nhưng đột nhiên nó thì thào:

“Takkun ơ?” (Yuji vẫn gọi tôi như vậy.)

“Ơi?”

“Cho con hỏi thêm câu nữa nhé?”

“Hỏi đi.”

“Dạ...” Yuji nói.

“Đầu tiên con hỏi cái gì ấy nhỉ?”

“Đầu tiên á?”

“Vâng.”

“Bố quên mất rồi.”

“Ồ?”

“Bố con mình ngủ thôi.”

“Vâng.”

Một tối khác, với câu hỏi “Tại sao ai đó tạo ra tinh cầu này?”, tinh cầu có thêm lý do để tồn tại.

“Bố đã kể các tòa nhà trên tinh cầu này giống thư viện rồi đúng không?”

“Vâng ạ.”

“Thực ra, tinh cầu này là một thư viện.”

“Thật ạ.”

“Thật chứ. Ai đó, người đã tạo ra tinh cầu này thích đọc sách. Do đó, những người sống ở đây đều viết sách cho người gọi là ai đó đấy. Bố từng kể rằng mọi người ở đây ai cũng suy nghĩ phải không? Cả Aristotle và Newton, họ cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi về những điều phức tạp.”

“Và?”

“Ừm, bố đã nói rồi đấy. Chẳng hạn như Newton và Plato, có những vấn đề

mà hồi ở Trái Đất các ông nghĩ mãi không ra, đến khi lên tinh cầu Lưu Trữ, các ông lại nghĩ tiếp. Cứ như vậy suốt hàng trăm năm liền. Chừng nào người trên Trái Đất còn nhớ đến họ thì họ còn suy nghĩ.”

“Vâng.”

“Mỗi khi tìm được câu trả lời, các ông sẽ viết thành sách. Và cuốn sách sẽ được nộp vào thư viện của tinh cầu Lưu Trữ.”

“Còn sách của mẹ?”

“Mẹ cũng viết sách. Sách của mẹ viết về Yuji và bố.”

“Ai đó có đọc sách của mẹ không ạ?”

“Có chứ. Ai đó rất thích cuốn sách này. Vì đọc sách mẹ viết sẽ hiểu về tình yêu của con người.”

“Thật ạ?”

“Ừ.”

“Jim Button viết gì ạ?”

“Bố đoán là về đầu máy tàu hỏa.”

“Còn cô bé quàng khăn đỏ?”

“Bố nghĩ là về con chó sói.”

“Thật không?”

“Thật. Cô bé quàng khăn đỏ viết cuốn sách về cách phân biệt bà ngoại với

chó sói. Một loại sách rất có ích.”

“Thế ạ?”

“Có lẽ vậy.”

Cuối tuần, hai bố con vào khu rừng nằm ở ven thị trấn.

Trên chiếc nôi xanh mượt tét bằng lá dẻ, lá sồi và bồ dẻ, bọn gấu mèo, chồn, cùng lũ côn trùng bé xíu đang quây quần đầm ấm bên nhau. Lũ cá vây tia, chép hồng và cá đục sống trong các đầm lầy nằm rải rác quanh rừng. Chúng đung đưa hai bên vây rất điệu đà, mắt nhìn vương quốc dưới nước đầy mẫn nguyện.

Trong rừng có một lối mòn với vô số nhánh nhỏ đan xen như mê cung. Ngay đầu lối mòn là một xưởng rượu đứng trơ trọi. Xưởng rượu dựng từ gỗ phế phẩm và mái tôn này đang dần trở thành một phần của khu rừng. Cây tầm xuân leo kín bờ tường, tán lá của cành sồi lớn sum suê che toàn bộ mái nhà xưởng. Từ xưởng rượu vang ra những âm thanh trầm đục “gur, gur, ga” nghe như tiếng rên rỉ.

Tôi mặc một chiếc quần soóc cotton đã bạc màu và cái áo phông in chữ “KSC” (viết tắt của Kennedy Space Center tức Trung tâm Vũ trụ Kennedy).

Đây là cái áo tôi được tặng để chạy bộ. Tuy không thể chạy được như trước, nhưng với tốc độ làng nhàng chừng 6 phút/km thì tôi có thể chạy liên tục trong vòng một tiếng, Yuji đạp chiếc xe dành cho trẻ em theo sau tôi. Chiếc xe mới được tháo bỏ bánh phụ nên Yuji đạp còn loạng choạng, chưa vững.

Trên lối mòn phủ đầy lá rụng ấy, thỉnh thoảng lại bắt gặp một rễ cây nhô lên khỏi mặt đất hoặc một cành cây gãy chân ngang đường. Mỗi lần như thế, tôi chỉ cần nhón chân bước qua trong khi Yuji phải xuống xe dắt bộ qua. Thằng bé

nói với theo tôi trách móc.

“Takkun, đợi con với. Đừng bỏ con lại chứ.”

Tôi giảm tốc độ và đợi thằng bé.

“Làm sao bố bỏ con được.”

“Biết rồi, nhưng...”

“Nào, đi thôi.”

Hai bố con lại tăng tốc, tiếp tục vào sâu trong rừng,

Hai bố con chạy thẳng một mạch theo lối mòn có vô số nhánh chừng bốn mươi phút thì sang đến bên kia của khu rừng. Nơi đây có tàn dư của một nhà máy bỏ hoang, nền nhà đổ bê tông giờ đã

bong tróc. Vẫn còn tàn tích của những bộ
đỡ máy cơ khí hạng nặng. Cả một vùng
đá vôi rộng lớn giờ chỉ sót lại một phần
của tòa nhà. Tất cả gần như đã bị phá
hủy, ngoại trừ một cánh cửa.

Và một thùng thư (xiêu vẹo).

Trông thế này.

Không rõ số #5 kia chỉ là nhà máy số Năm hay nhà kho số Năm, vì đằng sau

bờ tường đã hoàn toàn trống trơn.

Lần nào đến đây Yuji cũng đi nhặt nhanh bu lông, đai ốc, đinh tán, lò xo... (Có lần thằng bé nhặt được cả bánh răng. Những hôm như thế cứ gọi là trúng lớn.)

Tôi ngồi xuống một cái bệ, quan sát Yuji nhặt nhanh các thứ.

Hồi xưa có cả Mio đi cùng.

Yuji có thói quen nhặt nhanh này từ hồi hơi hai tuổi.

Thế mà đến giờ nơi đây vẫn còn rất nhiều bu lông, đai ốc, đinh tán, lò xo. Thật kỳ lạ, nhưng đúng là lúc nào cũng tìm được mấy thứ lặt vặt như thế ở chỗ

này.

Sau khi nhét đầy hai túi quần, Yuji sẽ đem chôn tất cả xuống bãi đất trống trước khu nhà, Tính đến giờ cũng phải được số lượng kha khá rồi. Bọn bu lông, đai ốc, đinh tán, lò xo ấy hiện đang yên nghỉ dưới độ sâu ba mươi xen ti mét so với mặt đất.

Tôi rất muốn trông thấy vẻ mặt người nào đó lúc vô tình đào xới chỗ đất ấy lên.

Tôi hỏi Yuji.

“Bố hỏi con một câu nhé?”

“Gì ạ?”

“Sao con làm việc này?”

Thằng bé nhìn tôi như thể đang nhìn một người cực kỳ kém hiểu biết.

“Rõ ràng thế còn gì!” Thằng bé bảo
“Vì việc này rất vui.”

Hừm.

Chuyện xảy ra một tuần trước khi Mio đến tỉnh cầu Lưu Trữ. (Cách nói này khiến tôi nhẹ lòng hơn.)

Nàng bảo tôi.

Em sắp phải đi rồi, nhưng đến mùa mưa, em sẽ quay lại để xem hai bố con sống thế nào.

(Hôm ấy cũng là một ngày tháng Sáu mưa lạnh.)

Từ giờ đến lúc em quay lại, mọi việc trông cậy vào chồng nhé. Lúc ấy Yuji đã lên lớp Một rồi, chồng nhớ phải đưa con đi học đầy đủ. Nhớ hàng ngày cho con ăn sáng kiểm tra đồ dùng để con khỏi quên.

Chồng làm được không?

“Được chứ!” tôi nói.

Thật không? Em về mà thấy chồng làm không tốt, em sẽ không tha thứ cho chồng đâu.

(Rồi nàng khẽ mỉm cười. Nụ cười của nàng khẽ khàng đến nỗi thiếu điều tôi đã không nhận thấy.)

Em rất lo cho chồng, Mio nói.

“Anh không sao đâu”, tôi nói. “Anh sẽ mạnh mẽ hơn. Sẽ là một ông bố tốt. Em đừng lo.”

Thật chứ?

“Thật.”

Chồng phải hứa đấy.

“Ừ.”

Tôi đã mạnh mẽ hơn chưa?

Đã là một ông bố tốt chưa?

Mùa mưa sắp đến rồi.

Một ngày thứ Hai của tháng Sáu.

Hôm nay, hai bố con lại bước sang
một ngày mới.

3

“Yuji ơi, bữa sáng xong rồi đây.”

“Dạ?”

“Khăn trưng ăn đi nào.”

“Gì ạ?”

Tôi trùm chiếc áo phông lên đầu Yuji, thằng bé lúc này vẫn mặc độc chiếc quần đùi, tay liên tục dụi mắt.

“Ăn sáng. Ăn sáng.”

“Vâng.”

“Con kiểm tra cặp sách chưa? Có

quên gì không?”

“Ừm, không ạ.”

Nhưng hôm nào thằng bé cũng quên thứ gì đó.

“Takkun ơi.”

“Oi?”

“Lại trứng ốp lếp và xúc xích ạ?”

“Ừ. Vừa đủ dinh dưỡng, lại ngon nữa.”

“Nhưng ngày nào cũng ăn thì...”

“Sao cơ?”

“Không có gì ạ.”

“Khẩn trương lên. Chỉ còn tám phút thôi đấy.”

“Thế ạ?”

“Ừ”

“Takkun ơi?”

“Ồi?”

“Cái áo này dính xốt cà chua rồi.”

“Kệ nó. Cứ coi như là họa tiết của áo đi.”

“Thế là sao?”

“Mấy hôm nay bố chưa giặt quần áo nên không có cái nào khác để thay đâu. Một cái thì dính nước xốt, một cái thì dính đầy cà ri rồi.”

“Trời!”

“Con chịu khó ăn uống sạch sẽ hơn

một chút tức là giúp bố đấy.”

“Vâng, được rồi. Con mặc áo này vậy.”

Tôi đi ra ngoài có việc, trên đường về thì dính mưa. Cơn mưa đầu tiên của tháng. Đến văn phòng, Nagase mang khăn bông ra lau vai và lưng cho tôi.

“Áo vest của anh...” Nasage nói.

“Vâng.”

Nasage rất lúng túng, trông như ngại không muốn tiếp tục câu nói dở dang. Cô kéo mạnh cổ và tay áo sơ mi của mình.

“Sao hả cô?”

“Chuyện là...” Cô nói.

“Áo anh sẽ bị ố mất rồi.”

“À, vâng, đành chịu thôi.”

Tuy nhiên, cử chỉ của Nagase cho thấy cô vẫn rất bối rối.

Tôi nhướn miệng cười với ý muốn hỏi “sao vậy?” thì cô lắc đầu với ý đáp “không có gì.”

Tôi đưa tài liệu cho Nagase rồi nói: “Chào cô nhé!”

Cô thì thào “anh vất vả quá” và ôm tập tài liệu vào ngực.

Ông giám đốc thì đang ngồi ngủ ngon lành tại bàn của mình.

Buổi chiều, hai bố con che ô đi chợ.

“Tối nay con muốn ăn gì?”

“Cơm cà ri ạ.”

“Rập khuôn quá.”

“Rập khuôn là gì ạ?”

“Là thiếu tính sáng tạo.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Nghĩa là giống như thực đơn thường ngày của nhà mình.”

“Thế ạ?”

“Ừ.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Hay hai bố con mình thử một món trước nay chưa bao giờ làm nhé?”

“Oa, hay quá.”

“Một làn gió mới.”

“Là cái gì ạ?”

“Câu nói của tổng thống Mỹ ngày xưa. Giờ con trai của ông ấy đang làm tổng thống.”

“Thế ạ?”

“Ừ.”

Chúng tôi trao đổi ý kiến và quyết định thực đơn của bữa tối nay sẽ là “bắp cải cuốn thịt”, món chưa từng xuất hiện trên bàn ăn gia đình tôi. Hai bố con phân

công như đi tìm nguyên liệu tại trung tâm mua sắm rồi hơn hờ ra về. “Một làn gió mới, một làn gió mới”, Yuji cứ nhắc đi nhắc lại.

Tại công viên số 17, như thường lệ, đã có mặt thầy Nombre. Ông đang ngồi ngắm những bông cẩm tú cầu nở rộ quanh cái bờ ao nhỏ. Con Pooh không thích mưa nên chui tọt vào gầm ghế.

“Thầy Nombre.”

Nghe tiếng tôi, thầy Nombre liền quay lại, tủm tỉm cười.

“Thầy ngắm hoa cẩm tú cầu?”

“Đẹp quá anh nhỉ. Hoa biết có người ngắm nên cố gắng nở thật đẹp. Một tình cảm hết sức chân thành, không chút chần chừ do dự.”

Thầy tiếp tục.

“Cẩm tú cầu vốn là loài thực vật duyên hải. Có lẽ chúng đang nhớ nước đấy.”

Tôi trộm nghĩ, chắc thầy Nombre vẫn nhớ đến hình bóng người con gái ông đã không có cơ hội gần bó khi xưa. Việc này chắc cũng tương tự như khi yêu ai đó? Dù mấy chục năm không gặp nhau, dù người đó không còn trên tinh cầu này

nữa, ta vẫn thấy nhớ nhưng khôn nguôi.

Nghe có vẻ kỳ lạ nhưng đó là sự thật.

“Tiểu thuyết của anh tiến triển tốt chứ?” thầy Nombre hỏi.

“Chưa ạ. Lúc bắt tay vào viết, em lại thấy khó khăn quá. Dù em có rất nhiều điều muốn viết.”

“Hãy cứ đợi khi thời điểm ấy tới.”

“Thời điểm ấy?”

“Ừ, cái lúc mà từ ngữ dâng đầy trong ngực anh và tự động tuôn trào.”

“Thật thế sao?”

“Ừ, chắc chắn sẽ có ngày đó.”

Yuji cúi xuống, nói gì đó với con Pooh đang trốn dưới gầm ghế. Pooh im lặng nghe. Tôi có đồng tai nghe được Yuji nói với con chó:

“Mày có biết một làn gió mới không?”

Về đến nhà, với sự trợ giúp của Yuji và tham khảo thêm sách dạy nấu ăn, tôi bắt tay vào làm món bắp cải cuộn thịt. Sách có ghi: “Đây là một trong những món có ít khả năng thất bại nhất.”

Tuy nhiên, chúng tôi vẫn thất bại.

“Con bảo này.”

“Gì cơ?”

“Món bắp cải cuốn thịt có vị thế này ạ?”

“Bố nghĩ là không.”

“Với cả...”

“Sao?”

“Vị chán quá.”

“Bố đồng ý.”

Sau đó là khoảng năm giây im lặng.

“Con bảo.”

“Ừ?”

“Con phát hiện ra điều này.”

“Điều gì?”

“Hình như con đã mua nhầm.”

“Nhằm cái gì?”

“Nhằm rau diếp với bắp cải.”

“Ồ?”

Lại im lặng năm giây.

“Con xin lỗi.”

“Không, không sao. Con đừng lo.

Vì lúc nấu bố cũng chẳng phát hiện ra.”

“Thật ư?”

“Ừ.”

Có lần tôi đọc được một bài báo nói rằng, ở Anh cứ ba đứa trẻ thì có một đứa không phân biệt được bắp cải với rau diếp. Chàng hoàng tử Anh quốc nhà

tôi hình như là một trong ba đứa trẻ đó.

Và có khả năng, tôi cũng nằm trong số đó.

Tôi được biết rạp chiếu phim ở thị trấn bên cạnh đang chiếu phim *Momo*. Đó là một rạp chiếu độc lập, thường chiếu lại các phim kinh điển. Nghe nói tháng này, rạp sẽ chiếu trọn bộ các phim dựa theo tác phẩm của Michael Ende.

Tuần này là *Momo*, tuần sau là *Chuyện dài bất tận*.

Yuji nói muốn xem *Momo*.

“Con biết là bố không thể vào rạp chiếu phim rồi đúng không?”

“Con biết.”

“Nếu muốn đi thì con sẽ phải xem một mình đấy, chịu không?”

“Không sao ạ.”

“Vậy thứ bảy này đi nhé.”

“Hay quá. Cảm ơn Takkun.”

“Không có gì.”

Thứ bảy, trước giờ chiếu một tiếng, hai bố con rời căn hộ. Tôi đạp chiếc xe cũ thường ngày vẫn dùng đi làm, còn Yuji đi chiếc xe đạp dành cho trẻ em.

Hai bố con đạp xe men theo con đường hai bên đều là cánh đồng. Còn gần mười cây nữa là đến thị trấn bên cạnh nên vẫn còn đủ thời gian.

Tôi không đi được xe buýt hay tàu điện.

Nếu bước lên xe, ngay khi cánh cửa khép lại và xe bắt đầu tăng tốc là công tắc trong tôi bật lên, van mở ra, kim áp kế vọt đến mức kịch trần.

Đi bất cứ phương tiện nào tôi cũng bị như vậy, từ đầu máy hình con khỉ ở khu vui chơi cho đến thuyền thiên nga ở khu du lịch. Xe buýt hay xe điện đã rất

tôi tệ rồi, nhưng tàu điện một ray hay cáp treo còn tệ hơn (vì chúng ở trên cao). Tôi đoán, nếu là máy bay sẽ còn khủng khiếp hơn nữa, và tàu ngầm thì chắc chắn sẽ là đòn chí mạng.

Chỉ cần tưởng tượng cảnh bị nhồi vào một cái buồng chật cứng, rồi người ta kích hoạt kíp thuốc nổ bên dưới và bắn tôi bay vọt lên không trung cũng đủ khiến tôi kinh hãi.

Thế nên trong mắt tôi, con chó Laika Kudryawka đúng là một anh hùng khi đã bay vòng quanh Trái Đất trên con tàu Sputnik. Tôi ước giá như mình có

được chút xíu lòng dũng cảm của nó.

Căn bệnh này vô cùng bất tiện. Trong số những vấn đề tôi phải chịu đựng thì bệnh này là phiền toái nhất. Nó khiến tôi không thể lên mặt trăng cũng như không thể lặn xuống vực sâu Mariana.

Đáng tiếc làm sao.

Hai bố con đến nơi khi còn năm phút nữa là đến giờ chiều. Sở dĩ hai bố con đi lâu như vậy là do bị ngược chiều gió. Mặc dù Yuji đã còng lưng để đạp xe hết sức nhưng chúng tôi vẫn đến muộn

hơn so với dự định.

Tôi đưa thằng bé chỗ sandwich mang từ nhà đi cùng lon Coca mua ở máy bán hàng tự động. Theo kế hoạch, hai bố con sẽ cùng ăn trước giờ chiếu phim nhưng giờ thì không kịp nữa,

Tôi mua một vé trẻ em ở quầy.

“Xem phim vui vẻ nhé.”

Yuji có vẻ hơi bất an vì kế hoạch đột ngột thay đổi. Tôi lấy trong ví ra vài đồng xu, nhét vào túi quần Yuji.

“Nếu ăn bánh sandwich mà chưa no thì con mua thêm bắp rang bơ nữa. Hoặc bánh rán cũng được, thích ăn gì thì mua.”

“Vâng.”

Nói vậy nhưng Yuji vẫn đứng im, ôm khư khư cái hộp đựng bánh sandwich và lon Coca.

Chuông báo giờ chiều reo vang. Yuji ngoảnh ra sau nhìn cánh cửa dẫn vào phòng chiều. Sau đó thằng bé lại quay ra nhìn tôi.

“Vào đi con. Bắt đầu rồi đây.”

Tôi đặt tay lên vai Yuji, giục thằng bé. Tôi đưa tấm vé cho cô nhân viên, còn một tay thì đẩy lưng Yuji. Trước khi vào phòng chiều, Yuji còn ngoảnh lại nhìn tôi đến hai lần.

Ước gì tôi có thể đi cùng thằng bé.

Nhưng tôi không thể vào rạp chiếu phim.

Cũng như không thể đi nghe hòa nhạc hay dự đám cưới. Nguyên nhân của việc này hơi khác so với việc tôi không đi được thang máy hay không lên được các tòa nhà cao tầng.

Bản thân tôi cũng thấy điều này hết sức vô lý, nhưng cứ như thể tôi bị mắc kẹt trong trạng thái quái gở nào đó.

Ở chỗ đông người, khi tất cả buộc phải im lặng thì tôi lại như bị hối thúc

muốn nói thật to. Chắc hẳn mọi người ít nhiều đều có cảm giác ấy, nhưng vấn đề là ở mức độ thế nào?

Tôi không kìm được muốn nói oang oang toàn những câu vô thưởng vô phạt, kiểu như “Chà, cái áo kia sành điệu quá!” hay “Chết tiệt, suýt nữa thì được!”. Những câu nói bất chợt hiện lên trong đầu tôi thường trực có nhu cầu được bật ra, gây nhiều phiền hà cho tôi. Tình hình sau đó thì diễn biến như mọi bận. Sự bối rối làm công tắc bật lên, van mở ra, kim áp kế vọt đến mức kịch trần.

Gần đây tôi không còn thấy bất tiện

vì chuyện này nữa nhưng hồi đại học thì đúng là đến khổ.

Ngồi học mà tôi toát mồ hôi như tắm vì có kìm nén những câu nói luôn thường chực buột khỏi miệng như “Trời đã mãi quá!” hay “Em không nhớ thầy nói thế!”

Rốt cuộc, căn bệnh ấy trở thành nguyên nhân chính khiến tôi phải bỏ học giữa chừng.

Sau khi thấy Yuji đã vào hẳn phòng chiếu, tôi đi loanh quanh bên ngoài rap tìm chỗ giết thời gian. Khu này toàn các

tiệm thời trang, trang sức và đồ ăn nhanh. Chỉ riêng sự ồn ào náo nhiệt của chốn này cũng đủ khiến tôi hoa mắt chóng mặt, nhưng tôi buộc phải đợi đến lúc Yuji xem xong phim. Vì đã đưa hết bánh sandwich cho Yuji, nên giờ tôi bắt đầu thấy đói.

Tôi đi bộ một lúc trước khi quyết định vào Starbucks, thầm nghĩ: “Chỗ này chắc không sao.” “Không sao” là do quán cấm hút thuốc. Với người có bộ cảm biến nhạy như tôi, khói thuốc là mối đe dọa chẳng kém gì hơi cay.

Giả sử có một hội những người như

tôi rủ nhau đi biểu tình (tay cầm biểu ngữ “Chà, cái áo kia sành điệu quá!” hay “Chết tiệt, suýt nữa thì được!”) thì đề trấn áp bọn tôi, cảnh sát mỗi người chỉ cần ngậm một miếng thuốc bao vây xung quanh là xong. Bọn tôi sẽ nước mắt tầm nhem mà rút lui (và vừa chạy vừa kêu: “Trời, dã man quá!”)

Thế trạng không cho phép tôi uống cà phê (Cạch! Công tác sẽ bật lên), do đó thực đơn của tôi tại Starbucks rất hạn chế. Tôi gọi đồ uống là một chai nước khoáng và đồ ăn là sandwich BLT⁽⁶⁾.

Nhận chiếc khay có chai nước và

bánh sandwich, tôi đến ngồi vào bàn ở góc trong cùng.

Khoảng 80% số bàn đã có người ngồi. Mọi người đều vừa uống cà phê vừa bận việc gì đó, có cô mặc vest công sở cúi mặt vào máy tính xách tay, mấy cậu có vẻ là sinh viên thì mở sách để trước mặt. Tôi bắt chước họ, mở cuốn vở vẫn mang theo bên người. Tôi ấn đuôi bút chì kim vào ngực để đẩy ngòai bút chì ra. Sau khi ngoạm một miếng bánh đầy ứ, tôi bắt đầu suy nghĩ.

Uống một ngụm nước, tôi viết con số 1 vào dòng đầu tiên của trang thứ

nhất, Tôi dự định sẽ viết tiêu đề sau.

Câu đầu tiên xuất hiện ngay tức thì.

“Khi Mio qua đời, tôi đã nghĩ thế này.”

Từ ngữ lần lượt tuôn trào, như thể tôi đang chép lại những đoạn có sẵn từ trước.

Ra vậy, tôi nghĩ. Hóa ra đây là điều thầy Nombre đã nói.

“Cái lúc mà từ ngữ dâng đầy trong ngực anh và tự động tuôn trào.”

Tôi viết về tình cầu Lưu Trữ, về Yuji, về công việc ở văn phòng, về thầy Nombre, về con Pooh, về việc chạy bộ cuối tuần tới chỗ nhà máy bỏ hoang. Tôi muốn viết về cuộc sống hiện tại trước, sau đó mới dẫn chuyện sang viết về kỷ niệm của Mio.

Trước đây, tôi chẳng viết gì ngoài vài đoạn nhật ký, thế mà các câu văn cứ tuôn ra ào ào. Tôi nhớ lại các tác phẩm của John Irving, tác giả mà tôi rất yêu thích, và Kurt Vonnegut, nhà khoa học viễn tưởng đồng thời cũng là thầy dạy của John Irving, để tham khảo cho những

câu tôi viết ra.

Hình ảnh tôi và Yuji hiện lên trên trang viết có vẻ hạnh phúc hơn so với tôi và Yuji ngoài đời.

Chỉ cần không đưa vào những chuyện buồn. Thế là các nhân vật có thể sống hạnh phúc. Vả lại, viết về các nhân vật hạnh phúc bao giờ cũng vui hơn.

Tôi mãi mê tạo không gian và thời gian cho nhân vật của chính chúng tôi. Khoảng thời gian mà tôi đã mất.

Thật không thể tin nổi, lúc tôi ngẩng lên thì mặt trời đã xế bóng.

Tôi hoảng hốt.

“Thôi chết rồi!”

Tôi cuống cuống đứng bật dậy, làm đổ chai nước để trên mặt bàn. Rất may chai nước đã cạn từ lâu. Khách trong cửa hàng nhìn tôi ái ngại.

Tôi tổng hết vớ, bút chì, tẩy vào túi đeo, đem trả khay đồ rồi lao ra khỏi cửa hàng. Vừa chạy tôi vừa nhìn đồng hồ đeo tay, phim đã chiếu xong được hơn một tiếng.

“Quên những việc không được phép quên.”

Mà đây là việc cấm không được

quên.

Sao tôi lại thế chứ?

Sao tôi lại thành ra thế này?

Tôi liên tục va phải người đi ngược chiều, mỗi lần như thế tôi lại “xin lỗi” rồi cuống cuống lao đến chỗ Yuji.

Bên ngoài rạp không một bóng người. Bộ phim tiếp theo đã chiếu được một nửa. Lúc này một bầu không khí yên ắng lạ thường bao trùm cả rạp chiếu phim.

Tôi trông thấy Yuji ngay.

Thằng bé ngồi một mình giữa cầu

thang chính rộng lớn, hai tay ôm hộp cơm trưa đang đặt trên đầu gối, mắt mơ hồ nhìn vào điểm nào đó trước mặt. Cái miệng nhỏ xíu mấp máy như thể đang hát nhưng tôi không nghe thấy gì cả.

“Yuji ơ!”

Tôi gọi nhưng Yuji không đáp. Mãi đến lúc tôi lại gần thằng bé mới nhận ra.

Mắt thằng bé đỏ hoe, cả mũi và má cũng đỏ. Thằng bé sụt mũi liên tục.

“Bố xin lỗi.” Tôi nói.

“Vâng.” Yuji nói.

Tôi cúi xuống, dùng ngón tay lau những giọt nước mắt vẫn còn đọng trên

lông mi Yuji. Tôi lấy trong túi quần ra tờ giấy ăn, đưa Yuji xì mũi.

“Xì từng bên một thôi nhé. Xì mạnh quá là đau tai đấy.”

“Vâng.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh con.

“Bố rất xin lỗi.”

“Vâng.”

Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Yuji. Tay thẳng bé vẫn ẩm và ướt như mọi khi.

“Con lo lắm.”

Mãi rồi thẳng bé mới cất giọng ghen ngào.

“Con lo Takkun đang ở đâu thì mệt, không đi được nữa.”

“Thế hả?”

“Vâng. Con đã chạy đi tìm. Tìm khắp nơi. Nhưng không thấy.”

“Bố xin lỗi.”

Tôi xin lỗi lần nữa.

“Giờ thì tốt rồi!” Yuji nói. “Takkun không sao chứ?”

“Bố không sao. Nhưng bố đã làm một việc rất tệ với Yuji.”

Yuji lắc đầu.

“Con ổn mà. Con chịu được.”

“Ừ. Yuji giỏi lắm.”

“Con giỏi ạ?”

“Rất giỏi. Giỏi gấp mấy lần bố.”

“Không có đâu.”

Yuji nói.

“Con khóc đấy. Khóc rất nhiều.”

Nước mắt Yuji lại rơi lã chã. Tôi
lùa tay vào mái tóc màu hổ phách đang
ướt đẫm mồ hôi của Yuji rồi kéo thẳng
bé vào ngực mình.

“Bố xin lỗi vì đã làm con khóc.”

Thằng bé cố nén tiếng khóc. Nó dụi
đầu vào ngực tôi thì thảo giọng lúng
túng.

“Xin Takkun!” thằng bé nói. “Đừng

bỏ con một mình. Đừng quên con.”

Tôi đã phải trả giá vì khiến Yuji lo lắng. Mặc dù sự trả giá này càng khiến thằng bé lo lắng hơn.

Chuyện là trên đường đi về, đi được nửa đường thì cơ thể tôi bắt đầu giờ chứng.

Yuji, lúc này đã tươi tỉnh trở lại, kể cho tôi về bộ phim vừa xem bằng giọng lúc được lúc chẳng. Gió đang thổi xuôi chiều nên hai bố con đạp xe nhẹ tênh như con thuyền no gió.

Khi tôi phát hiện ra tình hình đã tồi tệ rồi. Mũi tôi thấy mùi khét lẹt, các đầu

ngón tay và ngón chân tê cứng. Người tôi run cầm cập.

Tôi vẫn cố đáp lại lời Yuji. Dù cho nội dung chẳng lọt được vào đầu tôi là mấy. Tôi chịu đựng được chừng năm phút thì đến giới hạn.

“Yuji ơi!” Tôi ngắt lời thằng bé.

“Gì ạ?”

“Dừng lại đã.”

“Vâng.”

Chúng tôi rẽ vào con đường dân sinh nối từ đường nhựa tới giữa cánh đồng. Tôi ngồi thụp xuống như thể sắp ngất đến nơi.

Năng lượng hết, xăng cũng hết.

Với người bình thường thì hạ đường huyết chỉ là do bị đói, nhưng cơ thể tôi vốn chỉ quen phóng đại mọi chuyện nên tình trạng này cũng bị phóng đại theo. Cảm giác tê cứng lan đến tận bả vai và háng. Không thể ngồi được nữa, tôi nằm xuống. Thường ngày, tôi vẫn chú ý ăn đủ năm bữa để không bị thế này. Nhưng hôm nay, do tâm trạng xáo trộn nên tôi quên mất bữa ăn phụ lúc ba giờ.

“Takkun không sao chứ?”

“Ừ, bố chỉ gặp rắc rối chút thôi.”

“Thật à?”

“Yuji này.”

Thằng bé quỳ xuống, ghé sát vào mặt tôi.

“Gì ạ?”

“Trong túi con còn tiền không?”

“Còn ạ. Con chỉ mua bắp rang bơ thôi, vẫn còn tiền.”

“Bố nhờ con một việc nhé.”

“Vâng.”

“Con đạp xe đến cửa hàng tiện dụng nào đó quanh đây, mua cái gì đó về cho bố ăn.”

“Cái gì đó để ăn ạ?”

“Ừ. Bố hết pin rồi. Bố phải thay pin

mới hoạt động được.”

“Thế ạ?”

“Ừ, con đi được không?”

“Được ạ.”

“Vậy con đi đi.”

“Vâng ạ.”

Yuji đứng lên, dắt xe đạp ra đường nhựa. Khi đã ngồi trên yên xe, Yuji ngoái lại nhìn tôi.

“Takkun ơi?”

“Ơi.”

Mũi Yuji lại đỏ rực lên.

“Takkun sẽ không chết chứ?”

“Không sao. Bố không chết đâu.”

“Thật chứ?”

“Thật.”

Yuji nhìn vào mắt tôi một lúc như muốn kiểm chứng sự thật trong lời nói của tôi. Tôi mỉm cười với thằng bé.

“Con đi đây.”

Mãi Yuji mới lên tiếng.

“Ừ, đi giúp bố nhé.”

Yuji nhấn chân đạp xe đi.

“Yuji!”

Nghe tôi gọi, thằng bé phanh kít xe lại.

“Gì ạ?”

“Chắc con biết rồi, nhưng bố nhắc

lại là không phải mua pin thật đâu nhé.”

“Thế ạ?”

(Câu “Thế ạ?” của thằng bé giống một kiểu phản xạ có điều kiện, thật chẳng nên cố tìm hiểu ẩn ý trong lời nó làm gì. Dù sao thì...cũng chẳng có cách nào.)

“Con mua cái gì ăn được ấy. Đồ ngọt là tốt nhất.”

“Vâng.”

“Nếu có thì mua...”

“Dạ?”

“Bánh kẹo kem.”

“Vâng ạ. Takkun thích món đấy mà.”

“Ừ.”

“Con đi đây.”

“Ừ.”

Thằng bé nhấn bàn đạp và phóng đi với tốc độ chóng mặt. Tôi hốt hoảng, toan gọi với theo nhưng nhớ ra là thằng bé hơi ngẩn ngãng nên thôi.

“Đừng phóng nhanh thế...”

Tôi nằm xuống.

“Nguy hiểm lắm...”

Điều duy nhất kết nối tôi với thế giới thực tại là cái lạnh của mặt đất dưới lưng và mùi cỏ. Tôi dần rơi vào trạng

thái mê man nhưng vẫn không quên cầu nguyện cho Yuji bình yên vô sự.

Hình ảnh Yuji bị ô tô đâm cứ hiện lên trong đầu tôi, mỗi lần như thế, ngực tôi đau thắt lại. Nhịp tim của tôi như đàn chơi đến đoạn reo dây. Đôi lúc có vài nhịp lạ chen vào khiến tôi đau đớn.

“Mio ơ!” Tôi thầm gọi trong tim.
Không có tiếng trả lời.

“Mio.”

Tôi gọi lại lần nữa nhưng vẫn không có tiếng trả lời. Tôi thấy buồn vô cùng, dù chẳng hiểu tại sao.

“Takkun?”

Tiếng Yuji là tôi bừng tỉnh.

“Con mua bánh kẹp kem về rồi đây.”

Thằng bé mồ hôi mồ kê nhễ nhại, vai rung lên vì thở dốc.

“Nhẹ cả người...” Tôi nói.

“Cái gì nhẹ ạ?”

“Không có gì. Từ giờ con không được phóng xe nhanh như thế nữa nhé.”

“Nhưng mà...”

“Thôi được rồi. Cám ơn con.”

Tôi nhắc nửa người dậy, ăn chiếc bánh kẹp kem thằng bé mua cho. Cái lạnh

của bánh kem khiến người tôi run lẩy bẩy. Lẽ ra tôi nên nhờ thằng bé mua đồ ăn nóng, tuy nhiên, tôi im lặng ăn bánh.

Cần phải có thời gian để năng lượng từ cái bánh kem hấp thụ vào cơ thể. Tôi lại nằm ngửa ra nhìn bầu trời. Yuji cũng nằm xuống bên cạnh.

Bầu trời lúc này được bao phủ bởi tấm rèm màu chàm. Các ngôi sao thoát ẩn thoát hiện như những chiếc đèn nhỏ sắp hết pin.

“Không sao chứ ạ?” Yuji hỏi

“Ừ, chút nữa là bố ổn thôi.”

“Vậy sao?”

“Ừ.”

“Xem nào...”

“Sao cơ?”

“Hát sẽ đỡ hơn đây.”

“Tức là sao?”

“Mẹ bảo con thế.”

“Bố không biết.”

“Được rồi.”

“Được rồi là sao?”

“Cái gì mà chả được ạ.”

“Thôi được rồi.”

“Mẹ bảo khi nào thấy sợ hoặc thấy đau thì chỉ cần hát bài này thôi.”

“Mẹ bảo thế à?”

“Vâng, mẹ bảo thế.”

“VẬY con dạy cho bố đi.”

Sau đó thằng bé bắt đầu hát bằng thứ giọng mỏng và trong.

Một chú voi

Chơi đùa trên mạng nhện

Vui quá bèn

Gọi thêm chú nữa đến

Hai chú voi

Chơi đùa trên mạng nhện

Vui quá bèn

Gọi thêm chú nữa đến

“Đợi đã.”

“Gì ạ?”

“Bài này có bao nhiêu chú voi?”

“Bao nhiêu cũng được. Đến khi nào mình thấy khỏe lại thì thôi,”

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh hàng trăm chú voi chen chúc nhau trên một cái mạng nhện khổng lồ.

“Không biết mấy chú voi có chơi vui thật không?”

“Vui chứ ạ? Vui mới gọi thêm bạn đến chứ?”

Hừm.

“Nào cùng hát nhé. Takkun sẽ thấy khỏe hơn đây.”

“Được rồi.”

Ba chú voi

Chơi đùa trên mạng nhện

Vui quá bèn

Gọi thêm chú nữa đến

Chúng tôi hát cho đến khi có sáu
lăm chú voi mắc trên mạng nhện. Đoạn
cuối bài hát là thế này.

Sáu lăm chú voi

Chơi đùa trên mạng nhện
Muộn quá rồi
Chúng bảo nhau: “Về thôi!”

“Takkun thấy khỏe chưa?”

“Ồ?”

“Sao ạ?”

“Con xem này. Bố khỏe lại từ lúc nào rồi.”

“Thật à?”

“Ừ.”

“Hay thật đấy.”

“Công nhận.”

“Muộn rồi, bố con mình về nhé?”

“Vâng.”

Trời đã tối, hai bố con dắt xe đạp đi song song. Tiếng ếch kêu râm ran. Hôm nay bọn ếch có gì vui chẳng?

“Con muốn gặp mẹ quá,” Yuji nói.

“VẬY Ờ.”

Yuji im lặng một lúc rồi tiếp tục.

“Có phải tại con mà mẹ chết không?”

“Không phải đâu.”

“Thật không?”

“Thật. Sao con lại nghĩ thế?”

“Chẳng sao cả.”

Một lát sau, lần này đến lượt tôi.

“Không phải đâu con.”

“Con biết rồi.”

“Thế thì tốt.”

“Vâng.”

Một ngày nào đó, Yuji sẽ biết sự thật. Bất cứ nơi nào cũng có người thích buôn chuyện. Hiện giờ trông thằng bé có vẻ thờ ơ vậy thôi nhưng nó đang bắt đầu muốn tìm hiểu sự thật. Rất có thể một kẻ tọc mạch nào đó đã nói với thằng bé. Dù sao. Yuji vẫn còn quá nhỏ. Tôi dự định giấu con thêm một thời gian nữa. Nếu có thể, tôi muốn thằng bé chỉ biết sự thật khi

đọc cuốn sách này.

Sự thật là, nếu nói “Mio chết là do Yuji” thì không hẳn. Khi kết quả đã có từ trước đó, rất khó xác định được đâu mới là nguyên nhân.

Quả bóng trên vòng quay may rủi đã rơi vào con số mười ba đen đũi. Nhưng vì sao? Không thể giải thích “vì sao” chỉ bằng vài câu nói. Và ngay cả thế giới của chúng ta cũng chẳng khác gì một bàn quay may rủi.

Có một điều chắc chắn, Yuji là một ca sinh khó.

Ngay từ khi mang bầu, Mio đã gặp

nhiều vấn đề sức khỏe, cho đến lúc sinh Yuji, nàng phải tiêm vài mũi vì quá suy nhược, chẳng biết để làm gì. Phương án mổ đẻ như Caesar⁽⁷⁾, nghĩa là không phải đẻ tự nhiên mà đưa bé sẽ chui ra qua cái khe do bác sĩ rạch, cũng đã được tính đến. Nhưng cuối cùng, sau ba mươi giờ vật lộn, Yuji đã đến với thế giới bên ngoài qua đường chính thống. Một đứa bé vô cùng khỏe mạnh, nặng những ba cân chín.

Ngược lại, mẹ thằng bé yếu đi rất nhiều. Phần lớn các bộ phận trong cơ thể nàng như cơ quan bài tiết, tiêu hóa, hô

hấp...đều không còn hoạt động như xưa.

Năm năm sau, nàng mới từ biệt tình cầu này. Tận bây giờ tôi vẫn không rõ tình trạng sức khỏe của Mio khi qua đời liệu có liên quan gì đến việc những bộ phận trong cơ thể nàng bị suy nhược trầm trọng sau khi sinh Yuji hay không. Bởi lẽ, sau khi sinh con một thời gian, nàng đã khỏe mạnh trở lại, vẫn sống cuộc sống bình thường của một người mẹ, người vợ. Do đó, không có gì để nói “Mio chết là do Yuji được.”

Giả sử, đúng là có vấn đề khi nàng sinh thẳng bé, nhưng năm năm sau vấn đề

ấy mới lấy đi mạng sống của nàng thì cũng không thể quy kết đó là “lỗi của Yuji”.

Thằng bé chẳng làm gì sai cả.

Tôi và Mio đã chờ đợi được đón thằng bé đến với thế giới. Lúc chào đời, Yuji còn chưa biết thở, mắt vẫn nhắm nghiền. Thằng bé trong sáng như một bông tuyết chưa chạm xuống mặt đất.

Vì vậy, tuyệt đối không được để Yuji khổ tâm về chuyện mẹ nó.

Hôm sau, hai bố con vào rừng như thường lệ.

Xưởng rượu hôm nay vẫn phát ra tiếng rên “gur, gur, ga”. Bầu trời bao phủ bởi một lớp mây dày, xám xịt. Gió từ trong rừng thổi ra mang theo mùi mưa.

“Trời sắp mưa đấy.”

“Ồ?”

Tôi giảm tốc độ để đi song song với Yuji.

“Bố ngửi thấy mùi mưa. Có thể trời sẽ mưa.”

Yuji khịt khịt mũi.

“Con không biết.”

“Nhanh lên nào.”

Mọi khi hai bố con vẫn đi đường vòng, chạy một quãng kha khá rồi mới tới chỗ nhà máy bỏ hoang, nhưng hôm nay, chúng tôi chọn đường tắt.

Trong rừng rất tối. Dẻ và bồ đề vươn cành tạo thành vòm lá bên trên. Bên dưới, lá rụng thành lớp, mỗi bước giẫm lên lại nghe tiếng lép nhép.

Bầy chim không cất tiếng hót. Có lẽ

trời u ám quá nên chúng chẳng buồn ca hát.

Im ắng.

Thi thoảng, như thể chợt nhớ ra điều gì, một làn gió thổi tới lay động ngọn cây, tạo nên những âm thanh lách cách nghe như tiếng ai ném hạt đậu. Một thân cây đổ nằm chắn ngang đường, lần trước cây này chưa nằm đây. Tôi giúp Yuji nhấc xe đạp qua.

Đi hết rừng là tới chỗ nhà máy bỏ hoang. Trời càng lúc càng tối.

Tách, giọt mưa đầu tiên sượt qua má, rơi xuống vai.

“Mưa rồi đấy.”

Mưa đổ xuống ào ào. Nền bê tông của nhà máy lũng bùng nước. Một mùi vô cùng quen thuộc xộc thẳng lên mũi. Cả nhà máy bỏ hoang rộng thế này mà không có nổi một chỗ trú mưa. Biết thế hai bố con ở lại trong rừng còn hơn.

Tôi quyết định quay về đường cũ nên gọi Yuji.

“Về thôi con.”

Nhưng Yuji không nghe tiếng tôi. Trán ướt tóc vì dính nước mưa, thằng bé hơi cúi về phía trước, như thể đang nhìn vào thứ gì đó, mặt đầy vẻ nghiêm trọng.

Thằng bé chau mày, chăm chú quan sát bằng ánh mắt đăm chiêu, già dặn nhiều so với tuổi.

Tôi dõi theo ánh mắt Yuji.

Giữa khung cảnh âm u mờ nước mưa nổi bật một điểm màu vàng nhạt le lói. Điểm này nằm ngay trước cánh cửa có ghi số #5, nơi bức tường duy nhất còn sót lại. Tôi dùng đầu ngón tay gạt nước mưa đọng trên lông mi, mở to mắt nhìn lại lần nữa. Ngay lập tức, tôi nhận ra một dáng hình quen thuộc.

Không thể có sự nhầm lẫn ở đây.

Kia chính là Mio.

Nàng đang ngồi thu mình trước cánh cửa, trên người khoác chiếc áo len mỏng màu hoa anh đào. Tôi cúi nhìn Yuji. Thằng bé cũng ngược lên nhìn tôi. Hai mắt thằng bé mở thao láo, miệng há hốc hình chữ O.

Yuji khe khẽ thì thào, hết như lúc kể cho tôi chuyện bí mật.

“Takkun ơi, nguy rồi.”

Mắt Yuji chớp chớp liên tục.

“Mẹ kia!” Yuji nói. “Mẹ từ tỉnh cầu Lưu Trữ về.”

Hai bố con dè dặt tiến gần Mio. Không phải vì sợ. Không có ông chồng nào lại sợ linh hồn của vợ mình cả. Mà vì tôi có cảm giác chỉ chút xao động trong không khí cũng đủ xóa đi sự hiện diện của nàng.

Yuji chắc cũng nghĩ thế. Vì tôi không thấy thằng bé chạy ào đến ôm Mio ngay.

Hoặc có thể, bản năng đã mách bảo cho Yuji biết, hạnh phúc là thứ mong manh.

Về phần mình, tôi không quên phải nhìn nhận sự việc theo cách thông thường

với con mắt của một người bình thường.

Giả thuyết về một người giống hệt Mio.

Đây là một cô gái hoàn toàn xa lạ có ngoại hình giống như chị em sinh đôi với nàng. Hoặc là chị em sinh đôi thật chứ không phải người lạ. Nếu là người lạ thì người này giống nàng đến khó tin. Nếu là chị em sinh đôi thì không có chuyện tôi lại không biết. Nàng có em gái và em trai nhưng ba chị em chẳng giống nhau chút nào. Trong khi tôi, một người không hề chung huyết thống lại còn

giống em trai nàng hơn. Tôi cũng chưa từng nghe chuyện nàng có một cô em sinh đôi bị cấm cung với mặt nạ trùm kín bao giờ.

Giả thuyết rằng nàng vẫn sống.

Không thể có chuyện đó.

Giả thuyết này nghe có vẻ hấp dẫn, nhưng hơi vô lý.

Nếu nàng còn sống, điều đó có nghĩa tôi đã có mặt vào giây phút lâm chung của một Mio khác, tổ chức đám tang cho một Mio khác, và đến tâm sự bên mộ của một Mio khác.

Tôi không ngờ ngắn đến mức ấy.

Tôi cũng nghĩ đến giả thuyết người ngoài hành tinh, giả thuyết người nhân bản, nhưng ông Mulder - tức David Duchovny⁽⁸⁾ - tin mấy giả thuyết đó chứ tôi thì không.

Tôi nghĩ đến tất cả những điều trên trong lúc chậm rãi tiến lại gần nàng, tuy nhiên, ý nghĩ chiếm trọn tâm trí tôi lúc này là người con gái trước mặt tôi đây chính là linh hồn vợ tôi.

Bởi nàng đã nói với tôi.

“Đến mùa mưa, em sẽ quay lại để

xem hai bố con sống thế nào.”

Nàng đã giữ lời hứa, quay về gặp hai bố con vào một ngày mưa tháng Sáu.

Khi chỉ còn một chút nữa là chạm được vào nàng thì tôi nhận ra. Bên vành tai phải của nàng có hai nốt ruồi nhỏ xíu. Chiếc răng khểnh trắng muốt thấp thoáng sau đôi môi khép hờ.

Cô gái này không phải ai đó giống hệt Mio, cũng không phải chị em sinh đôi hay người nhân bản.

Cô chính là Mio.

Nếu cách diễn đạt trên chưa chính

xác thì có thể sửa lại thế này. Cô là hiện thân của Mio với đầy đủ tâm hồn, thể xác, thậm chí có thể có cả ký ức của Mio trước kia. Nếu là linh hồn thì là một linh hồn quá thực, với hình hài quá rõ nét, chưa kể còn mang mùi hương rất thơm nữa.

Mùi tóc thân thương của nàng.

Không thể so sánh mùi hương này với gì khác, chỉ có thể gọi đó là “mùi hương ấy”. Thứ ngôn ngữ thân mật nàng dành riêng cho tôi.

Thứ ngôn ngữ có một không hai trên thế giới.

Và tôi đang cảm nhận được ngôn ngữ đó.

Không nhận ra sự có mặt của hai bố con, nàng lơ đãng nhìn những giọt mưa vỡ òa dưới chân. Tôi để ý thấy hai bầu má Mio đầy đặn hơn so với hồi nàng mất. Đây là gương mặt trước khi bệnh tình của nàng xấu đi. Trông nàng rất khỏe mạnh và trẻ trung.

Có gì đó hơi mâu thuẫn.

“Một linh hồn khỏe mạnh”, nghe thật mâu thuẫn, như kiểu “một nhà tài chính hảo tâm” hay “Woody Allen⁽⁹⁾ có lối suy nghĩ tích cực”. Nhưng biết đâu,

linh hồn thường trở về hạ giới trong hình hài của thời kỳ hạnh phúc nhất.

Dưới lớp áo len mỏng màu hoa anh đào là chiếc váy liền màu trắng không hoa văn. Nàng được cấp bộ quần áo này ở tỉnh cầu Lưu Trữ chẳng? Những người sống trên đó đều mặc đồ màu trắng? Tôi biết từ ngày xưa, các linh hồn đã được mặc định là bận đồ trắng, nhưng không lẽ giờ kiểu một đó đang quay trở lại?

“Mẹ?”

Quá nôn nóng, Yuji khẽ gọi, giọng run run.

Bấy giờ Mio mới nhận ra sự có mặt của hai bố con, nàng ngẩng lên. Nàng nhìn hai bố con với ánh mắt bình thản lãnh đạm. Nàng chậm chậm nhắm mắt, sau đó lại mở ra, đầu khẽ nghiêng sang một bên.

Từng cử chỉ quá đổi đáng yêu và thân thương ấy khiến tôi suýt trào nước mắt. Không nghi ngờ gì, đây chính là vợ tôi, dù nàng chỉ còn là linh hồn. Đương nhiên, cả sự đáng yêu kia nữa cũng không hề thay đổi.

Tôi nhẹ nhàng chìa tay ra để kiểm chứng sự hiện diện của nàng. Nàng hoảng

sợ, vội co người lại.

Có gì đó bất tiện ư? Nàng không được phép để con người chạm vào?

Không thể kiềm chế hành động của bản thân, tôi đặt tay lên vai nàng.

Tôi ngỡ rằng có điều gì đó sẽ xảy ra, nhưng không có gì cả.

Tôi cảm nhận được bờ vai mong manh của nàng dưới tay mình, bờ vai ấy tuy đang bị ướt mưa nhưng vẫn có chút hơi ấm. Tôi thoáng ngạc nhiên. Giả dụ đây chỉ là cảm giác lạnh lẽo hơn cả cơn mưa tháng Sáu, hoặc thứ tôi nắm trong tay chỉ là giọt sương màu hoa anh đào

chứ không phải bờ vai nàng, thì có vẻ còn hợp lý hơn.

Dù là gì đi nữa thì sự thật là nàng đang hiện hữu đây và mùi hương êm dịu tỏa ra từ người nàng khiến trái tim tôi chao đảo.

Yuji cũng rón rén tiến lại gần Mio, dè dặt chìa bàn tay xinh xắn kéo áo nàng. Mio mỉm cười đáp lại Yuji nhưng hai gò má nàng căng cứng khiến nụ cười trở nên gượng gạo.

Sao thế này?

Cảm giác lạ lẫm này là sao?

Tôi hơi lo, bèn thử gọi tên nàng.

“Mio à?”

Nàng quay sang nhìn tôi, đôi môi mỏng của nàng khẽ mở ra, để lộ chiếc răng khênh lớn.

“Mio?” nàng nói. “Đó là tên tôi ư?”

Giọng nói quen thuộc với âm điệu cao, mỏng và hơi rung ở cuối câu.

Ban đầu tôi muốn òa khóc vì giọng nói quen thuộc ấy, nhưng rồi trước câu hỏi của nàng, tôi ngạc nhiên đến mức nước mắt không trào ra nổi.

“Sao em lại hỏi vậy?” Tôi nói. “Em không nhớ gì ư?”

“Hả?” Yuji nói.

“Có lẽ vậy.” Mio nói.

“Thế hả?” Tiếng của Yuji.

“Tôi, tôi không nhớ gì cả.”

“Không nhớ gì cả?” Hai tay tôi cứ hươ hươ một cách vô nghĩa. “Không gì cả?”

“Vâng.”

Nàng nhếch mép như thể thất vọng vì vừa rút thăm trượt.

“Vậy còn...” nàng hỏi, “hai người là ai?”

“Là ai?”

Tôi nói với nàng, trong lòng cảm thấy không được thoải mái lắm.

“Anh là chồng em, còn Yuji là con trai em.”

“Đúng thế, CON TRAI”, Yuji nói.

“Không thể nào”, nàng nói.

“Đúng vậy.”

“Đúng đấy mẹ”, Yuji nói.

“Khoan đã.”

Mio giơ một tay ra như muốn ngăn hai bố con đừng nói nữa, tay còn lại nàng ôm lấy đầu mình.

“Khi tỉnh lại, tôi thấy mình ngồi đây.”

Nàng nhắm mắt, lần hồi lại trí nhớ với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Chừng mười phút trước thôi. Tôi đã cố nhưng không nhớ được gì cả. Đây là đâu, tại sao tôi lại ở đây, tôi là ai mà lại ngồi đây nghĩ ngợi thế này?”

Nghe nàng nói, tôi bắt đầu suy nghĩ. Như vậy là nàng rơi xuống dưới này cách đây mười phút. Trong khi đó, toàn bộ ký ức của nàng vẫn ở lại tinh cầu Lưu Trữ. Nghĩa là nàng cũng quên luôn cả việc mình đang là một linh hồn. (Có lẽ vậy...)

Tóm lại, chuyện này là thế nào?

“Hôm nay tôi đến đây cùng với hai người?”

“Phải!” Tôi nhanh trí trả lời.

“Sao cơ?” Yuji nói.

Tôi khẽ cầu vào cái gáy mảnh khảnh của Yuji.

Thằng bé im lặng.

“Ba chúng ta đã đến đây. Chủ nhật nào cả nhà cũng đi dạo.”

“Thật vậy à?”

“Thật!” Tôi gật đầu.

“Anh và Yuji chạy vào rừng chơi. Khi quay lại thì thấy em như thế này. Chắc em đã bị ngã đập đầu vào đâu đó.”

“Tức là tôi bị mất trí nhớ vì cú đập đầu đó?”

“Có vẻ như vậy.”

“Thật thế hả?” Yuji hỏi.

Tôi cầu gáy Yuji mạnh hơn nữa.

Thằng bé liền im bặt.

“Dẫu sao em cứ về nhà với bố con anh đã. Trí nhớ của em sẽ sớm trở lại thôi.”

“Thật vậy ư?”

“Ừ.”

Nàng từ từ đứng dậy. Chiếc váy ướt dính chặt vào đùi, nước mưa chảy tong tòng dưới gấu váy.

“Ta mau về thôi. Để bị lạnh sẽ cảm mất.”

“Vâng.”

Nàng không biết gì cả có khi lại hay. Như thế, nàng sẽ không phải nhớ đến những ký ức đau buồn.

Tôi nhớ lại câu nói của nàng, “Đến mùa mưa, em sẽ quay lại”, câu nói vào giây phút cuối cùng ấy.

Nàng nói thế này:

“Phải rồi. Em sẽ đến cùng với cơn mưa, sau khi chắc chắn hai bố con sống ổn, em sẽ lại ra đi, trước khi mùa hè đến. Vì em không chịu được nóng.”

Nếu nàng không nhớ mình đã đến từ đâu thì rất có thể nàng cũng sẽ quên luôn

cả việc phải quay về tỉnh cầu Lưu Trữ. Và nếu vậy thì nàng có thể ở lại sống với hai bố con.

Ba chúng tôi gồm tôi, Yuji và nàng.

Chỉ cần ba chúng tôi có thể sống cùng nhau thì việc vợ tôi là một linh hồn cũng chẳng có vấn đề gì.

Thật sự chẳng có vấn đề gì.

Mio và Yuji đi cạnh nhau trên đường mòn. Tôi dắt xe đạp theo sau. Ban đầu, Yuji có vẻ căng thẳng và rụt rè, nhưng cuối cùng thằng bé quyết định chìa tay về phía Mio. Mio nắm ngay lấy tay thằng bé. Yuji giật mình, ngẩng lên nhìn

Mio. Nàng đáp lại bằng nụ cười dịu dàng. Yuji òa khóc nức nở.

Dễ hiểu thôi. Vì một năm rồi, thằng bé không được chạm vào tay mẹ.

Nàng quay lại, nhìn tôi như muốn hỏi: Thằng bé sao vậy?

“Sau này em sẽ hiểu”, tôi nói. “Yuji mít ướt lắm.”

Tôi nói trước như vậy để phòng sau này nhớ Yuji lại khóc không đúng lúc.

“Con hơi rối trí tẹo thôi. Vì em không nhớ gì cả.”

“Thật à?” Yuji hỏi, giọng vẫn nức nở.

Tôi tiếp tục nói, tảng lờ câu hỏi của Yuji.

“Em cứ đối xử nhẹ nhàng với con, đừng suy nghĩ nhiều. Trước giờ em vẫn làm thế.”

Mio gật đầu tỏ ý rằng nàng đã hiểu, nàng đặt tay lên đôi vai mảnh khảnh của Yuji rồi kéo thẳng bé lại gần. Cảm nhận được hơi ấm từ mẹ, Yuji đắm chìm trong cơn say dịu êm của nước mắt.

Thằng bé đã chia tay mẹ một lần rồi. Nếu nó lại phải đối mặt với nỗi đau mất mẹ thêm một lần nữa thì cuộc hội

ngộ này ngay từ đầu đã chẳng có gì vui.

“Trước khi mùa hè đến”, Mio đã nói vậy.

Nếu câu nói ấy là sự thật thì tôi còn rất ít thời gian.

(Phải tranh thủ làm nũng mẹ thật nhiều vào!)

Tôi thì thảo với Yuji lúc này đang gục mặt vào lưng Mio khóc nức nở, tay vẫn túm chặt gấu váy nàng.

Về đến nhà, tôi dẫn Mio vào phòng trong cùng, chỉ cho nàng ngăn tủ nào đựng cái gì. Quần áo của nàng vẫn để nguyên chỗ cũ, hệt như một năm trước.

Tôi và Yuji nhanh chóng thay quần áo ở phòng ngoài rồi vào ở lì trong nhà vệ sinh. Tôi chỉ nghĩ ra mỗi chỗ này để hai bố con nói chuyện mà Mio không nghe thấy.

Yuji ngồi lên bồn cầu, còn tôi đứng

trước mặt thằng bé, tựa lưng vào cửa.

“Thế này con nhé”, tôi hạ giọng.

“Mẹ không nhớ gì cả.”

“Thế hả?”

“Ừ. Kể cả chuyện hồi sống với bố và Yuji lẫn chuyện trước khi hai bố mẹ cưới nhau.”

Cả chuyện..., tôi khẽ ho khan.

“Một năm trước mẹ bị bệnh, phải rời bỏ tinh cầu này.”

“Vâng.”

“Nên bố định giữ bí mật với mẹ.”

“Chuyện gì cơ ạ?”

“Còn chuyện gì nữa! Nghĩa là

chuyện bố muốn mình cứ làm như mẹ vẫn sống ở đây với bố và Yuji, chưa bao giờ đi đâu cả.”

“Cả hôm qua?”

“Ừ.”

“Cả hôm trước hôm qua?”

“Ừ.”

“Nhỡ mẹ hỏi thì con phải nói thế nào?”

“Hỏi gì cơ?”

“Hỏi nhiều chuyện.”

“Thì con phải trả lời sao cho khéo.”

“Con sợ không làm được.”

“Thế thì con cứ khóc để đánh trống

lảng vạy. Khóc ầm lên là được.”

“Thế á?”

“Ừ. Mẹ đã về đây với hai bố con rồi nên bố nghĩ mẹ không biết chuyện chúng ta đã buồn thế nào khi phải chia tay nhau.”

“Con cũng nghĩ thế.”

“Thấy chưa! Với cả, nhớ khi biết sự thật, mẹ lại thấy cần phải quay về tỉnh cầu Lưu Trữ đây.”

“Con không chịu đâu.”

“Nếu vậy thì con phải cố gắng.”

“Con sẽ cố.”

Sau khi hai bố con đập tay nhau để

cam kết sẽ cùng cố gắng, tôi mở cửa bước ra ngoài.

Mio đã đứng ngay trước cửa tự khi nào.

Dù rất ngạc nhiên nhưng tôi phải giả vờ như không. Nhưng có lẽ tại ngạc nhiên quá nên trông tôi chỉ giống như đang cố làm ra vẻ không ngạc nhiên mà thôi.

Nàng có nghe được câu chuyện của hai bố con tôi không? Tôi thăm dò nét mặt nàng.

“Ở nhà này, đàn ông con trai cùng nhau vào nhà vệ sinh à?”

Có vẻ như không sao cả.

“À ừ. Cũng thỉnh thoảng. Khi nào vội quá khi vào cùng. Vừa rồi cũng là vội quá.”

Nàng hơi thởng thốt.

“Thế còn cái này?”

Đoạn nàng chỉ tay về phía giữa phòng.

“Cái nào?”

“Sao lại bừa bãi thế này?”

“Bừa bãi là sao?”

Dưới con mắt của tôi, mọi thứ đang được sắp xếp, bày biện theo đúng trật tự và chức năng. Quần áo mặc ở nhà ngày

hôm đó, tôi chất lại thành một đống ở góc phía Bắc. Cạnh đó là chồng quần áo đã giặt xong. Quần áo bẩn, tôi dồn lại ở góc phía Nam để không bị lẫn với đống quần áo kia. Sách và truyện, do không còn chỗ để cất vào giá, tôi phân loại theo tác giả, bọc lại bằng túi ni lông của siêu thị và xếp thành từng chồng.

Cạnh cửa sổ vẫn còn hai túi “rác cháy được” tôi chưa kịp vứt, nhưng kể cả thế thì vẫn không thể gọi là “bừa bãi”.

Mọi thứ đều được để tại nơi cần để, theo một trật tự thống nhất.

“Đúng là trên sàn có để hơi nhiều

đồ”, tôi nói. “Nhưng tất cả đều có lý do.”

“Chính em đề như vậy à?”

“À”, tôi nói, “Không.”

Thế đấy. Tại không quen nói dối nên ngay từ đầu tôi đã ngắc ngư.

“Đây là do... anh đề.”

Tôi gãi đầu gãi tai, ậm ừ mấy câu để tranh thủ thêm thời gian.

“Là tại vì... thời gian vừa rồi Mio cứ ốm suốt nên không thể quán xuyến được việc nhà.”

“Vậy sao?”

“Ừ, em phải nằm trên giường gần

một tuần lễ.”

“Vì vậy quần áo không được giặt thường xuyên và anh phải mặc quần áo bẩn thế kia?”

Tôi cúi xuống nhìn chiếc áo nỉ đang mặc bị dính cà ri.

“Thế này là bẩn hả?”

“Sao có thể gọi là sạch được. Anh mặc mấy hôm rồi?”

“Mới ba hôm thôi.”

“Nếu anh ăn uống cẩn thận hơn một chút sẽ không bị dây bẩn đâu.”

Rồi nàng chỉ vào đồng đồ đã giặt.

“Lúc phơi tại anh không chịu giữ

cho phẳng nên quần áo mới nhăn nhúm thế kia.”

“Giũ phẳng? Giũ chỗ nào cơ?”

Thôi được rồi, Mio ngán ngẩm lắc đầu.

“Em ốm liệt giường cả tuần lễ, vậy sao hôm nay em đi được xa thế?”

“Em đang luyện tập để phục hồi.”

“Vậy hả?”

“... Có lẽ thế.”

“Sao lại có lẽ thế?”

“Đây là thói quen của cả nhà mình nên em bảo sẽ cố gắng.”

“Em nói thế hả?”

“Hình như là thế.”

Mio thở dài.

“Em.”

Nàng đặt tay lên ngực mình, ghé sát mặt vào tôi, hỏi:

“Có thật em là vợ của anh không?”

“Thật. Không phải là ‘có lẽ’ hay ‘hình như’ gì cả. Đây là sự thật.”

Có vẻ như nàng đang nghi ngờ chính bản thân rằng sao mình lại là vợ của một người thế này.

“Chúng mình sống hòa thuận lắm.”

Lẽ ra tôi không nên nói vậy. Vì làm vậy càng khiến nàng nghi ngờ hơn.

Không biết là nàng đang nghi ngờ tôi hay nghi ngờ chính bản thân nàng nữa.

“Họ của em là gì?”

“Là Aio.”

“Vậy em là Aio Mio?”

“Ừ. Chữ Mio có bộ Thủy ở đầu.”

“Aio Mio...”

“Ừ.”

“Em bao nhiêu tuổi?”

“Hai chín. Bằng tuổi anh.”

“Hai chín tuổi.”

Đúng ra thì cuộc đời nàng đã một lần hạ màn ở tuổi hai tám. Con số hai chín nằm ở thời tương lai mà nàng không

bao giờ chạm tới. Chưa kể, người con gái đang đứng trước mặt tôi đây trẻ hơn rất nhiều so với tuổi đó.

Trông nàng rất trẻ.

Vonnegut⁽¹⁰⁾ từng nói, những người sang thế giới bên kia có thể tự chọn tuổi cho mình.

Bố của Vonnegut trong cuốn tiểu thuyết Jailbird⁽¹¹⁾, sau khi lên thiên đường đã trở về tuổi lên chín. Ông luôn bị bọn trẻ bắt nạt, bị tụt cả quần dài lẫn quần lót. Bọn trẻ lấy quần lót của ông ném xuống cửa địa ngục có hình tròn như

miệng giếng. Liền đó dưới đáy giếng vọng lên tiếng gào thét thảm thiết của Hitler, Nero⁽¹²⁾, Salome⁽¹³⁾...

Vonnegut viết như sau:

“Tôi có thể hình dung cảnh Hitler không những phải ném trái bom đau đớn tột cùng mà cứ định kỳ, hẳn lại thấy quần lót của bố tôi rơi xuống đầu mình.”

Tôi thấy mình thật may mắn vì không phải đón một cô vợ trở về trong hình hài của một cô bé lên chín.

“Bé Yuji mấy tuổi rồi?”

Nàng hỏi.

“Gì ạ?” Yuji hỏi vọng ra từ nhà vệ sinh.

“Con sáu tuổi. Đang học lớp Một.”

Tôi trả lời.

Nàng thêm từ “bé” vào trước tên Yuji nghe thật lạ. Tôi có cảm giác dù rất thân thiết nhưng nàng là ai đó chứ không phải vợ tôi. Như một người em họ chơi thân từ hồi nhỏ.

“Vậy em là một bà nội trợ hai mươi chín tuổi, có con trai sáu tuổi phải không?”

“Đúng vậy.”

“Dù em chẳng có cảm giác gì?”

“Ừ.”

“Vậy là em đã yêu anh? Đến mức muốn lấy anh?”

Nét mặt nàng thể hiện đây là điều nàng đang nghi ngờ nhất.

“Có thể em không tin nhưng đúng vậy.”

Tự nhiên tôi mất hết cả tự tin. Sao hồi đó nàng lại chọn một người có vẻ bề ngoài tầm tầm như tôi? Kể cả là ai đó không phải nàng thì tôi cũng vẫn sẽ thắc mắc về sự lựa chọn ấy.

“Chúng ta quen nhau ở đâu?”

“Ở trường cấp III. Chúng mình gặp

nhau vào mùa xuân năm mười lăm tuổi.”

“Vậy chúng ta là bạn học à?”

“Ừ. Chúng mình học chung suốt ba năm.”

Nàng mỉm cười hiền hậu.

“Kể cho em nghe chuyện hồi đó nhé.”

“Ừ.”

Tôi tủm tỉm cười (nụ cười tươi nhất có thể), bắt đầu kể về cuộc gặp gỡ hạnh phúc của thời cô tích ngây thơ ngày xưa.

“Khi chúng mình gặp nhau...”

Đúng lúc ấy có tiếng xả nước ở trong nhà vệ sinh, Yuji đi ra.

“Ôi, nhẹ cả người!”

Có vẻ như thằng bé vừa sử dụng đúng chức năng vốn có của nhà vệ sinh.

“Áo con trai em đang mặc”, Mio nhìn Yuji chùi bàn tay ướt vào ngực áo hỏi, “được mấy hôm rồi?”

“Hình như là bốn.”

Thực ra thằng bé đã mặc cái áo đó năm hôm rồi.

“Thật hả?”

“Anh nghĩ thế.”

“Hai bố con không thể ăn uống sạch sẽ hơn được sao?”

“Công nhận là con...”

“Cả anh nữa cũng thế.”

“À, ừ thì...”

Do đó, đến bữa tối, hai bố con tôi đã phải rất cẩn thận khi ngồi ăn.

Thực đơn của bữa tối là mì ống xốt thịt băm do tôi nhanh tay chế biến. Hai chúng tôi không ai để dây một miếng thịt băm nào ra bàn cũng như không hề làm bắn quần áo.

Thật hết sảy!

Mio cũng ăn mì tôi nấu như thế đó là chuyện đương nhiên. Sau đó nàng đi vệ sinh. Hành động này không ăn nhập gì

với một linh hồn, nhưng bản thân nàng dường như chẳng hề bận tâm, nên có lẽ đó cũng là chuyện rất bình thường.

Sau bữa ăn, Mio kêu mệt, nàng vào phòng phía trong trái đệm nằm nghỉ. Nàng đang rất hoang mang, mà hoang mang thì thường làm cho con người ta mệt mỏi.

Yuji nhanh nhẩu trái chăn đệm cạnh chỗ Mio rồi chui vào trong, tay cầm theo kiểu *Momo*. Chắc chỉ cần được ở bên cạnh mẹ thẳng bé cũng đủ sướng rơn.

Từ phòng ngoài, tôi quan sát thấy Yuji làm bộ đang đọc sách vì chốc chốc

lại thấy thằng bé ngó sang nhìn Mio. Sau khi chắc chắn Mio vẫn còn ở đó, Yuji thở phào nhẹ nhõm, môi khẽ nở nụ cười mãn nguyện.

Tôi cởi chiếc áo nỉ đang mặc trên người, tống vào máy giặt cùng với áo của Yuji.

Tôi không để ý lắm nhưng có vẻ việc mặc quần áo bị dây nước Coca hoặc nước xốt là không ổn. Chẳng ai chỉ cho tôi cả. Hồi Mio còn sống, dù không bao giờ hỏi nhưng lúc nào tôi cũng có quần áo sạch sẽ, không một nếp nhăn để sẵn trước mặt.

Khi chỉ còn lại tôi và Yuji, tôi đã hết sức cố gắng nhưng cái “hết sức” của tôi hẳn chưa đạt nổi nửa tiêu chuẩn của thiên hạ.

Liệu trên thế giới rộng lớn này có một cặp bố con hoàn hảo luôn mặc những bộ quần áo tinh tươm, phẳng phiu, sống trong căn nhà sạch không thua gì “phòng sạch” ở nhà máy sản xuất vi mạch, cuối tuần lái xe đến rạp chiếu phim ở ngoại ô, xem những bộ phim hoạt hình của Walt Disney với bông ngô nhét đầy miệng không nhỉ?

Thật hết sảy!

Từ lâu, tôi đã thôi hy vọng vào những điều bất khả và vô vọng. So với một con người bình thường, tôi chỉ là một thứ tàn phế còn lại. Cho nên tôi khó có thể nuôi nấng Yuji như những đứa trẻ khác trong gia đình bình thường.

Nhưng tôi vẫn đang rất cố gắng.

Tuy có lúc tôi không chú ý những điều cần chú ý, quên những điều cần nhớ, ngủ quên khi chưa làm xong những điều cần làm vì quá mệt, thì tôi vẫn cố gắng để mọi thứ dần tốt hơn.

Không hiểu Mio nghĩ thế nào về một người như tôi?

Mục đích nàng quay trở lại tình cầu này là để kiểm tra xem tôi và Yuji sống ra sao. Giả sử nàng vẫn còn nhớ mục đích ấy thì không biết nàng có cảm tưởng thế nào.

Nàng sẽ thờ dài và bảo: em biết ngay mà?

Nhưng có thể chắc chắn một điều là nàng sẽ không nói: Chà, phục anh quá. Anh thật cố gắng.

Hơn mười giờ, tôi đi tắm và thay sang bộ đồ ngủ. Ban đêm, tôi bị tỉnh giấc nhiều lần nên nếu giờ này chưa ngủ thì

hôm sau sẽ rất mệt.

Với tôi, giấc ngủ là chuyến mộng du bên trong một tòa nhà khổng lồ.

Tòa nhà có hàng nghìn căn phòng, hễ thấy phòng nào còn sáng đèn là tôi mở cửa bước vào. Trong phòng kê một chiếc ti vi cũ, tôi ngồi vào ghế sofa, tiếp tục mơ màng như thể đang xem một bộ phim hạng B. Nhưng chẳng bao lâu sau, một kẻ phá quấy bước vào phòng, giật phắt phích cắm ti vi ra.

Cạch.

Tôi buộc phải đứng dậy, đi ra khỏi căn phòng lúc này đã tối om để tìm kiếm

giấc mơ khác.

Cứ như vậy cho đến hết đêm.

Cạch.

Âm thanh làm tôi choàng tỉnh, vội vàng tìm giấc mơ tiếp theo.

Cạch.

Cạch.

Chúng khiến tôi mệt mỏi.

Tôi gọi Mio từ phòng bên.

“Em thấy người thế nào?”

Đang ngắm Yuji, Mio từ từ nhìn lên nhưng ánh mắt nàng không đến được chỗ tôi. Cái nhìn của nàng trôi lơ lửng trong

không gian giữa tôi và Yuji.

“Em hơi đau đầu.”

“Hay là em bị sốt? Em dính mưa như thế không khéo bị cảm rồi.”

Nàng gật đầu lấp lửng, chẳng ra phủ định cũng chẳng ra khẳng định.

“Chẳng hiểu bị làm sao.”

“Anh vào phòng nhé?”

Tôi hỏi vì thấy mặc đồ ngủ đến gần nàng có vẻ hơi bất nhã. Tất nhiên, suy nghĩ này xuất phát từ tâm lý hôm nay nàng mới gặp tôi lần đầu. Với lại tôi cũng thấy có chút ngán ngại vì đã không gặp nàng suốt một năm nay.

“Anh vào đi. Đây là phòng ngủ của anh mà.”

Tôi đến bên Mio, quỳ xuống, đặt tay lên trán nàng. Trán nàng hơi nóng. Chẳng lẽ linh hồn cũng bị cảm hay sao?

“Hình như em bị sốt. Hơi hơi thôi.”

“Không sao đâu. Ngủ dậy sẽ khỏi.”

“Thế hả?”

“Vâng.”

Tôi thấy rất lạ.

Cảm giác khi chạm vào trán nàng.

Hơi ấm của nàng. Mùi hương của nàng.

Đoạn điệp khúc trong một đoạn đối thoại ngẫu nhiên nào đó mà chúng tôi đã

từng nói với nhau.

Việc nàng đã mất từ một năm trước dường như không có thật. Có khi nào, tôi vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ giống như bộ phim Hollywood nào đó nói về một chứng bệnh nan y không nhỉ?

Cạch.

Nhưng lời nói của nàng đã phủ nhận ý nghĩ này.

“Bé Yuji đáng yêu quá.”

Tự nhiên tôi thấy buồn, tôi nói với nàng bằng giọng khô khốc.

“Con của em đây.”

“Vâng. Mong là em sớm nhớ lại

được.”

“Sẽ ổn cả thôi.”

“Vâng.”

Có lẽ nào, tôi nghĩ. Nàng đã bỏ lại ký ức lúc rời bỏ nơi đây. Ký ức của nàng vẫn còn trong căn phòng này. Nếu vậy thì khi ở tỉnh cầu Lưu Trữ, hẳn là nàng đã vất vả lắm. Vì mọi người sống trên tỉnh cầu ấy đều phải viết sách cho Ai đó...

Nếu không có ký ức, ta chỉ có thể viết về những điều vô nghĩa không thuộc về ký ức. Thế thì làm sao mà viết được sách hay?

Tôi định kể cho nàng nghe thật

nhiều kỷ niệm, để nàng có thể mang theo khi trở về cầu kia. Để nàng có thể viết sách về tôi và Yuji.

Để cho Ai đó đọc.

Yuji thiếp đi, tay vẫn giữ khư khư quyển *Momo*. Miệng nó he hé, mắt nhắm nghiền, mí mắt hiện rõ những vân xanh. Thằng bé ngủ ngon lành, nghĩa là mũi nó đang phát ra tiếng khò khè.

Chàng hoàng tử nhỏ hạnh phúc.

Chắc nó đang mơ giấc mơ đẹp lắm.

Tôi nhẹ nhàng rút quyển *Momo* khỏi tay Yuji. Tôi để lại quyển sách vào hộp

tử dùng làm giá sách của Yuji.

“Chúc em ngủ ngon.”

Tôi nói với Mio.

“Chúc em ngủ ngon là sao? Vậy anh ngủ ở đâu?”

“Anh trái độn ngủ ở phòng bên cạnh.”

Mio lắc đầu.

“Anh cứ ngủ ở đây. Nằm cạnh Yuji đây này. Tối nào chúng ta cũng nằm như vậy phải không? Ba chúng ta nằm giống chữ XUYÊN⁽¹⁴⁾.”

“Ừ... nhưng mà...”

Sự thật không phải vậy. Đã từ lâu

chỉ còn hai bố con.

Yuji nằm cạnh tôi.

Hai bố con nằm thành chữ “Ri”[\(15\)](#).

“Em không thấy phiền chứ? Chắc em nghĩ hôm nay mới gặp anh lần đầu.”

“Không sao đâu. Anh cứ xử sự tự nhiên như mọi khi thì em sẽ nhanh lấy lại được trí nhớ.”

Có lẽ em đã vĩnh viễn mất đi phần ký ức đáng nhớ rồi.

Cùng với số phận của em.

Hai câu này cứ ngấp nghé ở khóe miệng, muốn bật ra nhưng tôi đã kìm lại được.

“Vậ anh nằm đây nhé.”

Tôi để Yuji nằm giữa rồi trải đệm song song với Mio. Tôi kéo dây tắt đèn tuýp, bật chiếc đèn màu da cam. Tôi không tắt hết đèn trong phòng vì thỉnh thoảng Yuji vẫn đi vệ sinh vào ban đêm.

Tự nhiên tôi thấy rất căng thẳng.

Nàng không hề giống hồn ma, còn trong lòng ngực tôi, tình yêu vẫn cất cao giọng hát.

Là lá la, là lá la, là lá la.

Một khúc ca hùng tráng.

“Anh này”, nàng nói.

“Ồi?”

“Chuyện ban nãy kể tiếp cho em đi”, nàng thì thào.

Giọng nói ấy lôi tuột một thứ ra khỏi người tôi. Thứ đó lan tỏa khắp lồng ngực tôi, dâng lên cổ họng, lên mũi, lên mắt, khiến tôi muốn òa khóc.

“Được chứ”, tôi nói. “Anh kể tiếp nhé.”

Khi gặp nhau, chúng mình mới mười lăm tuổi, thế giới của hai đứa chỉ có hôm qua, hôm nay và ngày mai.

Chắc em cũng hiểu. Ở tuổi ấy, chúng mình chẳng bao giờ nhìn lại ngày

xưa cũng như chưa tính đến những chuyện xa vời.

Em gầy khủng khiếp.

Trông em chẳng có chút nữ tính, em giống linh hồn của chiếc thìa cà phê có hình cô gái hơn là một thiếu nữ. Em để tóc cụt lủn, có lẽ là ngắn nhất lớp (tính cả hội con trai).

Đã thế, em còn đeo cặp kính gọng kim loại màu bạc.

Con gái ở tuổi ấy mà như vậy thì có khác nào tuyên bố: “Tôi chẳng có hứng thú gì với bọn con trai hết. Hãy để tôi

yên.”

Anh nhớ trong khối mình học có khoảng ba bạn gái nom tương tự như thế. Nhưng các bạn gái ấy đều không đeo kính đi học dù mắt có kèm nhèm thế nào. Thay vào đó, các bạn đeo kính áp tròng hoặc cố chịu đựng việc không nhìn rõ.

Chuyện xảy ra cách đây mười lăm năm rồi. Thời đó chưa có những cặp kính điệu đà với các cô gái điệu đà không hay đeo kính như bây giờ.

Vì vậy, xét theo một nghĩa, em rất nổi bật. Rõ ràng là em không giống những cô gái khác. Em của tuổi mười

lắm đã để lại ấn tượng trong anh rõ nét hơn bất kỳ ai, từ cái đầu bé hơn hẳn các bạn cùng lớp hay chiếc răng khểnh to đùng hoàn toàn mất cân xứng với gương mặt nhỏ nhắn.

Anh là người khá nông cạn, luôn tiếp nhận nguyên xi những gì có ở trước mắt, vì vậy anh đã tiếp nhận nguyên xi tín hiệu em đưa ra.

Tớ hiểu rồi. Tớ sẽ không động đến cậu đâu.

Thật ra thì anh chẳng động đến bạn gái nào cả.

Tuy nhiên, phải nói luôn là anh cũng thấy em hấp dẫn.

Em nghiêm túc nhất lớp. Có thể nghiêm túc không được coi là hấp dẫn nhưng anh thích những người nghiêm túc, theo anh thì nghiêm túc là đức tính cao quý nhất cần phải được nhìn nhận công bằng hơn. Nghiêm túc đi đôi với tin tưởng, mà tin tưởng là yếu tố chính tạo dựng tình yêu. Bởi vậy, trên thực tế, những người nghiêm túc thường hiểu về tình yêu hơn là những người yêu đương dễ dàng. Anh biết rõ điều này vì anh cũng là một người nghiêm túc.

Chưa kể, em còn có một bộ óc tuyệt vời với khả năng hài hước và cảm thụ phong phú, dù hồi đấy anh chưa nhận ra. Đằng sau cặp kính là một thiếu nữ nhạy cảm, đang dang tay chờ đón tình yêu.

Cũng phải nói thêm là em tương đối đẹp, nếu xét về mặt thẩm mỹ. Nói gì thì nói, đường cong bao quanh đầu, vòng xuống cổ và cầm của em thuộc dạng đáng kể. Rất tuyệt hảo về mặt não tướng học. Có lẽ vì thế mà em hay được mời làm mẫu vẽ tranh hoặc mẫu để nặn tượng. Em cũng hay được chọn làm chủ thể cho các bức ảnh hoặc làm người mẫu bất đắc dĩ

cho các phác họa nghịch ngợm của anh trong sách giáo khoa.

Năm mười lăm tuổi, anh đã gặp một cô gái như vậy.

Chúng mình học cùng lớp, cùng tổ, anh ngồi ngay đằng sau em.

Suốt ba năm học, mặc dù năm nào cũng phân lại lớp nhưng chúng mình luôn học chung một lớp, chung một tổ, chỗ của anh luôn ở bên trái, bên phải, hoặc ở đằng sau em. Vì vậy, phần lớn thời gian trong ngày, chúng mình cùng ở trong hình tròn có bán kính một mét.

Ở tuổi này, chúng mình bắt đầu có những thay đổi về sinh lý, chất hóa học trong cơ thể liên tục phát thông điệp “tìm kiếm đối tác để duy trì nòi giống” ra xung quanh. Người nhận được thông điệp này cũng tiết ra chất hóa học để đáp lại, dù bản thân họ không nhận ra. Đây là quá trình thông điệp tình yêu được trao đổi một cách vô thức.

Trong vòng bán kính một mét ấy, chúng mình trao đổi chất hóa học thường xuyên hơn bất kỳ ai. Khi đang chép bài trên bảng bằng bút chì hay cố cưỡng lại cơn buồn ngủ để nghe giảng, chúng mình

đều trò chuyện với nhau bằng phương tiện truyền thông gọn nhẹ này.

(Tôi đang tìm đối tượng. Có ai không?)

Chúng mình không may mắn nhận ra hành động thân mật đó vì ai cũng nghĩ: chẳng liên quan gì đến mình.

Em, với cặp kính gọng kim loại, bình thản như linh hồn của một thìa cà phê không màng đến tình yêu. Em để tóc ngắn đến mức không thể ngắn hơn, mặc váy đồng phục dài chấm gối, không có khái niệm về khuyên tai, dây chuyền hay son môi. Trong giờ học, em miệt mài

chép bài, hiếm khi ánh mắt em lệch khỏi bốn điểm: bảng đen, giáo viên, sách và vở.

Em đúng là một học sinh mô phạm, xét theo tất cả các nghĩa.

Thật hết sảy!

Tuy nhiên, việc em không thường xuyên có mặt trong top đầu của lớp là một lời chú thích đầy an ủi đối với anh. Em không phải thiên tài, cũng không thuộc loại xuất sắc, em chỉ là một học sinh nghiêm túc biết phấn đấu mà thôi. Một người chính trực, không bao giờ dùng tiểu xảo. Những bạn được em vui

về cho mượn vở lại thường đạt điểm cao hơn em. Vở của em được trình bày bằng nét chữ thẳng thớm, dễ đọc. Anh đã phải nhờ đến vở của em khá nhiều.

Nhờ cuốn vở ma thuật ấy mà anh đã duy trì được kết quả học tập, dù anh chẳng thường xuyên đến lớp, thậm chí còn không có cả sách giáo khoa. Chỉ cần lướt qua quyển vở của em thì việc đủ điểm đỗ trong bài kiểm tra không còn là quá khó. Tinh ý hơn một chút là có thể dễ dàng đọc được ý đồ của giáo viên từ những ghi chép của em. Tuy nhiên, vì không phải là một người tinh ý nên em

không phát huy được giá trị sử dụng của quyền vở như những người khác. Nhưng em chẳng hề bận tâm. Em luôn chọn cách đi từng bước một, dù cách này khiến em đi chậm hơn mọi người.

Mio ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Tôi im lặng, ngắm nhìn gương mặt nàng dưới ánh đèn màu cam. Người nàng phập phồng theo nhịp thở.

Nàng đang thở. Hết như nàng vẫn còn sống.

Bỗng ký ức của những ngày tháng cuối cùng của nàng ủa về khiến tim tôi

đau nhói.

Tôi sẽ lại mất nàng ư?

Tôi muốn ở cạnh nàng. Mỗi mỗi,
cho tới khi nhắm mắt.

Dù nàng chỉ còn là hồn ma. Dù nàng
chẳng nhớ chuyện của hai chúng tôi.

Tôi chỉ cần có nàng bên cạnh.

Tôi khẽ nói với nàng.

“Ngủ ngon nhé.”

Yuji đáp.

“Thế hả?”

Tất nhiên là thằng bé đang nói mê.

Sáng hôm sau, khi mở mắt tôi thấy Mio đã dậy và đang chuẩn bị bữa sáng.

“Em ổn chứ? Trong người thế nào rồi?”

“Em vẫn hơi vág vát một chút nhưng đã đỡ hơn hôm qua.”

“Em đừng làm quá sức. Bữa sáng cứ để anh.”

“Vâng, nhưng vận động thể này sẽ thoải mái hơn.”

Tôi rửa mặt, đánh răng rồi ngồi vào bàn.

“Em nhớ thêm gì chưa?”

“Chẳng có gì mới cả. Vẫn như hôm qua thôi.”

Nàng xếp lên bàn đĩa thức ăn gồm có trứng chưng và thịt băm viên.

“Đợi Yuji dậy đã. Thường ngày nhà mình vẫn làm vậy.”

Tôi có cảm giác chuyện này vẫn xảy ra hằng ngày, như thể hôm qua và hôm kia, tôi đều bắt đầu ngày mới với Mio như hôm nay.

Nàng lau tay và ngồi vào ghế đối

diện tôi. Nàng mặc chiếc áo nỉ màu xanh lơ có hình logo của câu lạc bộ thẩm mỹ, nơi nàng từng làm việc. Nàng vẫn mặc chiếc áo này ở nhà. Vẫn kiểu buộc tóc cao ở đằng sau. Tóc dày nên nàng buộc lên gần sát đỉnh đầu. Đây cũng là kiểu nàng thường buộc trước đây.

“Kiểu tóc này”, tôi nói, “trông quen quá.”

Nàng dăm chiêu trước câu nói của tôi.

“Nghĩa là lâu lắm rồi em mới buộc thế này?”

“À”, tôi dừng lại, “Không.”

“Em buộc lên vì thấy vương khi làm bếp thôi.”

“Ừ. Phải rồi. Em nói phải.”

Không phải tôi không biết nói dối, mà đây là do cái tật đãng trí. Tôi quên mất việc đang giấu nàng mọi chuyện.

Thấy tôi ngồi thẩn ra, nàng thắc mắc.

“Em thấy lạ quá.”

“Lạ gì cơ?”

“Anh đó.”

“À”, tôi dừng lại, “Thế à?”

“Không có chuyện gì đâu.”

Tôi nói.

“Chẳng có gì lạ đâu.”

“À vâng”, nàng thờ dài.

“Hằng ngày em nấu ăn ở đây phải không? Nấu cho anh và Yuji?”

Nàng nhìn chiếc bếp ga dính đầy dầu mỡ và bồn rửa ố vàng.

“À ừ, đúng vậy.”

Mảng tường cạnh bếp ga vẫn còn vết tích đen sì của lần đầu tiên (cũng là lần cuối cùng) tôi thử sức với món khoai tây chiên. Tôi quên mất là dầu ăn đang bị dây ra bếp. Chỗ dầu làm ngọn lửa bùng lên dữ dội. Hoảng hốt, tôi múc vội nước nóng còn thừa trong bồn tắm để dập lửa.

Chẳng cần nói thì ai cũng biết đó là một hành động sai lầm. Sau một tiếng nổ “bùm”, ngọn lửa tự nhiên tắt ngấm.

Tôi lên cơn co giật rồi lịm đi giữa đồng khoai tây cháy đen vắng tung tóe.

Đó là chuyện của ba tháng trước.

“Anh này”, nàng nói.

“Gì cơ?”

“Tôi qua, lúc anh kể chuyện cho em trước khi đi ngủ, anh có nhắc đi nhắc lại rằng em là một người rất nghiêm túc phải không?”

“Ừ, đúng rồi. Em rất nghiêm túc.”

“Nhưng nhìn căn phòng này, em lại

thấy mình là người lười biếng và cầu thả. Bếp, nhà tắm, nhà vệ sinh, chẳng chỗ nào có dấu hiệu thường xuyên được dọn dẹp, chưa kể trong tủ lạnh chỉ toàn là đồ ăn sẵn.”

Nàng hướng nụ cười chực như sắp khóc về phía tôi.

“Một học sinh mô phạm chưa chắc sẽ thành một người vợ mô phạm nhỉ.”

“Ôi, không phải vậy đâu.”

Câu nói tự nhiên bật ra khỏi miệng tôi.

Nàng nhìn vào mắt tôi chờ đợi.

Tôi nhắc lại.

“Thực tế không phải như vậy.”

Mắt nàng tối sầm lại.

Tôi vẫn luôn kém cỏi trong khoản thuyết phục người khác bằng những từ ngữ có trọng lượng. Những lúc thế này, tôi chỉ toàn thốt ra những câu ngốc nghếch nhất.

“Anh nói thật mà.”

Tôi nhắc lại với giọng lí nhí như đang tự lẩm bẩm. Tôi cố tìm một lý do giả tưởng nào đó, nhưng thật xuất sắc là tôi không tìm ra lý do nào.

“Anh sẽ kể cho em sau”, tôi nói.

“Tất cả”, tôi dang rộng hai tay, chỉ

một lượt khắp căn phòng, “đều có lý do.”

“Thế hả?”

“Ừ.”

Hồi nàng còn sống, nhà cửa không thế này. Bếp, phòng tắm, nhà vệ sinh luôn được nàng chăm chút sạch sẽ và tiện dụng. Trong tủ lạnh chỉ có thức ăn tươi sống, không bao giờ có đồ ăn sẵn. Tôi là thủ phạm gây ra tình trạng trên. Nếu như trước đây, tôi chẳng làm được gì nếu không có vợ của nàng thì nay, khi đã trưởng thành, tôi vẫn hệt như vậy. Không có nàng, tôi chẳng làm nên trò trống gì.

“Tóc của anh”, nàng ngậy ra nhìn tôi. “Tối nay để em cắt cho nhé?”

“Tóc à?” Tôi vân vê mấy sợi tóc xoắn tít của mình.

“Anh cắt tóc lần cuối là khi nào?”

“Hình như cách đây ba tháng.”

“Anh vẫn đang đi làm đúng không?”

“Ừ, sao hả em?”

“Đầu tóc anh thế kia mà không bị sao ư?”

“Chẳng thấy ai nói gì cả. Nhưng trông khiếp thế cơ à?”

“Trông bù xù như con sư tử mới ngủ dậy.”

“Trời.”

“Anh được chỗ làm ưu đãi quá.”

Lời nhận xét của nàng rất chính xác.

Loài bao dung ngay cả với con sư tử mới ngủ dậy chính là loài chó St. Bernard.

Vừa rồi, nàng không giục “Anh đi cắt tóc đi” mà nói “em cắt cho nhé”. Nàng vẫn thường cắt tóc cho tôi và Yuji. Nàng vẫn còn nhớ chuyện đó sao?

“Em sẽ cắt cho anh hả?”

Nàng gật đầu trước câu hỏi của tôi.

“Em nghĩ là em cắt được.”

“Em vẫn cắt cho anh đấy.”

“VẬY chắc sẽ ổn. Tay em sẽ nhớ ra thôi.”

Nhưng mọi chuyện không ổn chút nào.

Tôi sẽ kể chuyện đó sau.

Hôm nay, nhờ có nàng chuẩn bị bữa sáng và cơm hộp nên lâu lắm tôi mới được thanh thoi vào buổi sáng. Tôi uống cốc trà thảo mộc nàng pha (không rõ loại trà này cắt ở đâu), kể lại những chuyện liên quan đến nàng mà tôi chợt nhớ ra.

Em sinh ngày 18 tháng Một. Thuộc

cung Ma Kết. Theo tất cả các loại hình bói toán thì người sinh cung này tính tình cẩn thận và kiên nhẫn.

Họ của em thời con gái là Enokida. Nhà em ở một thị trấn nằm ở phía Bắc, cách đây khoảng nửa tiếng xe điện. Bố em, mẹ em, em gái và em trai em vẫn đang sống ở đó.

Em không giống một ai trong nhà em. Nói cách khác, ngay từ khi sinh ra em đã mang khuôn mặt của một thành viên trong gia đình chúng mình.

Bố mẹ anh đang sống ở một thị trấn nằm ở phía Nam, cách đây khoảng mười

lăm phút xe điện.

Anh không có anh chị em. Anh là con một, đứa con mà mọi người thường bảo “thế cũng đủ phát ốm rồi”.

Không chỉ thế thôi đâu, anh còn có rất nhiều vấn đề khác nữa, anh sẽ kể cho em sau.

Hồi cấp II, em tham gia câu lạc bộ thể dục dụng cụ. Môn sở trường của em là nhảy ngựa. Anh đã từng xem em nhảy rồi (lúc em làm mẫu trong giờ), em có một sức bật tuyệt vời. So với em, các bạn khác chỉ là những đứa con nít biết

mỗi việc giậm chân giậm dỗi.

Thật đấy.

Tuy nhiên, em có nhược điểm là không thể đứng trụ khi tiếp đất. Vì thế mà điểm của em luôn ở mức làng nhàng 6,5. Em cũng được gọi vào đội tuyển dù chỉ là thành viên dự bị. Lên cấp II, phải nói là em rất sáng suốt khi chọn thể dục nhịp điệu thay vì thể dục dụng cụ. Bởi với thể dục nhịp điệu, em có thể chạy luôn mà không cần đứng trụ sau khi tiếp đất.

“Em đã tham gia câu lạc bộ thể dục nhịp điệu?”

“Đúng thế. Một câu lạc bộ rất nổi tiếng. Nhiều lần vô địch giải thể thao các trường trung học.”

“Giỏi thể ư.”

“Em còn là một vận động viên rất cừ nữa. Tuy không được tham dự giải toàn quốc nhưng em cũng đạt được một số thành tích nhất định ở giải cấp khu phố.”

“Không thể tin nổi.”

“Sao vậy?”

“Môn thể dục nhịp điệu cơ mà!”

“Ừ, môn đó đấy.”

“Em đoạt giải?”

“Ừ, em đã đoạt giải.”

Mio cười khúc khích.

“Kỳ lạ thật.”

“Công nhận.”

“Còn anh?” Mio hỏi. “Anh tham gia câu lạc bộ gì?”

“Câu lạc bộ điền kinh.”

“Môn chạy hả?”

“Bây giờ anh vẫn tập chạy đấy. Hồi cấp III anh là vận động viên ở cự ly tám trăm mét.”

“Chà”, Mio nhăn mũi. “Nghe có vẻ vất vả nhỉ.”

“Dù vất vả thế nào”, tôi nói, “nhưng

một khi mình đặt kỳ vọng vào đó thì không cảm thấy vất vả gì hết.”

“Thế ạ?”

“Chắc chắn rồi.”

“A, Yuji!”

Một giọng nam quen thuộc vọng sang từ phòng bên cạnh.

Mio giật mình, hơi co người lại.

“Tiếng đồng hồ báo thức đấy.”

Tôi nói.

“Em nghe thử mà xem.”

“Xem này, ta mang quà đến cho cậu đây.”

“Nhìn đây. Quà đây này. Mở mắt ra đi.”

“Đúng rồi. Mở mắt to ra nữa nào. Quà đây, quà đây.”

“Đâu cơ?” Tiếng Yuji thì thào.

“Ở đây. Đúng rồi. Mở mắt to nữa đi.”

“Ở đâu?”

Giọng Yuji lần này đã to hơn.

“Chà, cậu mở mắt rồi à. Nhìn cho

kỹ đây này. Đây là món quà tuyệt vời nhất dành cho cậu đây. Một ngày mới đến rồi.”

“Trời, lại bị lừa tiếp.”

“Xin chào”, Yuji đi ra khỏi phòng, tay vẫn dụi mắt.

“Tóc con trai em còn bù xù hơn cả anh.”

“À, tại con mới ngủ dậy. Sáng nào cũng rối bù cả lên. Chẳng hiểu thằng bé nằm ngủ kiểu gì.”

Tóc Yuji trông giống hệt nhân vật

Woodstock trong bộ truyện *Peanuts*. Kiểu tóc của người lữ khách đang đi ngược gió Bắc. Yuji mặc áo ngủ và chiếc quần lót đã lỏng chun. Quần ngoài của thằng bé vẫn còn nằm trong chăn.

Yuji nhìn chúng tôi bằng ánh mắt ngái ngủ. Sau đó, thằng bé gãi đầu, dăm chiêu nghĩ ngợi gì đó. Nó nhắm mắt rồi lại từ từ mở mắt ra.

“Mẹ à?”

Má Yuji bắt đầu ửng đỏ, nước mắt trào ra.

“Mẹ? Mẹ phải không?”

Yuji chạy lại phía Mio, tóm chặt lấy

cánh tay nàng.

“Mẹ, mẹ đã về rồi à.”

Yuji vòng tay ôm lấy Mio rồi áp bên má đỏ ửng vào ngực nàng. Thằng bé siết chặt người Mio, liên tục gọi “mẹ ơi mẹ ơi”.

Tôi đứng dậy, đi ra phía sau Yuji.

Chiếu quần lót trần cạp đang phồng lên như cái bím. Dưới hai ống quần là đôi chân gầy gò đến tội nghiệp với chi chít gân xanh phía sau đầu gối.

“Yuji!”, tôi nói. “Mẹ khỏi ôm rồi, từ hôm nay, mẹ lại nấu cơm cho bố và Yuji. Mẹ sẽ không đi đâu hết, con đừng

làm âm lên nữa.”

Vai Yuji khẽ cử động. Thằng bé nín thở, nghĩ ngợi. Chắc cái đầu bé con con kia đang nhớ lại các sự kiện xảy ra từ hôm qua.

“Mẹ mất trí nhớ do bị ngã. Con nhớ ra chưa?”

Yuji gật đầu, tay vẫn bám chặt vào Mio.

“Yuji đúng là đồ mít ướt.”

Thằng bé gật đầu tiếp.

“Ăn sáng thôi. Mẹ nấu đấy. Ngon lắm.”

Yuji mặt vẫn cúi gằm, từ từ buông

Mio, đến ngồi vào ghế của mình.

“Trước tiên phải rửa mặt đánh răng đã.”

Thằng bé gật đầu, đi ra bồn rửa mặt, mắt vẫn nhìn xuống dưới. Tôi nhìn theo thằng bé rồi quay sang Mio.

“Hôm qua anh có nói với em là Yuji mít ướt lắm.”

“Có vẻ thế thật.”

“Thằng bé vui vì lâu lắm rồi con mới trông thấy em ngồi đây vào buổi sáng. Vì em nằm liệt giường cho đến tận sáng hôm qua.”

“Vậy sao?”

Nàng nhìn tôi nghi ngờ. Tôi mỉm cười gượng gạo, ý muốn hỏi nàng rằng: sao em lại nhìn anh như thế?

“Kỳ lạ thật!” Mio nói.

“Cái gì lạ cơ?”

“Hai bố con anh.”

“À”, tôi nói. “Không có gì đâu.

Không có gì lạ đâu.”

Tài nghệ diễn kịch của tôi sắp đi đến giới hạn. Tôi thấy mình hết như một anh diễn viên ba xu, giả vờ huyết sáo để lấp liếm việc đang nói dối.

Yuji đã đánh răng xong, quay lại ngồi vào ghế của mình.

“Chúng ta ăn thôi. Mời cả nhà nhé.”

Tôi cố tình nói thật to để ngăn chặn mọi nguy hiểm đang đe dọa.

“Con mời bố mẹ!” Yuji nói.

Mio lần lượt nhìn hai bố con nhưng hai bố con làm như không biết, tiếp tục ăn.

Rốt cuộc, nàng khẽ thở dài.

“Hai bố con ăn uống cẩn thận một chút. Thức ăn vãi đầy rồi kia kìa.”

Ăn xong, tôi cởi quần áo ngủ, thay sang bộ vest. Trông thấy tôi mặc vest, Mio sững người. Tưởng nàng không quen

nhìn tôi trong bộ vest, tôi bèn giả vờ bắt chước điệu bộ của mấy tay người mẫu trong tạp chí GQ.

“Anh à?” Mio nói.

“Gì thế em?”

“Anh vẫn mặc bộ vest này đi làm hả?”

Hóa ra là tôi nhầm. Có thể nhận thấy điều này qua giọng nói của nàng.

“Ừ, sao cơ?” Tôi nói.

“Đây là bộ vest mùa đông mà? Vải gì dày cộp cứ như để mặc ở vùng đại hàn ấy.”

“Thế hả?” Tôi hỏi giống kiểu Yuji.

“Vớì lại, anh mặc sai cỡ rồi. Vai thừa bao nhiêu thế kia.”

Thế mà tôi không biết.

Chẳng ai chỉ cho tôi biết cả.

Đột nhiên, tôi nhớ ra sự hiện diện của một phụ nữ như thiên thần dẫn lối cho tôi.

Cô Nagase cùng văn phòng. Và thái độ kỳ lạ của cô.

Thôi đúng rồi. Hóa ra đây là điều cô ấy muốn chỉ cho tôi biết.

“Tại anh sụt cân đó. Sụt đi khá nhiều.” Tôi cố bào chữa.

Sau khi Mio qua đời, hầu như tôi

chẳng ăn được gì. Tôi vốn đã khảnh ăn rồi nay còn khảnh ăn hơn nên cứ ngày một gầy đi. Từ sáu mươi hai cân, tôi sụt xuống còn năm mươi tư cân. Con số này vẫn đứng nguyên cho đến bây giờ.

Đó là lý do bộ vest trở nên rộng thùng thình như vậy.

Nhưng tôi không nhận ra điều ấy.

Tôi vớ được bộ treo ngay ngoài cùng, thế là mặc suốt luôn.

Mio lục tủ quần áo, tìm được bộ vest mặc xuân hè và đưa cho tôi. Tôi mặc thử và bộ này cũng rộng chẳng kém.

“Em thấy lạ lắm!” Mio nói khi thấy

tôi trong bộ vest chấy xệ cả hai bên vai cùng bộ mặt cười ngớ ngẩn.

“Cái gì lạ cơ?”

“Có thật anh là chủ căn nhà này không?”

Ánh mắt nàng ra chiều thông cảm.

“Em tin em là vợ anh, nhưng không phải là anh đang tự ý mượn nhà của ai đó đấy chứ?”

Một ý kiến xác đáng. Nếu xét theo ý này, tình trạng nhà cửa bừa bộn sẽ dễ được chấp nhận hơn. Bởi lẽ, tôi không phải là chủ của căn nhà.

Chuyện bộ vest bị sao cỡ cũng sẽ

có lý do thích hợp. Vì đây là bộ vest của người khác.

“Làm sao có chuyện đó được!” Tôi nói. “Đây là nhà của chúng ta. Anh bảo rồi, tại anh bị sứt cân thôi.”

“Tại sao?”

“À, đó là một trong rất nhiều vấn đề của anh. Sau này em sẽ hiểu.”

“Sau này là bao giờ?”

Nàng khoanh tay nhìn tôi với bộ mặt như muốn bảo: nàng không muốn nhượng bộ thêm nữa.

“Tối nay!” Tôi nói. “Tối nay anh sẽ kể. Anh sẽ kể cho em những vấn đề của

anh.”

“Được rồi. Em sẽ đợi.”

Sau đó, Mio giúp Yuji chuẩn bị đi học. Thằng bé cứ loay hoay với mấy cái khuy áo mà nó vẫn tự cài cả năm nay khiến Mio phải cài giúp. Một dấu hiệu muốn quay lại thời kỳ làm nũng đây.

Thôi kệ.

Cảnh tượng này khiến tôi có cảm giác như được quay lại thời gian hơn một năm về trước cũng chính tại ngôi nhà này.

Trước khi đi làm, tôi nói với Mio.

“Anh nghĩ em không nên ra ngoài.”

Mio chỉ gật đầu, không tỏ ý thắc mắc gì.

“Trông sắc mặt em chưa được ổn, em cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Vâng.”

Thật ra, điều khiến tôi lo lắng là tai mắt của hàng xóm. Mặc dù trước đây chúng tôi không quan hệ nhiều với hàng xóm nhưng cũng có không ít người biết Mio đã qua đời một năm trước.

Khu nhà này được xây theo kiểu hơi đặc biệt, bốn trong số sáu căn hộ chỉ có một phòng, riêng hai căn hướng phía

Đông của tầng một và tầng hai (nhà tôi) lại có hai phòng. Do thiết kế như vậy nên hầu hết những người sống ở đây là sinh viên hoặc nhân viên văn phòng còn độc thân. Một năm trở lại đây, chỉ ba căn là có người mới chuyển đến, vì vậy, tính đến thời điểm này, những người biết Mio gồm có cậu nhân viên văn phòng sống ở phòng 101 và hai vợ chồng sống ở phòng 103. Ban ngày mọi người đi làm hết nên dù Mio có ra ngoài cũng không lo bị bắt gặp, nhưng dù sao cẩn thận thì vẫn hơn.

Mio ra thêm nhà tiền tôi và Yuji.

“Hai bố con đi nhé.”

Liệu có phải, dù còn trí nhớ hay không thì con người vẫn sẽ xử sự theo bản năng vốn có? Cách Mio đứng ở bậc thềm tiền hai bố con, giọng nói của nàng, nét mặt của nàng chẳng có gì thay đổi so với hồi còn sống.

“Đi học nhé Yuji...”

Mio kìm lại không nói “bé” nữa và tủm tỉm cười.

Tiếp theo, nàng quay sang nhìn tôi bảo “anh đi nhé”, nét mặt nàng hơi đăm chiêu.

“À quên...” nàng nói. “Hình như em chưa biết tên anh?”

“À”, tôi gật đầu, nói cho nàng biết tên của tôi.

“Tên anh là Takumi.”

“Takumi?”

“Có nghĩ là ‘khéo léo’ ấy.”

“À, anh Takumi.”

“Dù anh chẳng khéo léo gì. Khác xa cái tên.”

“Công nhận.”

Nàng khẽ gật đầu rồi phá lên cười như muốn trêu tôi.

“Tên Takkun là từ đó hả?”

“Ừ.”

Nàng đứng nghiêm, chào tôi thêm

lần nữa.

“Anh Takumi đi nhé.”

Hình như tôi chưa bao giờ thấy ngực đau nhói thế này, kể cả khi nàng nói yêu tôi.

Nước mắt tôi chực trào ra.

Nàng đã chào tôi thế này cả ngàn lần rồi. Sáng nào nàng cũng tiễn tôi đi làm bằng câu đó. Câu nói gợi lên hình ảnh cuộc sống vợ chồng của hai chúng tôi.

“Anh đi đây.”

Tôi nói đầy trù mến.

“Chào em”, “Ngủ ngon nhé”, “Ngon

quá”, “Em ỏn chứ?”, “Em ngủ ngon không?”, “Lại đây”... tất cả những câu nói rất đỗi bình dị như thể đều đầy ắp tình yêu thương.

Thế mới là vợ chồng chứ, tôi nghĩ.

Vậy mà trước đây tôi chẳng nhận ra điều này.

Đến văn phòng, tôi khoe ngay với cô Nagase.

“Tôi đã thay áo vest rồi đây, tuy có hơi muộn một chút.”

Tôi dang hai tay ra để cô nhìn thấy bộ vest mỏng tôi đang mặc.

“À, vâng. Em thấy rồi.”

Cô Nagase tự nhiên đỏ bừng mặt lên, tay chân cứ lóng nga lóng ngóng. Tôi tưởng cô sẽ mừng lắm, nhưng cô chỉ thẹn

thùng như đứa trẻ bị bắt quả tang khi đang nghịch ngợm.

“Hóa ra lâu nay cô Nagase bận tâm vì chuyện này phải không?”

“À, vâng vâng.”

Mặt cô Nagase càng đỏ hơn.

“Xin lỗi đã khiến cô phải lo lắng.”

Thấy tôi nói vậy, cô Nagase liền xua xua hai tay trước ngực bảo “Không không” rồi chạy vào phòng bếp.

Cái cô này, đúng là chẳng giống ai.

Hôm nay tôi làm việc chăm chú hơn hẳn mọi hôm. Số giấy nhớ nhiều lên trông thấy, tôi cẩn thận ghi nhớ cả mấy

việc lật vạt mà thường ngày tôi không ghi lại. Chẳng mấy chốc, chiếc bảng nhựa kín đặc những giấy nhớ gửi cho tôi từ mười phút trước. Chỉ cần úp lại đồng giấy nhớ này thôi sẽ biết ngay tôi thiếu tin cậy đến mức nào. Đầu óc tôi chỉ toàn nghĩ đến Mio.

Tâm trạng tôi hết như một kẻ đang yêu. Nếu đối chiếu với vốn kinh nghiệm ít ỏi của bản thân thì đích thị là tôi đang yêu.

Phải rồi, tôi nghĩ.

Đúng là yêu rồi.

Tôi đang yêu.

Tôi yêu linh hồn của vợ tôi.
Thật hết sảy!

Nhưng tôi cũng thấy lo.

Tôi lo nàng sẽ bỏ đi trong lúc tôi vắng nhà. Nỗi lo mất nàng cùng với cảm giác yêu đương khiến cho các chất hóa học mang tên “yêu thương” và “nhớ nhung” dâng tràn trong lồng ngực. Để hoàn thành công việc ở văn phòng, tôi phải cố kìm nén mong muốn được chạy một mạch về nhà nhìn mặt nàng.

Thật chẳng khác gì cậu bé mới yêu lần đầu, tôi nghĩ.

Liệu con người có thể yêu một người nhiều lần không nhỉ? Mỗi lần yêu, họ sẽ lại trở thành cậu bé mười mấy tuổi với khuôn mặt đầy mụn và một tâm hồn nhạy cảm.

9

Tôi nín thở, nói “xin chào” rồi bước vào nhà, lập tức có tiếng đáp lại đồng dạng với độ cao ở quãng ba của Mio và Yuji: xin chào. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Về cơ bản, giọng Mio và Yuji rất giống nhau. Thực tế thì giọng Yuji cũng giống tôi. Nhưng giọng tôi và Mio lại hoàn toàn khác nhau.

Lạ thế đấy.

Mio đang cắt tóc cho Yuji.

Nàng để Yuji ngồi trên ghế, cầm kéo cắt tóc thoăn thoắt cho thẳng bé.

Một cảnh tượng mới quen thuộc làm sao. Vẫn tấm thảm lót trên chiếu tatami như ngày xưa.

“Takkun à,” Yuji gọi. “Con đang được mẹ cắt tóc cho này.”

“Ừ.”

Tôi cởi áo khoác, treo vào mắc áo trong tủ.

“Trời!” tôi thốt lên. “Nhà cửa sạch sẽ chưa này!”

“Thế hả?” Yuji nói.

“Dọn cũng mệt lắm anh ạ,” Mio nói.

“Em không cần làm vậy đâu. Em vẫn chưa khỏe hẳn mà.”

“Sao có thể nói vậy được. Em là một cô vợ mô phạm cơ mà.”

“Ừ. Nhưng chắc em vất vả lắm.”

“Không sao đâu ạ,” Mio nói.

Phải nói là tôi rất vui. Không hẳn vì chuyện nhà cửa sạch sẽ mà vì việc này thật giống tính cách của Mio. Nàng đúng là một cô vợ mô phạm. Dù mất trí nhớ thì Mio vẫn là Mio, không sai lệch đến một ly. Tôi vui lắm.

“Ừm, thế này được chưa nhỉ?”

Mio nhìn tôi ngượng ngịu. Tự nhiên tôi có linh cảm không hay lắm.

“Đề anh xem.” Tôi tiến lại gần Yuji, kiểm tra tóc thẳng bé.

“Thế nào ạ?” Yuji hỏi. “Đẹp không?”

“Ừ, đẹp...” Mặc dù trên thực tế còn khá xa mới được như vậy. Phần tóc mái đang vẽ một đường xiên xẹo cao quá trán. Phía bên phải có hai chỗ bị cắt sâu, làm lộ cả da đầu. Đằng sau cũng có chỗ bị lộ mảng da màu hồng, chưa kể phần chân gáy cao quá mức cần thiết.

Trông Yuji giống hệt cậu bé đầu
trọc đội chiếc mũ lông bé xiu.

Nếu không muốn nói là trông thẳng
bé rất buồn cười.

“Em bảo tay em sẽ nhớ ra đúng
không nhỉ?”

Nghe tôi nói, Yuji lo lắng hỏi: “Sao
ơ?”

“Hình như, đến cả việc này em cũng
không nhớ,” Mio nói.

“Sao ă?” Yuji hỏi lại. Giọng thẳng
bé lần này hơi to so với lần trước.

“Giờ đến lượt anh đây.”

Không biết có phải thấy tôi chán

chờ không mà nàng vội bổ sung thêm:

“Anh yên tâm. Cắt cho con xong thì em cũng nắm được phần cơ bản rồi.”

“Mẹ bảo sao?” Yuji nói.

Tôi ngồi thế vào chỗ của Yuji.

Được giải thoát, Yuji chạy ngay ra bồn rửa mặt.

“Trời!” tiếng thảng bé vọng lại rồi im bặt.

“Nào, cắt cho anh đi.”

Tôi nói với nàng trong khi vẫn hướng mắt về phía bồn rửa mặt.

“Anh đừng cựa quậy nhé,” nàng nói.

“Kéo em cắt bị lệch.”

Câu nói của nàng khiến trái tim vốn đã mong manh của tôi hơi thất lại.

“Tóc anh xoắn quá.”

“Hồi nhỏ anh toàn bị gọi là nhóc Temple đấy.”

“Nhóc Temple?”

“Ừ, Shirley Temple. Em không biết phim *Nàng công chúa bé bỏng* sao?”

“Em không biết. Có thể tại em quên.”

“Ừ, cách đây hơn nửa thế kỷ rồi.”

Thế thì em nhớ sao được, nàng cười.

Hồi xưa tôi cũng hỏi nàng một câu tương tự và nàng cũng cười như thế.

(Tôi hỏi nàng, liệu đến năm 2050 nàng còn nhớ Victoire Thivisol⁽¹⁶⁾ không?)

Chẳng cần nói thì ai cũng biết, đó là diễn viên nổi tiếng trong phim *Ponette*. Hồi ấy, tôi nghĩ đến năm chúng tôi vẫn còn sống bên nhau. Dù lúc đó cả hai đều đã già yếu và hom hem.

Một giai đoạn êm ả của thời kỳ hạnh phúc.

“Chà, xong rồi.”

Lần này nàng có vẻ tự tin hơn.

Tôi dè dặt nhìn vào chiếc gương nàng cầm trên tay. Trong gương, một anh chàng đang lo lắng nhìn tôi. Kiểu tóc của anh ta tuy hơi lồm chồm nhưng nhìn chung vẫn có thể xuất hiện trước đám đông. Diện mạo anh ta có nét gì đó hao hao Sid Vicious⁽¹⁷⁾, một anh chàng giờ cũng đã thành cư dân của tỉnh cầu Lưu Trữ.

“Quả thật...” tôi nói, “đúng là em đã nắm được phần cơ bản. Ổn đấy em ạ.”

“Còn con thì sao?” Yuji hỏi.

Trên đầu thẳng bé là chiếc mũ vàng

thường ngày vẫn đội đi học.

“Không sao đâu. Trông con rất đáng yêu. Ai nhìn cũng thấy yêu hết.”

“Thế hả?”

“Ừ. Phải không em?”

Bị hỏi bất ngờ, Mio lúng túng.

“Mẹ xin lỗi Yuji !” nàng nói.

“Nhưng đúng như bố nói. Tuy chưa được đẹp lắm nhưng ai nhìn cũng thấy yêu con.”

“Mẹ cũng thế?”

“Tất nhiên. Chỉ cần nhìn thấy con là tim mẹ đã đập rộn ràng đây này.”

“Vậy thì được ạ.”

Yuji cỡi mũ. Phần tóc màu hồ phách
bết chặt vào da đầu trông càng giống cái
mũ len.

Nhưng phải công nhận là trông
thằng bé rất đáng yêu. Đây chính là điểm
kỳ lạ ở bọn trẻ con. Chúng dùng phép
màu, biến nhược điểm thành ưu điểm. Dù
phép màu đó chỉ có hiệu quả với riêng
bố mẹ chúng.

Mio bảo chúng tôi đi tắm trong lúc
nàng chuẩn bị bữa tối, hai bố con bước
vào phòng tắm.

“Hồi xưa mẹ khéo thế cơ mà.”

Yuji nói trong lúc cởi quần áo.

“Khéo gì cơ?”

“Khéo cắt tóc.”

“Ừ, có lẽ... tại mẹ quên đấy.”

“Thế hả?”

“Chắc vậy.”

“Nhưng mẹ vẫn nhớ cách nấu cơm cơ mà?”

“Ừ, nấu cơm thì mẹ vẫn nhớ.”

Quả thật là thế.

Không rõ việc chọn lựa ký ức của nàng diễn ra nào? Lễ nào đối với nàng, công thức nấu ăn quan trọng đến mức cần phải giữ lại hơn là những kỷ niệm về tôi

và Yuji?

Nếu thế thì sự hiện diện của hai bố con tôi còn chẳng bằng món cơm bọc trứng hay xúp thịt. Điều này nghe tàn nhẫn quá. Chắc hẳn phải có một lý do khác chứ?

(Tôi quyết định sẽ nghĩ theo hướng là có lý do khác)

Trong lúc gọi đầu cho Yuji, tôi hỏi:

“Mẹ về con có vui không?”

Thằng bé nghĩ một lúc rồi khẽ trả lời.

“Con không biết.”

Tôi ngạc nhiên vì không nghĩ thằng bé lại nói vậy. “Sao con không vui?”

“Thì bởi,” thằng bé quệt bọt xà phòng đang chảy xuống trán nói, “mẹ đang sống ở tỉnh cầu Lưu Trữ.”

“Ừ”

“Mẹ sẽ phải quay về đó à?”

“Ừ, nhưng mẹ không nhớ phải về đâu...”

Yuji chậm rãi lắc đầu.

“Kể cả mẹ không nhớ thì vẫn sẽ có người đến đón mẹ đi. Mọi câu chuyện đều như vậy. Khi hết chuyện, ai cũng phải trở về.”

“Bởi vậy,” Yuji nói, “tự nhiên con cứ muốn khóc.”

Yuji còn nhỏ vậy mà đã hiểu. Rằng mỗi khi nghĩ đến người mình yêu, bản thân ý nghĩ đó đã chứa đựng dự cảm về chia ly. Thằng bé đã học được điều này.

“Dù vậy,” tôi nói, “thì việc mẹ đang ở cùng hai bố con cũng vui lắm rồi. Bố con mình phải biết trân trọng khoảng thời gian này.”

Thằng bé bảo vâng, nhưng thực sự tôi không biết nó đang nghĩ gì.

Tôi nói trong lúc xả nước từ vòi sen vào đầu thằng bé.

“Bố nhắc con nhớ là mẹ vẫn ở đây suốt với hai bố con nhé. Mẹ chưa bao giờ xa hai bố con mình cả.”

“Con biết rồi,” Yuji nói. “Nhưng con thấy mẹ có vẻ hơi nghi ngờ.”

“Đúng rồi. Vì vậy càng phải chú ý hơn.”

“Con biết rồi.”

“Xong rồi. OK. Con ra ngoài đi.”

Ra khỏi phòng tắm, Yuji liền gọi Mio.

“Mẹ ơi, con xong rồi. Mẹ lau người cho con!”

Chà chà, tôi nghĩ. Tôi đã mất bao

công để rèn cho thằng bé tự làm một số việc, thế mà giờ nó lại làm nũng hệt như ngày xưa.

Tôi ra khỏi phòng tắm thì thấy Mio đang vệ sinh tai cho Yuji, trên người Yuji chỉ có mỗi chiếc quần lót. Yuji nằm gối đầu lên đùi Mio, mắt nhắm nghiền, miệng tùm tùm cười sung sướng.

“Trời ơi!” Mio nói. “Tai gì mà bẩn thế này!”

Nàng hỏi tôi có vệ sinh tai thường xuyên cho Yuji không, tôi suy nghĩ rồi trả lời nàng là không.

“Anh nghĩ con tự làm được.”

“Sáu tuổi thì sao đã tự làm được.”

Trong lúc vệ sinh tai cho Yuji, thỉnh thoảng nàng lại lẩm bầm “cái gì thế này”, “sao vậy”, có lúc nàng hắng giọng rồi sau đó im bất luận. Chợt một âm thanh khô khốc của vật gì đó rơi xuống mặt bàn vang lên.

“Anh Takumi!” nàng gọi tôi. “Anh lại đây.”

Tôi đi lại chỗ hai mẹ con, tay vẫn cầm khăn bông để lau tóc.

“Gì thế em?”

Thấy nàng chỉ về phía mặt bàn, tôi

ghé sát lại để nhìn vật thể nằm trên đó.

Một vật màu đen trông giống như vỏ ốc. Tôi thử cầm thì thấy khá cứng.

“Có phải...” tôi ngập ngừng, “cái này ở trong tai của Yuji?” Mio gật đầu, vẻ mặt như thể đang phải nuốt thứ gì đó rất đắng.

“Trời!” Tôi ném cái vỏ ốc ra xa.

“Trời!” Yuji hét lên. “Takkun hét to thế! Đau hết cả tai!”

Thằng bé đưa hai bàn tay nhỏ xíu lên bịt tai lại.

Tôi hiểu rồi. Thảo nào Yuji cứ “thế hả” với “gì ạ” suốt bấy lâu nay. Tất cả là

tại lớp ráy tai đóng trong tai thẳng bé. Trong cái lỗ tai bé xiu ấy, nó đã tích trữ cẩn thận ráy tai suốt cả một năm trời. (Thằng bé vẫn có thói quen tích trữ mọi thứ. Ví dụ như đồng bu-lông nhặt ở chỗ nhà máy bỏ hoang).

Tai bên kia của Yuji cũng có một vỏ ốc giống hệt.

Yuji có vẻ không thoải mái lắm khi thấy tai mình bỗng nhiên nghe rõ hơn.

Thằng bé cứ cầu nhàu “trời, cái gì thế này”, “lạ quá” mất một lúc.

Cứ như vậy, Mio dần dần chỉnh lại

nhịp sống bị đảo lộn trong suốt một năm qua của chúng tôi. Nàng mất trí nhớ, thậm chí chẳng còn sống trên đời này nữa, vậy mà sao vẫn là chỗ dựa tin cậy hơn hẳn tôi? Phải chăng sự hiện diện của nàng quá đổi đặc biệt.

Riêng với tôi và Yuji, nàng đúng là một phụ nữ huyền thoại.

Sau bữa tối, ba chúng tôi đi dạo.

Mio vẫn hơi nhúc đầu, nàng hy vọng ra ngoài hóng gió sẽ khiến nàng dễ chịu hơn. Ban đầu tôi hơi do dự, nhưng rồi nghĩ đi trong bóng tối, chúng tôi chỉ là những cái bóng nên tôi quyết định dẫn nàng theo.

Chúng tôi đi trong khung cảnh nhờ nhờ tối. Phía bìa rừng, mảnh trăng gầy đang treo vắt vẻo. Thi thoảng có cơn gió

thổi tới làm bóng trắng in trên mặt cánh đồng lúa nước khẽ rung rinh.

“Mát quá!” Mio nói.

“Tại dạo này trời mưa suốt đấy.”

Yuji và Mio nắm tay nhau đi đằng trước, còn tôi đi đằng sau. Tôi cũng có ước muốn giản dị là được nắm tay nàng nhưng đương nhiên là tôi không thể thổ lộ mong muốn này. Tôi thấy ghen tị với Yuji vì thằng bé dễ dàng làm được điều tôi không thể.

“Anh này,” nàng nói. “Những vấn đề của anh là gì? Anh có nói sẽ kể cho em mà?”

“À ừ.”

Đến chỗ mương dẫn nước ở cuối đường, chúng tôi rẽ sang tay phải. Xa xa, thấp thoáng có ánh đèn tín hiệu chỗ giao cắt với đường tàu.

“Trước hết, anh muốn kể thêm chuyện của chúng mình.”

“Vâng, anh kể đi.”

Tôi bước lên để đi song song với nàng.

“Hồi ấy,” tôi bắt đầu, “khi còn học cấp III, chúng mình chưa phải là người yêu của nhau.”

“Tại em là một học sinh mô phạm,

gầy gò, chẳng có gì hấp dẫn, đã thế còn đeo kính nữa đúng không?”

Tôi cười, mắt vẫn nhìn về phía trước.

“Ừ”

Nhưng mà, tôi nói.

“Anh cũng thích học sinh mô phạm, gầy gò, chẳng có gì hấp dẫn, đã thế lại còn đeo kính nữa.”

“Thế hả?” Yuji hỏi.

“Ừ. Nhưng hồi đấy, các bạn gái như thế chẳng đoái hoài gì đến chuyện yêu đương.”

“Nghĩa là không cần người yêu?”

Mio nói.

“Phải. Em phớt lờ tín hiệu kiểu này.”

“Em ư?” nàng hỏi. “Hồi đấy em nghĩ về anh thế nào: “Giống như anh nghĩ về em thôi. Anh hơi lập dị, mọi người xung quanh còn bảo anh là người không thích chơi với ai. Em cũng nghĩ một người như anh thì chẳng màng đến yêu đương.”

“Em đã nói thế?”

“Ừ.”

“Bọn mình đúng là cái đồ chậm dầy thì. Ai lại nghĩ thế bao giờ.”

“Ừ.”

“Phải xếp vào hạng chậm dậy thì cấp quốc gia ấy chứ.”

“Bọn mình còn mãi tham gia câu lạc bộ. Em suốt ngày chỉ nhảy cao, chạy với ném...”

“Thử dự định điệu phải không?”

Tôi gật đầu.

“Còn anh chỉ suốt ngày chạy vòng vòng quanh cái sân vận động bầu dục có đường kính bốn trăm mét.”

“Chạy vui lắm hả anh?”

“Vui chứ. Việc này rất phổ biến đây em. Các hành tinh và các hạt điện tử

cũng suốt ngày chạy vòng vòng như vậy.”

“Thật ạ?”

“Thật.”

Chúng tôi băng qua đoạn giao với đường tàu. Con đường xuôi theo mương dẫn nước, chạy dài tít tắp.

Mio cứ nhìn dăm dăm con đường tối mịt trước mặt.

“Em chỉ thấy mờ mờ đằng xa,” Mio nói.

“Thế hả?”

“Dạo này em không đeo kính nữa à?”

“À,” tôi ngừng lại, “không.”

Tôi đã quên mất chi tiết này. Mọi ngày Mio vẫn dùng kính áp tròng. Tuy có lần nàng đeo kính thường vào lúc nghỉ ngơi nhưng chuyện này cực hiếm. Thị lực của nàng chỉ khoảng 0.4, 0.5 gì đó.

Tôi đành phải nói dối.

“Em có đeo kính đâu nhỉ. Vì em không phải nhìn bảng đen hay lái xe nữa.”

“Nhưng em nhìn không rõ. Em vẫn còn kính chứ?”

“Chắc là còn ở đâu đó. Anh sẽ tìm.”

“Vâng, tìm giúp em nhé.”

Có vẻ như ở tỉnh cầu Lưu Trữ, người ta không phát kính áp tròng cho nàng.

“Tóm lại,” tôi quay trở lại câu chuyện “vì chậm dậy thì hơn cả một đứa trẻ năm tuổi nên thời cấp III của chúng mình đã kết thúc mà không dính dáng gì đến yêu đương.”

“Chậm dậy thì hơn cả con à?” Yuji hỏi.

“Bố không biết,” tôi nói. “Cũng có thể.”

“Chậm dậy thì là gì ạ?”

“Là chậm lớn.”

“Trời ơi!” Yuji hét lên. “Tức là hồi đấy bố và mẹ bé tẹo à?”

Tôi và Mio nhìn nhau cười khúc khích. Tôi nói với nàng.

“Một sự kiện rất nhỏ trong lễ tốt nghiệp đã tạo nên bước ngoặt trong mối quan hệ của chúng ta.”

Lễ tốt nghiệp.

Lẽ ra chúng mình sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, dù hồi đấy chúng mình cũng chẳng bận tâm đến chuyện này.

Nhưng đã xảy ra một tình huống ngoài ý muốn.

Chuyện xảy ra sau khi hầu hết mọi việc đều đã xong xuôi, buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, các học sinh về lớp và hoàn thành nốt buổi họp mặt cuối cùng của thời cấp III.

Anh đang nhặt mấy thứ linh tinh trong ngăn bàn cho vào túi thể thao (toàn phiếu giảm giá đồ ăn nhanh, nhân vật hoạt hình được tặng kèm khi mua kẹo, thẻ trúng thưởng kem que...) thì em gọi anh từ ghế bên cạnh.

“Aio này !”

“Gì thế hả Enokida?”

“Tớ muốn cậu viết cho tớ vài dòng.”

Em đưa cho anh quyển lưu bút. Có vô số quyển lưu bút được chuyển tay nhau trong lễ tốt nghiệp. Và em là người duy nhất đã nhờ anh viết lưu bút. Không em thì còn ai khác đây?

“Ừ, đưa tớ viết cho.”

Anh nhận cuốn sổ từ tay em, ngẫm nghĩ một lát rồi viết một câu ngắn gọn.

“Ngồi cạnh cậu rất dễ chịu. Cảm ơn cậu.”

Đó là lời cảm ơn của anh đối với

em vì em đã cho anh mượn vở, đồng thời cũng là lời đáp lại chất hóa học anh vô tình nhận được từ em.

Đọc câu đó của anh, em nói thế này:

“Tớ cũng rất dễ chịu khi ngồi cạnh cậu. Cảm ơn cậu.”

Và chúng mình chia tay nhau.

“Tạm biệt cậu.”

“Tạm biệt.”

Anh cầm bằng tốt nghiệp cùng chiếc túi thể thao bên trong chất đầy đồ linh tinh rời khỏi lớp học.

“Không có gì xảy ra ư?”

“Không, chưa hết em ạ.”

Sau lễ tốt nghiệp chừng một tháng, anh nhận được một bức thư chỉ có vền vền mấy chữ của em:

“Tớ đang cầm bút chì của cậu. Tớ phải làm thế nào?”

“Thì ra là vậy!” anh hét lên.

Anh đi tìm cái bút chì đó suốt cả tháng trời. Hóa ra là lúc trả lại em cuốn sổ, anh đã kẹp luôn cả bút của mình vào đó. Thảo nào anh tìm mãi không thấy.

Nếu chỉ là cái bút chì bình thường chì anh cũng chẳng bận tâm đến thế đâu,

nhưng cái bút chì này không hề bình thường. Đó là món quà sinh nhật đầu tiên trong đời vào năm anh mười tuổi. Bác anh, tức chị gái của mẹ anh, người cũng đáng để anh gọi là mẹ, đã mua cho anh món quà này.

Ai cũng gắn bó với món quà lần đầu tiên trong đời. Cuốn sách đầu tiên, chiếc đồng hồ đeo tay đầu tiên, đĩa CD đầu tiên. Anh đều cất giữ cẩn thận tất cả những thứ đó.

Anh viết ngay thư trả lời em.

“Đây là thứ rất quan trọng với tớ. Tớ sẽ đến lấy.”

Anh muốn tự đến lấy vì không muốn phiền em mất tiền gửi trả anh. Em viết lại cho anh thế này.

“Tớ đang ở trong ký túc. Khi nào về nhà, tớ sẽ liên lạc với cậu.”

Thế vụ trao trả bút chì bị trì hoãn tới tận kỳ nghỉ hè.

Kể cả anh có biết chỗ em ở thì việc này cũng không quá cấp bách. Ngoài ra, anh cũng có một mong muốn nho nhỏ là được gặp em khi em đã trở thành sinh viên.

Chúng mình vẫn tiếp tục tham gia câu lạc bộ khi lên đại học, do bận bịu hết

đại hội thể thao này đến các buổi họp mặt khác mà mãi đến ngày 7 tháng Chín, tức là khi kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, chúng mình mới gặp được nhau. (Hôm đó là ngày Lễ Lao động nên anh nhớ rất rõ. Anh nhớ tất cả các ngày lễ của Mỹ).

Chúng mình hẹn nhau tại một ga nằm giữa nhà hai đứa. Anh đến chỗ hẹn trước năm phút nhưng đã thấy em ở đó rồi.

Thấy em đứng giữa đám đông, tự nhiên một cảm giác kỳ lạ, rất khó tả xâm chiếm anh. Trước đó, anh không hề biết đến sự tồn tại của cảm giác này. Chẳng

cần nói nhiều, đó chính là cảm giác yêu.

Một kẻ chậm dậy thì như anh cuối cùng đã lớn.

Hoan hô!

Ban đầu, anh ngỡ rằng đây chỉ là cảm giác vui mừng khi gặp lại bạn cũ. Vì thực tế đúng là anh rất vui.

Ba năm ngồi gần nhau trong vòng bán kính một mét, em đã chiếm một góc rất riêng tư trong trái tim anh. Một góc rất gần với góc của bố, góc của mẹ và góc của bác anh. Anh biết, phần dành cho em trong con người anh cũng đang vô cùng háo hức được gặp lại em.

Em còn dành cho anh một sự ngạc nhiên nho nhỏ nữa. Sự ngạc nhiên này khiến tim anh loạn nhịp và lâng lâng suốt cả buổi.

“Một sự ngạc nhiên?”

“Ừ.”

“Ngạc nhiên thế nào?”

“Là thế này.”

Tóc em đã dài chấm vai.

Hồi mới vào cấp III, tóc em ngắn cũn, khi ra trường cũng vẫn còn ngắn. Thế mà giờ đã dài chấm vai rồi. Phần

tóc mái em để bằng đến chớm lông mày, hai bên tóc mai được em vắt ra đằng sau và ghim lại bằng kẹp tóc. Em đã chuyển sang kính áp tròng, trước đây cũng có lần anh thấy em đeo kính áp tròng. Vì vậy, mái tóc của em chính là điều khiến anh ngạc nhiên nhất.

Em trông rất nữ tính. Em giờ đã là một thiếu nữ bước vào tuổi cập kê có mùi hương và làn da ấm áp, không còn giống như linh hồn của chiếc thìa cà phê nữa.

Em cũng không còn nói “Tôi chẳng có hứng thú gì với bọn con trai hết. Hãy

để tôi yên.”

Anh có cảm giác dường như em đang nói với anh: “Hãy nhìn và thích tớ đi.”

Anh là người khá nông cạn, tiếp nhận nguyên xi những gì có ở trước mắt, vì vậy anh đã tiếp nhận nguyên xi tín hiệu em đưa ra.

“Được thôi, tớ sẽ thích cậu.”

Trông thấy anh, em mỉm cười e lệ. Anh đoán là em cũng đang hồi hộp. Bởi đây là lần đầu tiên chúng mình hẹn hò với bạn khác giới.

“Xin chào. Lâu quá rồi nhỉ.”

Em nói.

“Ừ, đúng là lâu quá rồi.”

Đến đây thì chẳng ai nói gì nữa. Sau một hồi nghĩ ngợi, anh lên tiếng.

“Enokida, ngồi cạnh em là bạn Aio phải không?”

Em nhớ ra ngay.

“Không phải,” em nói.

“Là bạn gấu Teddy,” em tiếp tục.

Rồi chúng mình cười khúc khích.

Hồi cấp III, một hôm anh trốn học, ai đó đã đặt con gấu Teddy vào chỗ của anh. Vừa rồi là đoạn hội thoại giữa em và cô giáo khi cô nhìn thấy con gấu.

Còn anh lúc ấy đang ngồi trong câu lạc bộ điền kinh đọc cuốn *Đêm thứ Bảy và sáng Chủ nhật* của Alan Sillitoe.

Cuối cùng, cô giáo nói:

“Cô cũng nghĩ thế. So với bạn ấy, con gấu này quá nhiều lông.”

Chuyện chưa kết thúc đâu.

Ngày hôm sau, chỗ anh ngồi xuất hiện con chuột Mickey. Cô giáo lại hỏi em câu giống như hôm trước. Em cũng trả lời giống như hôm trước.

Sau đó, cô giáo nói.

“Cô cũng nghĩ thế. So với bạn ấy, tai con chuột quá to.”

Còn anh, anh lại ngồi trong câu lạc bộ điền kinh đọc tiếp cuốn sách hôm qua.

Trò này lặp lại một thời gian. Rất nhiều thú bông được đặt vào chỗ ngồi của anh mà anh không hề biết. Nào là gấu Pooh, chó Snoopy, lúc lại là vịt Donald. Con quá béo so với anh, con thì quá trắng, con thì miệng quá rộng.

Em thật bản lĩnh khi ngoan ngoãn trả lời cô giáo, còn cô giáo cũng sắc sảo chẳng kém thì đưa ra các câu bình luận.

Sau này, khi được em kể lại, anh thấy hơi tiếc. Giá mà anh có mặt ở đó để

nghe em và cô giáo đối đáp.

Đúng là một giai thoại đáng nhớ của chúng mình.

Sau giây phút căng thẳng, chúng mình mới nhớ ra lý do để gặp nhau.

“A đúng rồi,” em nói.

“Cái bút chì.”

“Ừ. Cái bút chì.”

Em lấy từ trong chiếc túi có vẽ bông hoa đậm bụi ra một phong bì màu xanh.

“Của cậu đây.”

Em đưa cho anh.

“Hôm đấy tớ phát hiện ra ngay

nhưng Aio đã về mất.”

“Sau đây, tớ bận phải dọn vào ký túc xá nên không liên lạc được với cậu. Xin lỗi cậu nhé.”

“Không không. Tại tớ đoảng quá thôi,” anh nói. “Giờ thì nó đã quay về với tớ rồi.”

Anh rút chiếc bút chì ra khỏi phong bì, giơ lên trước ánh nắng.

“Đây là quà sinh nhật của bác tớ. Chiếc bút chì tớ được tặng lần đầu tiên trong đời.”

“Sinh nhật năm nào?”

“Năm mười tuổi. Bác tớ mua ở ga

Kichizyoji.”

“À, hồi cậu ở Tokyo hả?”

“Ừ.”

Trước khi chuyển đến thị trấn này, anh sống ở Chofu trên Tokyo. Hồi đó, em sống ở Minami Azabu, quận Minato. Vì vậy, rất có thể anh và em đã gặp cùng một đám mây vào cùng một thời điểm.

Chúng mình chỉ sống cách nhau có từng ấy.

“Cảm ơn cậu,” anh nói.

“Không có gì đâu,” em nói.

Thật không may là đến đây thì việc chính đã xong. Giờ chúng mình chia tay

nhau cũng chẳng có gì là bất hợp lý. Nhưng chúng mình chưa muốn chia tay.

Giữa dòng người tấp nập qua lại như mắc cửi, chúng mình nhìn nhau, chờ đợi bên kia mở lời. Anh mong em sẽ làm gì đó để rồi nhận ra rằng chính em cũng mong như vậy.

Mọi chuyện có nguy cơ chấm dứt tại đây.

“Tình hình là...” anh mở miệng. Em nhìn anh chờ đợi. Ánh mắt em đã tiếp thêm dũng khí để anh nói ra câu tiếp theo.

“Cậu có khát không?” anh nói.

“Trời nóng quá.”

Thực tế là anh đang rất khát.

Em gật đầu hai lần.

“Bọn mình đi uống thứ gì cho mát nhé.”

Sau đó, chúng mình đến điểm hẹn hò đáng nhớ đầu tiên.

Đến chỗ chân tàu, chúng tôi quyết định quay ngược trở lại.

“Em còn đau đầu không?” tôi hỏi Mio.

“Có vẻ đỡ hơn rồi.”

“Thế thì tốt.”

Yuji kêu buồn ngủ, tôi liền cõng thằng bé lên. Ngay sau đó là tiếng thở khò khè quen thuộc.

Thằng bé bị viêm màng phổi chẳng?

“Nhìn con ngủ trông yêu quá!” Mio nói.

“Con rất giống em. Nhất là lúc ngủ.”

“Có lẽ vậy. Nhìn con, em có cảm giác gì đó rất thân thuộc.”

“Như thể nhớ lại hồi bé?”

“Vâng. Không hẳn là nhớ đến điều gì cụ thể, nhưng em có cảm giác đó.”

“Em vẫn chưa nhớ ra được gì à?”

“Chưa. Nhưng dần dần em đã có cảm giác em là vợ anh và là mẹ của Yuji.”

“Em có buồn không? Vì không còn trí nhớ?”

“Em hơi thất vọng, nhưng không vội. Cần phải kiên nhẫn.”

“Nếu vậy thì tốt.”

Mio giơ chân đá văng hòn sỏi bên vệ đường. Dù đã mất trí nhớ nhưng những hành động vô thức của nàng vẫn còn nguyên như xưa.

“Em.” Mio nói, “đã rất hạnh phúc.”

“Thế à?”

“Vâng. Vì em đã gắn bó với người đầu tiên em yêu, có được cậu con trai dễ thương, và đến giờ cả gia đình mình vẫn đang sống hạnh phúc.”

Em có hạnh phúc không?

Anh tự hỏi mình.

Em đã cưới một người đủ thứ bệnh như anh, kết thúc cuộc đời ngắn ngủi tại thị trấn nhỏ bé này trong khi chưa một lần được đi du lịch. Thế mà em vẫn bảo anh rằng em hạnh phúc?

“Còn anh?” Mio hỏi. “Anh có hạnh

phúc không? Em có làm cho anh hạnh phúc không?”

“Anh hạnh phúc lắm!” tôi nói. “Rất hạnh phúc.”

Tôi là con chim cánh cụt bay trên trời.

Nhờ có nàng dẫn dắt, tôi đã bay cao ngoài sức tưởng tượng.

Suýt chạm được tới các vì sao.

Từ trên cao, mọi thứ xấu xa, bẩn thỉu dưới mặt đất khiến con người phiền não trong chẳng khác gì một tấm thảm tuyệt đẹp.

Đó là hạnh phúc.

Thế rồi nàng biến mất, khiến tôi trở lại đúng là một con chim cánh cụt. Chuyện nàng bỏ đi khiến tôi rất buồn nhưng nàng đã để lại cho tôi một cậu bé có sải cánh dài giống nàng cùng một vùng ký ức trống rỗng.

Tóm lại, vẫn có thể coi tôi là con chim cánh cụt hạnh phúc thì thoảng gặp phải chuyện đau buồn.

“Anh kể tiếp đi.” Nàng nói.

Chúng tôi lại nằm thành chữ Xuyen, nhìn lên trần nhà nhuộm ánh sáng màu

cam nhậ.

“Ừ,” tôi nói. “Anh sẽ kể đến khi em ngủ.”

Thật ra, tôi gần như đã quên sạch chuyện hồi đó. Sau này, nhờ Mio kể đi kể lại nhiều lần mà tôi mới có cảm giác đó là ký ức có thật.

Rất kỳ lạ.

Những chuyện ngày xưa Mio kể lại cho tôi khi tôi không còn nhớ thì bây giờ, đến lượt tôi kể lại cho nàng khi nàng đã quên. Đây giống như trò chơi truyền khẩu giữa hai chúng tôi. Sau nhiều lần lặp đi

lập lại, những kỷ niệm biến thành ký ức trong mơ, được thêu dệt lại còn đẹp hơn cả sự thật trong quá khứ. Kỷ niệm là vậy mà.

Trước hết là câu chuyện về lần hẹn hò đầu tiên của hai chúng tôi.

Chúng mình vào một quán giải khát đối diện nhà ga. Anh gọi nước gừng, còn em gọi cà phê đá.

Ba năm, chúng mình hoặc là ngồi cạnh nhau, hoặc là ngồi đằng trước hoặc đằng sau, còn hôm nay, lần đầu tiên chúng mình ngồi đối diện.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên anh được nhìn rõ mặt em. Mắt em rất to, dù là mắt một mí. Mũi em cao, môi em mỏng. Em có cả răng khênh nữa. Mỗi người sẽ có một ấn tượng khác nhau khi nhìn khuôn mặt em.

Còn anh, anh cảm thấy đó là kiểu mặt con gái anh yêu thích từ nhỏ. Tình yêu là vậy đấy.

“Cậu để tóc dài à?” anh nói.

“Ừ. Tất cả mọi người trong đội thể dục nhịp điệu đều để tóc như vậy.”

Mọi người đều búi tóc cao. Em bảo anh.

“Nhìn cậu thật khác.”

“VẬY ư?”

“Ừ, trông rất người lớn.”

Aio cũng thế. Em bảo.

“Tớ cũng thấy cậu người lớn hẳn lên.”

“Cậu cao lên à?” em hỏi.

“Ừ, một chút.”

“Giờ cậu cao bao nhiêu?”

“Khoảng một mét bảy bảy. Vận động viên điền kinh cự ly trung bình cần phải cao hơn nữa.”

“Nhìn cậu có vẻ cao hơn thế.”

“Chắc tại tớ đi giày.”

Hồi cấp III, chúng mình chỉ gặp nhau ở lớp học. Nghĩa là chỉ những khi đi dép trong nhà. Đã thế anh còn chuyên đi đôi giày đánh bowling vút trong phòng tập thể thao nữa chứ.

Đôi giày này vốn do một anh học trước mượn từ sân bowling cạnh trường rồi không trả. Giày màu trắng, mũi và gót màu xanh lam. Trên giày có thêu số “61” màu tím đỏ. Anh đi đôi giày ấy suốt cả ba năm học

Hôm nay là lần đầu tiên chúng mình gặp nhau với đôi giày có cổ và có gót. Cũng phải nói thêm, hôm nay cũng là lần

đầu tiên anh thấy em mặc chiếc váy liền màu đỏ sẫm. Lần đầu tiên anh thấy em tô son. Lần đầu tiên anh thấy mái tóc em đung đưa mỗi lần em nghiêng đầu, lần đầu tiên anh cảm thấy bồn chồn không yên khi nói chuyện với em.

Tất cả đều là lần đầu tiên, đến nỗi mà khó tìm được một thứ không phải lần đầu tiên.

Chúng mình ở trong quán suốt năm tiếng đồng hồ.

Thật không thể tin nổi.

Không hiểu chúng mình đã nói

những chuyện gì?

Chúng mình đều muốn biết thêm về người kia.

Chúng mình đều là người nghiêm túc nên tìm hiểu nhau là bước không thể thiếu trước khi tiến tới tình yêu.

Không được phép nắm tay khi chưa biết gì về nhau. Tên bố mẹ người yêu còn chưa biết, thế mà đã khoác tay thì còn ra thể thống gì. Phải biết người kia đi giày số mấy, cỡ quần áo bao nhiêu, mấy tháng biết đi, lặn được bao lâu dưới nước... rồi mới tiến tới giai đoạn tiếp

theo được.

Tìm hiểu nhau là bước rất quan trọng. Đó là mong muốn biết thêm về nhau, cũng như mong muốn người kia biết con người thật của mình. Có thể suy nghĩ của chúng mình hơi đặc biệt, nhưng chúng mình đã chọn cách đến với nhau thận trọng như vậy.

Do đó, việc chuyện trò cùng nhau thật cần thiết. Chúng mình đã chuyện trò suốt cả năm tiếng nhưng chưa chạm được vào ngón út của nhau. Tình hình này không biết phải nói chuyện bao lâu mới tới được đám cưới đây? (Tuy lúc ấy, anh

mới mười tám và em là người đầu tiên anh hẹn hò chính thức nhưng anh cũng đã tính chuyện cưới xin rồi. Anh nghĩ yêu nhau là phải như vậy.)

Anh cũng hiểu, tuy chỉ mang máng, rằng ngay cả giai đoạn hôn thê cũng cần phải có thời gian. Anh không vội, hơn nữa, em là người sẽ sống cùng anh cả đời nên vẫn còn khối thời gian. Ít ra thì chúng mình đã mất ba năm mới hẹn hò nhau lần đầu, kể từ sau lần nói chuyện đầu tiên. Cho nên, muốn tiến tới được giai đoạn hôn thê cũng phải mất thêm ba năm nữa.

Anh đã nghĩ vậy.

Trong lần trò chuyện năm tiếng này, chúng mình đã tiến gần đến đoạn hôn nhau.

(Không biết lúc hôn, cái răng khểnh của em có bị vướng không?)

Anh đã nghĩ thế lúc nhìn vào môi em.

Trời tối, chúng mình phải về.

Giờ nhìn lại có thể nói lần hẹn hò này là bước mở đầu cho giai đoạn tiếp theo, nhưng thú thật với em là khi ấy, anh không đủ tự tin để nghĩ vậy. Nhiệm vụ

trước mắt của anh là phải hẹn cho được em lần sau chứ không phải cái chuyện hôn hay cưới em.

Ra khỏi cửa hàng, chúng mình mua vé ở ga. Lúc này, cuộc hẹn sau vẫn chưa được nhắc tới. Chúng mình qua cửa soát vé, bước xuống sân ga. Năm phút nữa tàu anh sẽ đến, sau đó hai phút là tàu của em. Thế mà anh vẫn cứ say sưa kể cho em chuyện chăm con của loài cánh cụt hoàng đế.

(Anh không nhớ tại sao chúng mình lại nói chuyện này nhưng anh rất am hiểu chuyện chăm con của chim cánh cụt

hoàng đế. Anh sẽ kể cho em nghe sau.)

Em lắng nghe rất chăm chú, trong khi lòng anh như đang có lửa đốt. Xe điện sắp tới rồi. Và xe điện tới thật.

“À...” anh nói. “Tớ tiễn Ekinoda xong rồi mới về. Tớ sẽ đợi chuyến sau.”

Xe điện của em tới.

“Ồ...” em nói. “Chuyến sau vẫn kịp.”

Em phải về ký túc trước sáu giờ. (Giờ giới nghiêm của trường nữ là sáu giờ tối! Thế này thì anh làm sao rủ em đi xem pháo hoa được.)

Chúng mình có thêm được bảy phút,

nhưng bảy phút đó cũng trôi vèo trong nháy mắt. Giả sử có thêm ba mươi ngày nữa thì cũng chẳng thay đổi được gì. Quyết định luôn rơi vào những giây cuối cùng.

Xe điện của em tới, cửa xe mở, hành khách bắt đầu bước lên. Em đi theo sau họ. Em ngoảnh lại mỉm cười với anh. Mãi tới lúc đó anh mới thốt lên.

“Lần tới bọn mình gặp nhau nhé?”

Còi tàu vang lên, em nói:

“Tớ phải quay về ký túc xá rồi.”

Em hét lên thật to để át tiếng còi tàu:

“Tớ sẽ viết thư cho cậu.”

Cửa xe điện đóng lại.

“À, thế hả?”

Anh nói với con tàu đang chuẩn bị rời ga.

Nhưng không sao, đây chưa phải là hồi kết. Mở đầu và kết thúc chỉ khác nhau như cửa vào và cửa ra. Có cửa vào nghĩa là có thứ gì đó ở bên trong. Thứ đó hẳn sẽ rất tuyệt vời

Khi ấy, anh đã nghĩ như vậy.

Một tuần sau, thư của em đến. Anh viết thư trả lời em ngay ngày hôm sau.

Khoảng một tuần sau nữa lại có thư của em. Lần này, anh đề cách ba ngày mới viết cho em.

Đây là nhịp độ tiến tới của chúng ta.

Những người cuồng nhiệt nhìn chúng ta hẳn sẽ thất vọng lắm, nhưng đó là mức độ vừa phải với cả hai. Tình yêu giữa hai con người nghiêm túc, chậm dầy thì tiến triển một cách lặng lẽ, chậm rãi và khiêm tốn. Trong thời buổi hỗn độn này, đây quả là một việc xa xỉ.

Ký túc xá của em ở Setagaya có

đúng một chiếc điện thoại. Cổng ký túc cũng có bộ điện thoại công cộng nhưng bọn em không được phép ra ngoài sau giờ giới nghiêm. Thời ấy, điện thoại di động chưa phổ biến như bây giờ, nhưng giả sử có phổ biến thì chưa chắc chúng mình đã dùng.

Chúng mình không thích điện thoại.

Điện thoại là thứ vô duyên, kênh kiệu và hung hãn. Chúng kết nối chúng ta với những người vô duyên, kênh kiệu và hung hãn. Đó là nhân viên tiếp thị, người vận động bầu cử, hoặc một người bạn chẳng mấy thân thiết gọi điện nhờ điểm

danh hộ. Điện thoại và mấy người đó có mức độ tương thích rất cao.

Đến cả câu nói đầu tiên phát qua điện thoại cũng thuộc loại kênh kiệu.

“Watson, đến đây ngay!” (Tất nhiên, đây là câu nói của Graham Bell.)

Câu nói đã ám chỉ đến tính cách của điện thoại sau này.

Tóm lại, chúng mình thích liên lạc với nhau qua thư hơn là điện thoại.

Chữ em đẹp ghê. Nét chữ của một học sinh xuất sắc, xinh xắn, mảnh mai với phần đuôi chữ hơi run run làm anh liên tưởng tới giọng nói của em.

Việc này khiến anh hơi xấu hổ. Vì chữ anh xấu đến mức khó tin.

Cho anh thanh minh một chút là việc này bắt nguồn từ suy nghĩ bảo thủ của bố mẹ. Hồi nhỏ, anh bị bố mẹ bắt sửa thói quen thuận tay trái. Vì tin vào một cái thống kê vớ vẩn nào đó rằng ai thuận tay trái sẽ chết sớm nên bố mẹ anh đã dùng dây trói tay trái của anh lại. Chẳng còn cách nào khác, anh đành phải dùng tay phải vốn đã vụng về để cầm đũa, ném bóng, viết chữ... Cánh tay trái sau thời gian bị cầm đoán trở nên rụt rè hơn, không nhanh nhẹn như trước nữa.

Giờ thì anh viết tay nào cũng xấu như nhau.

Hình như em vẫn giữ thư của anh đấy nhưng anh không muốn em đọc lại đâu.

“Thư của em còn ở đây chứ?” Mio hỏi.

“Còn. Sau khi cưới, anh có mang theo.”

“Em muốn đọc lại. Không biết trong thư viết gì.”

“Mấy chuyện thường nhật thôi, việc luyện tập ở câu lạc bộ, ước mơ sau này.”

“Ước mơ sau này?”

“Ừ.”

“Tốt nghiệp xong em có đi làm đúng không?”

“Ừ. Em học cao đẳng nên hai mươi tuổi em đã đi làm mà.”

“Em chọn nghề gì? Đúng như em mơ ước không?”

“Có. Em đã chọn đúng nghề em mơ ước.”

“Nghề gì? Em rất muốn biết. Kể cho em đi.”

“Em...” tôi nói. “Em trở thành giáo viên dạy nhảy tại câu lạc bộ thể dục thẩm

mỹ.”

“Dạy nhảy?”

“Ừ. Nhảy Aerobic.”

“Em?”

“Ừ, em.”

“Không thể tin nổi.”

“Công nhận.”

Nhưng..., tôi nói.

“Em học thể dục nhịp điệu cả cấp III và cao đẳng nên việc này không có gì là xa vời cả.”

“À, vâng. Em tập thể dục nhịp điệu mà.”

“Ừ. Em thích nhảy. Em cũng thích

làm giáo viên nữa. Vì vậy em đã chọn cách đem niềm vui nhảy múa đến cho mọi người.”

“Em có cảm giác mình làm giáo viên thì hợp hơn.” “Em có bằng sư phạm đấy. Nhưng cuối cùng em đã chọn dạy nhảy.”

“Em làm giáo viên dạy nhảy cho đến khi lấy anh?”

“Đến khi em mang bầu Yuji. Đúng ra là em phát hiện mình mang bầu hơi muộn nên lúc đó em mới nghỉ.”

Mio thở dài.

“Cuộc đời của em.” Nàng nói, mắt

vẫn nhìn lên trần nhà nhuộm ánh đèn màu cam. “Tự nhiên...”

“Sao cơ?”

“Tự nhiên em có cảm giác mình làm được quá nhiều. Theo em hiểu em chỉ là một học sinh trầm tĩnh và nghiêm túc.”

“Ừ.”

“Vì vậy em hình dung một người như em sẽ có cách sống bình dị và đơn giản hơn.”

“À, cũng có thể.”

“Đúng không? Em chọn nghề không phải vì thích hay ghét, mà vì nghề đó ổn định, có chút danh tiếng, làm một nhân

viên văn phòng bình thường thôi cũng đủ làm em mãn nguyện. Em cảm giác đó mới chính là em.”

“Ừ.”

“Em lấy chồng cũng không phải xuất phát từ tình yêu mà là do một người họ hàng nào đó giới thiệu, và em cũng thấy hài lòng với một cuộc đời như vậy. Giả sử anh kể cho em một câu chuyện kiểu đó em cũng sẽ gật đầu đồng ý.”

“Anh hiểu” tôi nói. “Em vẫn nói mà. Rằng em đã cố quá sức mình. Người như em chỉ chọn con đường an toàn, thế mà chẳng biết từ lúc nào, em lại nhắm

mắt, chạy hết tốc lực qua cây cầu không có tay vịn.”

“VẬY Ừ?”

“Ừ. Em giỏi lắm.”

“Giỏi?”

“Em đã lấy một người như anh. Riêng quyết định này đã là quá giỏi rồi.”

“Nhưng mà...”

“Anh bảo sẽ kể sau cho em. Về những vấn đề của anh.”

“Nếu tính cả chuyện này thì cách sống của em không hề bình dị và đơn giản chút nào.”

“Thế sao?”

“Chuyện đó thì...”

“Anh kể đi.”

“Đề mai nhé.”

“Trời!”

“Mai đi.”

“Anh đã kể đến đoạn này rồi cơ mà?”

“Ừ. Nhưng kể tiếp thì dài lắm.”

“Nhưng mà.”

“Anh mà không ngủ sớm thì mai không làm việc nổi đâu.”

“Mới có mười rưỡi.”

“Vớ anh là nửa đêm rồi đấy.”

“Thật sao?”

“Ừ. Chúc em ngủ ngon.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

“Anh ngủ thật à?”

“Thật.”

“Nhưng mà...”

“Ngủ ngon nhé.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

“Thế hả?”

Thế hả?

“Yuji nói mê đấy. Em đừng để ý.

Ngủ đi nhé.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

“Thế hả?”

Hết giờ làm, đang đạp xe về nhà thì tôi trông thấy thầy Nombre và con Pooh đi đằng trước. Khi đuổi kịp được thầy, tôi xuống xe, gọi:

“Thầy Nombre.”

Thầy ngó người ra trong một giây rồi thốt lên: “Ôi ôi.”

(“Ngó người” cũng là sở trường của tôi. Mỗi lần như thế, Mio lại hỏi tôi: Hồn vía anh vừa bay đi đâu vậy?)

“Anh vừa đi làm về à?”

“Vâng ạ.”

“Yuji vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe ạ. Còn thầy?”

“Cũng tạm tạm. Con người ta đến tuổi này rồi thì làm sao không có chuyện được. Bị đau mười nhưng khỏi được năm cũng tốt lắm rồi.”

“Vậy hôm nay thầy khỏi được năm?”

“Cũng cỡ đó.”

Con Pooh ngược lên nhìn tôi, cố gắng sửa “~?” Tôi bảo “nào nào” rồi lấy chân xoa bụng nó.

“Tiểu thuyết của anh vẫn tiến triển chứ?” thầy Nombre hỏi.

“Dạ không, dạo này em đang tạm nghỉ.”

“Ôi trời!” thầy thốt lên. Một câu cảm thán diễn đạt thay cho câu hỏi “Lại có chuyện gì à?” một cách rất súc tích.

Tôi cảm thấy cơn bốc đồng trong người dâng lên dồn dập.

“Hay là nói ra luôn?”

“Nói luôn cho thầy chuyện của Mio?”

Một cơn bốc đồng kiểu như vậy. Nhưng liệu thầy có tin lời tôi?

“Mio,” tôi thử mào đầu.

“~?” con Pooh sửa.

Thầy Nombre làm bộ mặt giống hệt con Pooh, nhìn tôi.

“Cô ấy?”

“Vâng.”

“Vâng?”

“Nếu em bảo vợ em đã về thì thầy nghĩ sao?”

“À, à,” có vẻ như thầy Nombre đã hiểu ra.

“Cuốn tiểu thuyết của anh hả?” thầy Nombre nói “Anh định lấy đó làm bối cảnh?”

Tôi gật đầu lấp lửng trước khi tiếp tục.

“Hồi còn sống, cô ấy đã nói thế này. Đến mùa mưa, cô ấy sẽ trở về. Để xem hai bố con em sống có ổn không.

Thầy Nombre im lặng lắng nghe.

“Và cô ấy đã về thật. Cô ấy đã xuất hiện ở nhà máy bỏ hoang phía bên kia cánh rừng.”

Mặt thầy Nombre thoáng hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Em đưa cô ấy về nhà nhưng cô ấy bị mất trí nhớ; không biết mình là ai, cũng chẳng còn nhớ chuyện mình đã rời

bỏ thế giới này từ một năm trước.”

“Đây là mạch truyện của anh?”

“Không ạ, đây là chuyện có thật ạ.

Hiện cô ấy đang ở nhà đợi em về.”

“Mio đợi?”

“Vâng. Mio đợi.”

“Nghĩa là...”

“Là linh hồn của nàng!” tôi cướp lời thầy.

“Không phải tiểu thuyết?”

“Không phải ạ.”

Thầy Nombre chuyển ánh mắt từ tôi xuống con Pooh đang ngồi dưới chân. Con Pooh cũng ngẩng lên nhìn lại thầy.

Có vẻ như thầy và con Pooh đang hội ý về tính xác thực trong câu chuyện của tôi.

Tôi quyết định im lặng chờ thầy đưa ra kết luận.

Mio rất quý thầy Nombre.

Khi chuyển đến sống ở thị trấn này, thầy Nombre là người đầu tiên bắt chuyện với vợ chồng tôi. Chúng tôi gặp ông ở công viên số 17 khi đi mua thức ăn cho bữa tối ở trung tâm mua sắm về. Chuyện xảy ra cách đây bảy năm.

Hồi ấy, thầy Nombre đã là một ông lão có tuổi. (Giống như ông giám đốc văn phòng tôi).

Con Pooh trẻ hơn bây giờ, có phong thái của một thanh niên trầm ngâm, suy tư. Tuy hỏi đây nó cũng chỉ sửa được mỗi “~?”

Sau đó, chúng tôi duy trì mối quan hệ không thân cũng không sơ, một tuần gặp nhau vài lần ở công viên số 17, trao đổi những câu chuyện không ngắn cũng không dài. Cả hai vợ chồng đều không giỏi ngoại giao nên có thể nói việc việc thỉnh thoảng gặp thầy Nombre là mối quan hệ xã hội duy nhất của chúng tôi. Thầy Nombre quý Mio như cháu gái, ngược lại, Mio cũng rất quý trọng ông.

Bởi vậy...

Bởi vậy, tôi muốn hai người gặp lại nhau trước khi mùa mưa kết thúc. Trước khi nàng trở về tỉnh cầu Lưu Trữ.

Tuy Mio không nhớ thầy Nombre nhưng nếu gặp nhau, chắc chắn hai người vẫn có chuyện để nói. Do đó, cần phải để thầy Nombre biết sự thật trước. Nếu làm thầy bất ngờ, nhịp tim thầy tăng vọt quá chỉ số quy định rồi cứ thế rơi vào im lặng thì nguy.

“Vậy...” thầy Nombre nói, “Mio trông thế nào?”

Thầy lúng túng hươ tay để diễn đạt ý muốn nói. Hình như thầy muốn hỏi Mio có chân không.

“Trông như bình thường ạ,” tôi nói. “Giống hệt như Mio ngày xưa. Từ ngoại hình, tính cách, giọng nói cho đến mùi hương. Chỉ có điều là nàng không còn trí nhớ.”

“Ra là vậy,” thầy Nombre thở phào nhẹ nhõm.

“Thầy gặp Mio nhé?”

Thầy khẽ gật đầu mấy cái. Cử chỉ này không khác mấy so với lúc thầy run lẩy bẩy nhưng tôi chắc chắn đó là cử chỉ

xác nhận đồng ý.

“Vậy thì,” tôi nói, “hẹn thầy ngày mai tại công viên số 17.”

“Thời gian vẫn như mọi khi?”

“Vâng. Em sẽ đưa Mio đến.”

“Được rồi. Tôi vẫn ngồi ở cái ghế mọi khi thôi.”

“Vâng ạ.”

Tôi chào tạm biệt thầy Nombre và con Pooh rồi leo lên xe, đạp về nhà.

Liệu có đúng đắn không khi cảm thấy ham muốn với người vợ giờ chỉ còn là hồn ma?

Vấn đề này cũng đòi hỏi có sự tương tác. Nghĩa là, sở dĩ tôi có ham muốn là vì nàng khiến tôi như vậy. Dù chỉ còn là hồn ma nhưng nàng có một cơ thể rất khỏe khoắn và gợi cảm. Cũng giống như chất hóa học kia, đó là một thông điệp không lời dành cho cánh đàn

ông chúng tôi.

“Anh nhìn đây. Em lớn thế này rồi cơ mà. Em có thể sinh con cho anh bất cứ lúc nào.”

Bộ ngực đầy đặn cùng bờ eo thon lên tiếng. Cặp hông căng tròn thì bảo: “Hãy để em!”

Nhưng nàng là hồn ma.

Hồn ma không sinh con.

Nếu vậy thì sao nàng lại gọi cảm đến thế?

Tôi đang uống cốc nước vừa rót ra

thì thấy Mio, lúc này đã tắm xong, đang lau người cho Yuji.

Ở căn hộ này, chỗ cạnh bồn tắm vừa là nhà vệ sinh vừa là chỗ thay quần áo. Tuy có rèm che bằng ni lông nhưng tấm rèm này chưa bao giờ được kéo xuống. Vì vậy, từ chỗ tôi có thể nhìn hai mẹ con rất rõ.

Mio hoàn toàn hờ hênh, không mặc gì trên người, đang lau người cho Yuji.

Lâu lắm rồi tôi mới trông thấy cơ thể nàng. Tôi nhớ là nàng khá mảnh mai, tuy nhiên lúc này có thể thấy là bầu ngực nhỏ của nàng đang khẽ đung đưa khi nàng

cúi người xuống. Hồng của nàng cũng rất nở nang, thật không hổ danh là cựu giáo viên dạy nhảy. “Hãy để em!” hồng của nàng nói với tôi.

Ký ức hạnh phúc hiện về. Những ký ức mềm mại, ấm nóng.

Tôi nuốt ực ngậm nước ngậm trong miệng.

Mio ngẩng lên nhìn tôi.

Không chút bối rối, nàng từ từ kéo khăn tắm lên để che người. Nàng chăm chú nhìn tôi khiến tôi phải mỉm cười ngượng ngịu, quay mặt đi chỗ khác.

Lát sau, nàng bảo.

“Anh chịu khó đợi nhé.”

“Hả?”

“Em vẫn chưa chuẩn bị tinh thần cho chuyện ấy. Em biết em là vợ anh nhưng riêng chuyện này thì...”

“A, chuyện đó hả?”

“Vâng, chuyện đó.”

“Em đừng lo. Điều em muốn là điều anh muốn. Nếu em không muốn thì anh cũng không muốn đâu.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Nhưng mà,” nàng nói, “anh nhìn

em ban này như thể là anh đang muốn vậy?”

“À, xin lỗi em nhé. Đó chỉ là phản ứng của anh khi nhớ lại thôi.”

“Nhớ lại?”

“Anh nhớ lại những kỷ niệm mềm mại, ấm nóng trước kia.”

Câu trước tôi nói dối, còn câu sau thì tôi nói thật.

“Vậy à?” Ánh mắt nàng mơ màng.

“Chúng mình, về chuyện ấy...” nàng ngập ngừng rồi nói liền một hơi. “Chúng mình hòa hợp chứ?”

“Chuyện đó thì khỏi phải nói.”

“Thế hả?”

“Khỏi nói luôn.”

Mùa đông năm ấy, chúng mình gặp nhau vào thứ Hai đầu tiên sau kỳ nghỉ năm mới.

Lần hẹn hò thứ hai.

“Ba tháng mới gặp nhau nhỉ?”

Ngồi phía bên kia bàn, Mio nói. Yuji đang chăm chú theo dõi chương trình dạy tiếng Ý trên ti vi. Thằng bé rất thích cô hướng dẫn viên của chương trình.

“Nhưng chúng mình trao đổi rất nhiều thư,” tôi nói.

“Giống như hàng ngày bọn mình vẫn nói chuyện với qua cánh cửa vậy. Do đó, hôm gặp em, anh mang tâm trạng của một người vừa mở tung được cánh cửa đó. Anh luôn có cảm giác là em ở ngay cạnh anh.”

“Abbiamo metà metà!”

Tiếng Yuji hét lớn.

“Gì vậy?”

“Nghĩa là chúng ta chia đôi nhé.”

“À, ra vậy.”

Điểm hẹn lần này vẫn là sân ga.

Lần trước, anh đến trước năm phút mà đã thấy em rồi nên lần này anh đến trước hẳn mười lăm phút. Sau khi chắc chắn rằng em chưa tới, anh lấy từ túi thể thao hiệu Frank Shorter ra một cuốn truyện và bắt đầu đọc. Đó là cuốn *Những yêu nữ của thần Titan*⁽¹⁸⁾ của Kurt Vonnegut (hồi đấy ông vẫn đề chữ Junior ở cuối tên). Anh đọc cuốn này ba lần rồi. Hai lần trước anh đều khóc khi đọc đến đoạn cuối. Lần này anh cũng chảy nước mắt. Anh khóc vì Malachi Constant.

“Aio ơ?”

Anh ngẩng lên thì thấy em.

“Cậu khóc à?” em hỏi.

“Ừ.”

“Có chuyện gì buồn à?”

Anh chìa quyển sách ra cho em xem. Bìa quyển sách vẽ một hình con chó chỉ còn là bộ xương đang bị tròng dây qua cổ dắt đi.

“Cậu buồn vì quyển sách này?”

Anh gật đầu.

Sau này, em cứ tưởng quyển sách viết về một chú chó không may bị chết.

Anh nhìn đồng hồ thì thấy còn mười phút nữa mới tới giờ hẹn. Chúng mình lại

vào quán giải khát lần trước.

“Giờ tớ mới để ý,” em nói. “Aio lúc nào cũng đọc sách. Kể cả giờ nghỉ hay giờ tự học.”

“Ừ.”

“Tớ cũng thích sách. Nhưng là sách về Sherlock Holmes và Arecne Lupin.”

“Tớ biết,” anh nói.

“Thế à?”

Anh để ý em nhiều hơn là em tưởng.

“Áo len lông dê của cậu,” anh nói.

“Trông rất hợp.”

“Cảm ơn cậu,” em nói.

Sau khi gọi đồ uống, anh lấy trong

cặp ra một gói nhỏ đặt lên bàn.

“Sắp sinh nhật cậu rồi.”

Đây là..., anh đẩy gói quà về phía em.

“Quà sinh nhật của tớ.”

Em mừng ra mặt. Em hết nhìn gói quà lại nhìn sang anh. Em bảo em rất vui. “Đây là lần đầu tiên tớ nhận được quà từ con trai. Cảm ơn cậu.”

Cậu mở ra đi, anh nói.

Anh dùng giấy gói hộp bánh bố anh được tặng dịp cuối năm làm giấy gói quà. Lúc em mở ra, giấy gói vẫn còn thơm mùi vani.

“Cho tớ à?” em hỏi.

“Ừ, cho Enokida đây.”

Đó là một bức tranh khổ A4 đóng bằng khung nhựa rẻ tiền. Bức tranh anh vẽ em từ phía sau bằng bút máy mực đen. Anh đã cố hình dung lại gương mặt em, vậy mà chẳng hiểu sao trong đầu anh toàn hiện lên hình ảnh em từ phía sau. Chắc tại anh vui quá khi thấy em để tóc dài.

Em thấy đấy, đầu anh như tổ quạ nên lúc nào anh cũng ao ước có được mái tóc đẹp. Đây có thể coi là một dạng bệnh “ái vật”, tuy nhiên, xét về mặt sinh

học thì vẫn còn đỡ hơn là bệnh mê giày gót nhọn.

“Tớ rất vui. Tớ sẽ giữ cẩn thận.”

Giờ nghĩ lại mới thấy em đúng là người hiếm có vì đi vui mừng đón nhận món quà bình dân đó của anh. Tất cả chưa mất tới một nghìn yên. Cậu học trò dồn hết sức cho trận đánh nghèo đến mức khó tin. Thời buổi này, đến một đứa học cấp I cũng chẳng buồn đếm xỉa tới món quà như vậy ấy chứ.

“Cậu vẽ đẹp thế,” em nói.

“Tớ từng có ý định thi vào trường Mỹ thuật.”

“Sao câu lại không thi?”

“Tại mắt tớ,” anh nói.

“Mắt tớ không được tốt lắm. Tớ bị mù màu thể nhẹ, đến nỗi phân biệt đèn giao thông còn khó.”

“Vậy mà tớ không biết.”

“Bản thân tớ cũng không biết. Tớ cứ tưởng mọi người đều nhìn thế giới giống tớ.”

“Vậy ư?”

“Ừ. Thầy giáo khuyên tớ nên bỏ ý định đó. Cứ làm một nhân viên bình thường thôi. Như thế sẽ không gặp cản trở nào.”

Thật lãng phí, em nói. Cậu vẽ đẹp như ảnh thế này.

Ngay từ hồi ấy em đã rất giỏi khơi dậy chút lòng kiêu hãnh của anh bằng những câu nói hoàn toàn không có chủ ý. Và quan trọng hơn nữa là em còn không hề nhận ra điều này.

Những câu nói rất vô tình của em đã khiến anh tự hào về bản thân biết bao.

Tớ cũng có quà cho cậu, em nói.

Quà sinh nhật và quà Giáng sinh, tuy cả hai ngày này đều đã qua rồi.

Một bộ trùm tai bằng len.

“Trời này mà chạy thì lạnh lắm.”

Cảm ơn cậu, anh nói. Tớ rất vui.

Anh cực kỳ vui.

Vì vậy...

Đến giờ anh vẫn còn giữ.

Bộ trùm tai bằng len đó.

Món quà đầu tiên của em.

“Hôm đó chúng mình lại nói chuyện suốt năm tiếng.”

“Trò chuyện có giúp chúng mình xích lại gần nhau hơn không?”

“Chắc chắn rồi.”

“Vậy sao?”

“Vì hôm ấy chúng mình còn nắm tay nhau cơ mà.”

“Giỏi thế!”

“Em thấy chúng mình giỏi không?”

“Chúng mình cố gắng thật đấy. Thật đáng khâm phục.”

“Cũng không đến mức vậy đâu.”

Trong lúc đợi tàu, thấy em hà hơi vào tay cho ấm, anh liền hỏi:

“Cậu lạnh à?”

“Ừ. Tớ quên không mang găng tay. Áo tớ lại không có túi.”

Quả thật, cả áo len làm từ lông dê lẫn chiếc váy dài kẻ ca rô em mặc đều

không có túi. Bên trong áo len, em có mặc thêm mấy áo nữa nhưng em không có áo khoác ngoài.

“Cho cậu mượn túi tớ này.”

Em quay sang nhìn anh rồi lại quay đi, tiếp tục hà hơi vào tay. Sau vài giây do dự, em nói.

“VẬY cho tớ mượn.”

Em cho tay vào túi áo anh. Túi áo anh lúc đó có tay phải của anh rồi, bởi vậy việc tay chúng mình chạm vào tay nhau là điều không tránh khỏi. Tay em rất lạnh. Bàn tay mỏng manh, yếu đuối. Bất giác, anh nắm chặt bàn tay trái của em

đang để trong túi anh. Ngón tay của em khẽ co lại như con thú nhỏ đang hoảng sợ, sau đó em từ từ thả lỏng tay ra.

“Nghe như con thú dữ đang chuẩn bị xơi con mồi lạc vào hang ổ của mình nhỉ?”

“Vâng. Em cũng cảm thấy thế. Em đã bị anh ăn thịt.”

“Cảm ơn em đã đãi anh.”

Sau khi tay trái của em ấm lên, chúng mình đổi chỗ để làm ấm tay phải.

“Chào mừng cậu đến với túi áo

trái.”

Đây là lần nắm tay thứ hai rồi nên cả hai đều cảm thấy thoải mái. Lần thứ nhất, tay trái của em đã gặp tay phải của anh. Cuộc gặp lần này diễn ra giữa bàn tay phải của em và bàn tay trái của anh, về cơ bản vẫn giống như lần gặp thứ nhất. Bọn mình đã có sự chuẩn bị trước.

“Anh chẳng có ý đồ gì cả đâu.”

“Công nhận.”

“Em nghĩ thế à?”

“Vâng.”

Mio mỉm cười e lệ, nàng chìa bàn

tay về phía tôi.

“Đưa tay của anh đây.”

Tôi chìa tay phải ra, chạm vào đầu ngón tay nàng.

“Như thế này?”

“Vâng.”

Nàng nhẹ nhàng siết chặt bàn tay tôi.

“Ấm quá.”

“Thế à.”

“Em muốn dần dần làm quen với anh như hồi chúng mình mười tám.”

Em yêu anh, nàng nói.

Hoàn toàn vô cớ (thực ra là có đủ

cớ), tim tôi đập loạn xạ.

“Chắc hẳn trong em vẫn còn ký ức rằng em yêu anh,”

Bởi vậy, nàng nói.

“Em mới có thể nắm tay anh thế này.”

Nàng bẽn lễn nhìn xuống dưới.

“Sở dĩ em mạnh dạn thế này vì em biết em là vợ anh. Chúng mình yêu rồi cưới nhau, chúng mình lúc nào cũng nắm tay nhau, hôn nhau như thế này.”

Đúng không anh?

“Đợi em thêm chút nữa nhé. Không đến ba năm đâu. Vì mới có ba ngày mà

chúng mình đã nắm tay nhau rồi. Ngày mai, bọn mình sẽ gần nhau hơn nữa.”

“Em không cần phải vội,” tôi nói.

“Em cứ làm như em muốn.”

“Em muốn mau chóng trở lại cuộc sống bình thường. Em muốn trở về đúng nghĩa là vợ của anh, là mẹ của Yuji.”

“Em đang làm rất tốt.”

“Em muốn tốt hơn nữa. Phải thật tự nhiên hơn nữa.”

Anh biết không, nàng hỏi.

“Biết gì cơ?”

“Biết là đầu ngón tay của em sẽ run khi nắm tay anh.”

“Ừ, đang run này.”

“Thì bởi...” nàng nói. “Vớ em, đây cũng giống như lần đầu được nắm tay bạn trai. Em đang hồi hộp lắm.”

Thật ra tôi cũng đang hồi hộp. Dù không như Mio nhưng tôi cũng bị ngắt quãng một năm. Bàn tay của người vợ sau một năm chia lìa khiến tôi khó mà cầm lòng nổi.

Khách quan mà nói, việc hai vợ chồng lấy nhau sáu năm còn đỏ mặt khi nắm tay nghe có vẻ khá buồn cười. Nhưng chúng tôi là người hay quan trọng hóa vấn đề. Mà những người hay quan

trọng hóa vấn đề đôi khi lại rất buồn cười trong mắt người khác.

“Abbiamo poco poco!”

Tiếng Yuji đột nhiên vọng tới.

Hai chúng tôi giật mình, vội bỏ tay nhau ra.

“Lần này con nói gì vậy?”

“Chúng ta chia nhau ít một thôi.”

“À, ra vậy.”

Mio không chỉ nghiêm túc mà còn rất thực tế. Thay vì đau khổ do mất trí nhớ, nàng đã đón nhận sự thật và hoàn

thành những việc thuộc về bốn phận của mình, điều này thật giống tính cách nàng. Nàng chăm sóc Yuji, nấu ăn và làm rất nhiều việc khác.

Cũng tốt thôi.

Nhưng,

Nàng chỉ còn là hồn ma.

Một ngày nào đó, nàng sẽ rời xa thế giới này. Nhìn nàng nỗ lực không mệt mỏi trong khi không biết rằng mình sẽ phải rời khỏi nơi đây, tôi thấy xót xa.

Nàng không biết.

Rằng nàng đã qua đời một năm về trước. Rằng lần chia tay thứ hai sẽ chẳng

còn bao xa nữa.

Cạch!

Tôi choàng tỉnh.

Đồng hồ để trên đầu chỉ 2 giờ 35 phút. Hơi lạnh. Ngoài cửa sổ, mưa đang rơi tí tách.

Theo thói quen, tôi nhìn sang Yuji đang nằm bên cạnh.

Thằng bé ngủ say sưa, thở khò khè rừ mũi. Hai tay Yuji giơ cao quá đầu

theo kiểu đang hô “Muôn năm”, tôi cho hai tay thẳng bé lại vào trong chăn.

Không thấy Mio đâu.

Tôi chui ra khỏi chăn, đi về phía bếp. Mio ở đó, dưới ánh đèn mờ ảo cạnh bồn rửa. Nàng ngồi trên ghế, mơ màng nhìn ngón tay mình.

Nhận ra tôi, nàng ngẩng đầu lên.

“Xin lỗi anh. Em làm anh thức à?”

“Không phải đâu. Có một đứa xấu tính phá hỏng giấc mơ của anh.”

Tôi búng tay bằng ngón cái và ngón giữa nhưng chỉ phát ra âm thanh nghe như hai thứ gì đó sượt qua nhau. Không

còn cách nào khác, tôi đành phải tự mình họa bằng tiếng “Cạch”.

“Mỗi lần bị thế này”, tôi nói, “Anh lại mất ngủ một lúc.”

Còn em, tôi hỏi nhưng Mia chỉ lắc đầu.

“Em chẳng biết nữa. Em cứ nghĩ việc này việc kia, thế là không ngủ được.”

Ra là vậy.

“Chỗ này lạnh lắm.”

Tôi bảo nàng sang phòng ngay cạnh bếp. Tôi vỗ vỗ cái gối tựa rồi đưa cho nàng.

“Em ngồi đi.”

“Cảm ơn anh.”

Chúng tôi, mỗi người ngồi tựa lưng vào một cái gối to. Ánh sáng mềm mại từ phòng ngủ bên cạnh hắt vào hai chúng tôi.

“Em không cần phải vội.”

Tôi nói. Tự nhiên tiếng tôi như đang nói thầm.

“Poco poco.”

“Poco poco?”

“Ít một thôi, Chúng mình sẽ cố gắng ít một.”

“Vâng.”

Xen giữa những tiếng tí tách, thỉnh thoảng lại có giọt nước mưa rơi lộp bộp. Tiếng mưa rơi nhịp nhàng, tưởng chừng như không bao giờ ngớt. Mưa khẽ rùng mình, hơi thở của nàng cũng lạnh.

“Em lạnh à?”

“Một chút ạ.”

Tôi nhẹ nhàng quàng tay qua vai nàng.

Tôi cảm nhận được cơ thể mềm mại của nàng qua lớp áo ngủ may bằng vải cotton.

“Cảm ơn anh,” Mio nói.

“Ấm quá.”

“Câu nói này”, tôi nói, “Nghe thân thuộc làm sao.”

“Thế ư?”

“Ừ. Hồi xưa em cũng hay nói với anh như thế.”

“Khi anh quàng tay qua vai em à?”

“Ừ. Vào một buổi tối trọng đại.”

“Anh vẫn chưa kể cho em chuyện đó?”

“Chưa.”

“Kể cho em nghe đi. Em muốn biết.”

“Anh sẽ kể.”

Đó là một tối mùa hè năm chúng mình hai mươi một tuổi.

Chúng mình gặp lại nhau sau một năm.

“Gặp lại?”

“Ừ. Chúng mình chia tay. Kể từ lần gặp vào mùa hè trước đó.”

“Chúng mình?”

“Ừ.”

“Chúng mình nghiêm túc thế cơ mà.”

“Ừ.”

“Nghe cứ như chuyện đùa.”

“Nhưng lại là sự thật.”

“Có chuyện gì à?”

“Như anh đã nói. Anh có rất nhiều vấn đề.”

“Vâng, anh bảo sẽ kể cho em. Anh vẫn chưa kể.”

“Giờ anh sẽ kể. Vì vấn đề của anh là khởi đầu cho mọi chuyện sau đó.”

Sự khởi đầu này xem ra vẫn còn khá nhẹ nhàng nếu so với tính nghiêm trọng của sự việc.

Anh bị sốt nhẹ kéo dài. Thân nhiệt lúc nào cũng ở mức 37.5 độ, dù anh

không bị cảm.

Trên thực tế anh vẫn rất khỏe. Dù không phải mùa thi đấu nhưng ở cự ly tám trăm mét, anh đã rút ngắn được kỉ lục chạy tốt nhất anh lập trước đó. Người anh dài ra, các giác quan trở nên tinh nhạy hơn.

Anh hầu như không ăn uống gì. Tuy thế anh vẫn có đủ năng lượng vô tận từ mặt trăng và mặt trời. Anh cũng không cần ngủ, nghỉ ngơi không khiến anh thoải mái mà chỉ khiến anh thấy khó chịu. Anh cứ mãi mê luyện tập như thể bị thứ gì đó

thúc ép.

Anh luyện tập tới hơn sáu tiếng một ngày.

Không ăn, không ngủ nhưng từ đầu năm, tính ra anh đã chạy một quãng đường đúng bằng từ đây tới quần đảo Mariana.

Sau đó thì...

Anh đã suy sụp. Như một kết cục tất yếu.

Ngày thứ Bảy của tuần thứ hai của tháng Tư.

Anh có dấu hiệu khó thở nên được

đưa đến bệnh viện. Đây là lần đầu tiên công tắc bật lên, van mở ra, kim áp kế vọt đến mức kịch trần.

Vì mọi thứ đều là lần đầu tiên, không có trải nghiệm để đối chiếu nên anh nhìn sự việc nghiêm trọng hơn thực tế. Anh nghĩ mình sẽ chết, điều này khiến anh hoang mang tột độ.

Bác sĩ tạm thời chuẩn đoán anh bị viêm phổi hoặc viêm cuống họng gì đó. Sau khi nhận số thuốc nhiều hơn cả bữa ăn hàng ngày, anh ra viện. Tuy nhiên, ba ngày sau, triệu chứng tái diễn, anh phải học tốc quay lại bệnh viện. Mãi sau này

anh mới biết, nguyên nhân chính của việc này là sơ đồ thiết kế để làm ra anh có sai sót, một chất hóa học nào đó trong não bộ bị tiết ra quá nhiều.

Anh đi không biết bao nhiêu là bệnh viện, anh thuật lại bệnh tình của mình, tại ngân ấy bệnh viện, anh bị lấy máu, và cũng ngân ấy bệnh viện anh nhận được những cái lắc đầu từ bác sĩ.

Kết luận duy nhất anh dành cho mình là không có kết luận gì chắc chắn. Tên bệnh chưa được tìm ra nhưng sự bất tiện nó đem lại cứ liên tục xuất hiện.

Anh liên tục bị mất ngủ. Anh muốn

ngủ để quên đi cái đau nhưng lại mất ngủ, thành ra càng ngày càng đau đớn hơn.

Việc ra khỏi nhà cũng tương đối gian khổ. Hồi đầu anh không thể đi xa hơn hai trăm mét. (Các chuyến viếng thăm bệnh viện là mãi về sau này.)

Từ khoảng cách một trăm mét, ngôi nhà của anh trông chơi vơi như sao Diêm Vương ở tận cùng quỹ đạo. Chỉ cần đi xa nhà quá hai trăm mét là toàn thân anh run lẩy bẩy như nhà du hành sắp phải rời khỏi hệ mặt trời. Để rồi cuối cùng, anh sẽ bật trở lại vị trí cũ, hết như quả bóng

đã bị ném đi,

Dĩ nhiên anh không thể tiếp tục học đại học, tương lai cũng trở nên mù mịt.

Mặc dù đã hẹn được với em cuộc hẹn thứ ba nhưng anh không thể giữ lời hứa. Anh chỉ bảo với em là anh bận, hẹn em đến mùa hè.

“Anh không cho em biết tình hình sức khỏe của anh ư?”

“Ừ. Cũng chẳng biết nữa. Vì bệnh của anh không giống bệnh thông thường. Rất khó để nói với em.”

“Giá anh cho em biết.”

“Nói thật với em...”

“Vâng.”

“Hồi đây anh đã định chia tay em.”

“Chia tay?”

“Ừ. Tương lai của anh, nói đúng ra là không tồn tại chứ không phải là mù mịt. Giả sử có tồn tại đi nữa thì cũng chỉ là một tương lai trồng mấy cây cà chua, ăn bám bố mẹ.”

“Nhưng...”

“Anh không nghĩ thế. Anh hiểu đang có chuyện không hay xảy ra, Có gì đó đã thay đổi không thể quay trở lại như cũ.”

Bởi vậy, tôi nói.

“Anh không thể bắt em gấn bó cuộc đời với một người như anh. Chúng mình mới chỉ bắt tay nhau. Anh vẫn có thể buông tay em ra được.”

Tôi kể cho Mio nghe những vấn đề hiện giờ của tôi.

Trí nhớ của anh rất kém.

Anh bị suy giảm trí nhớ ngắn hạn. Nghe nói đó là do phần hải hồi mã trong não của anh có vấn đề. Hải hồi mã nghe giống con hải mã, không biết có phải trong não mọi người đều có một con hải mã nhỏ thật không? Thôi, chuyện đó thì

sao cũng được.

Có rất nhiều việc anh không thể làm. Những việc bình thường mà người bình thường vẫn làm thì với anh lại không hề bình thường.

Ngay cả việc đi xa nhà cũng vậy. Ban đầu, anh không thể đi xa nổi hai trăm mét, sau đó anh đã cố gắng để kéo dài khoảng cách này. Lúc anh bắt đầu uống loại thuốc có tác dụng với căn bệnh của anh, có thời điểm anh đi được khá xa, tuy nhiên bây giờ bán kính tối đa là một trăm ki-lô-mét.

Nói vậy chứ cũng chẳng có phương tiện nào giúp anh đi được xa thế.

Anh không đi được tàu điện, không đi được xe buýt. Máy bay, tàu ngầm, tàu vũ trụ cũng không. Ngay cả trò Startours trong công viên Disneyland anh cũng không đi nổi. Anh không lên được quá tầng hai mươi cũng không thể xuống dưới lòng đất. Không thể vào rạp chiếu phim, không thể xem kịch, không thể nghe hòa nhạc.

Do mắc chứng lo lắng thái quá nên bất cứ chuyện gì, anh cũng cảm thấy bất an hơn mức cần thiết. Dưới mắt anh,

chính những người thảo nhiên sống giữa thế giới đầy rẫy nguy hiểm này mới là có vấn đề.

Con người chỉ cần ngừng thở là sẽ chết, ấy thế mà họ bất cần đến mức không bận tâm gì tới việc họ đang thở.

Mỗi ngày có hàng trăm người chết vì tai nạn giao thông, họ cứ nghĩ mình là ngoại lệ, thảo nhiên đi ra khỏi nhà, thật chẳng khác gì đang tự sát. Ngay cả việc họ không chịu dắt tay con lúc đi ngoài đường cũng là hành động thật nông nổi, khó tha thứ.

Nói vậy thôi nhưng anh không giống

mấy gã say xin cứ nghĩ tòa nhà sẽ đổ nếu không có gã dang tay ra đỡ.

“VẬY Ừ?”

“Tất nhiên.”

“Thế hả?”

“Em không nghĩ thế à?”

Mà thôi. Anh thừa nhận mình phản ứng hơi thái quá. Đó là tại mấy trò quái quỷ của chất hóa học kia.

Anh đang sống với đủ các loại bệnh tật như vậy.

Anh có học tiếp nhưng chưa kịp lên

năm thứ ba thì buộc phải nộp đơn xin nghỉ. Nhờ thuốc có tác dụng, hành vi của anh ít bị hạn chế hơn, tuy nhiên anh biết đó chỉ là tạm thời. Vì thuốc sẽ nhờn và giảm công hiệu nhanh chóng. Mỗi lần bị nhờn thuốc, anh lại đổi sang thuốc mới, nhưng rồi anh quyết định không uống thuốc nữa. Các chất hóa học đưa từ bên ngoài vào khiến các cơ quan nội tạng có chức năng phân giải, thanh lọc phải chịu thêm gánh nặng. Chúng nhanh chóng lên tiếng đầu hàng vì vốn dĩ chúng chẳng phải đồ xịn gì cho cam.

Chẳng bao lâu sau thì hè tới.

Hồi đấy, anh di chuyển bằng chiếc xe Scooter 125 phân khối. Anh có bằng lái xe máy hạng trung bình từ năm mười bảy tuổi. Anh hẹn hò em trước cửa ga ở thị trấn nhà em.

Lúc ấy, anh đã phải đấu tranh giữa một bên là mong muốn có được em và một bên là ý nghĩ cho rằng cần phải tránh xa em. Có thể thái độ ngập ngừng của anh đã khiến em hoang mang.

Anh chở em bằng chiếc Scooter yên liền đến công viên gần đó. Đây là lần đầu tiên em ngồi sau xe gắn máy nên em

cứ bám chặt lấy anh. Lúc đến công viên, lưng anh và ngực em đều ướt đầm mồ hôi. Đoạn này nghe có vẻ hấp dẫn nhưng thú thật là anh chẳng nhớ lúc đấy mình cảm thấy thế nào. Chắc chắn là anh chẳng có tâm trạng nào để nghĩ tới chuyện kia.

Bọn mình ngồi ở bậc ở bậc thang của sân vận động trong công viên.

Đúng một năm trước, tại đường chạy này, anh đã lập kỉ lục mới trong một giải đấu truyền thống. Số người chạy nhanh hơn anh trên cả nước đã giảm xuống mức hai con số dự định trong năm

tới, con số này sẽ giảm xuống còn một con số.

Thế mà giờ mới đi bộ năm phút, anh đã thở không ra hơi.

Thật hết sẩy!

Anh cố thờ ơ với em. Anh không phải là người có thể lừa dối bản thân đến mức tỏ ra lạnh lùng với em được. Cố đến mấy, anh cũng chỉ làm được việc là cố tình trì hoãn trả lời em, nói thật nhỏ và không nhìn thẳng vào em.

Em nhận ra ngay thái độ khác thường của anh. Nhưng em không thể hỏi anh lý do tại sao. Dần dà, em không nói

gì nữa mà chỉ cúi đầu nhìn xuống dưới.

Phải rời xa em.

Nếu có thể, anh mong chính em là người sẽ rời bỏ anh. Chẳng hạn, em sẽ yêu một người khác. Như thế, em sẽ nhanh chóng quên anh hơn.

Không vấn đề gì hết.

Anh sẽ sống một mình.

Không, thực ra thì anh sống thế nào được một mình. Anh sẽ sống lặng lẽ dưới vòng tay của bố mẹ.

Thỉnh thoảng anh sẽ nhớ đến em, tự rằng em đang làm gì giờ này. Cứ thế, theo năm tháng, anh sẽ già đi cùng với lũ

cà chua ngoài vườn đang ngày một lớn.

Anh đã nghĩ thế.

Vì vậy, hôm nay sẽ phải là ngày cuối cùng.

Anh tỏ thái độ chán nản khi ở bên em. Anh cố tình thờ dài, cố tình để em thấy anh xem đồng hồ, thỉnh thoảng khi em gọi chuyện anh lại miễn cưỡng tỏ ra là có quan tâm.

“Ồ ký túc xá của tớ, có bạn gái này lạ lắm.”

“Ồ?”

“Ừ.”

Em ấ p ú ng. Bở i giọng anh nghe
miễn cưỡng quá.

“Lạ thế nào?”

“À, bạn ấy muốn trở thành phi hành
gia.”

“Hả?”

“Cho nên,” em lại ấ p ú ng.

“Cho nên làm sao?”

“Tối nào bạn ấy cũng đánh răng cả
tiếng đồng hồ.”

“Tại sao?”

“Vì sâu răng không trở thành phi
hành gia được.”

“Sợ nhỉ.”

Chúng mình nói chuyện kiểu như vậy.

Tiếp theo là im lặng, thở dài và xem đồng hồ.

Anh đúng là một gã khó chịu.

Sau vài lần như vậy thì em nín thinh. Chúng mình cứ ngồi mãi ở bậc cầu thang bê tông mà chẳng nói với nhau câu gì.

Chúng mình ngồi dưới bóng râm của mái vòm sân vận động. Bọn trẻ con đang đạp xe quanh sân.

Anh biết là em đang kìm nén để

khỏi bật khóc. Em cúi xuống, mím chặt môi, để lộ chiếc răng khểnh.

Anh lại buông tiếng thở dài. Bản thân anh cũng không ngờ mình làm được đến mức ấy. Nhưng anh đã làm được.

“Về nhé?” anh hỏi.

Em gật đầu mà không ngẩng lên.

Chưa được một tiếng đồng hồ. Giống như lúc đến, anh lại chở em ngồi đằng sau, phóng xe về phía nhà ga.

Em không nói câu gì.

Lúc đến ga anh hỏi.

“Tớ không đưa cậu về có sao không?”

“Không sao đâu!” em nói. “Nhà tớ ngay đây thôi.”

“VẬY HẢ?”

Chỉ cần anh cứ thế đi là mọi việc sẽ hoàn hảo. Nhưng anh lại không về được. Anh vẫn cần em. Vẫn muốn được bên em. Vẫn muốn được ở bên em. Vẫn hy vọng em sẽ không thay đổi dù anh đã tỏ ra khó chịu, thờ ơ với em.

Con người anh đầy mâu thuẫn. Anh bị phân chia thành hai nửa rạch ròi bởi cái kiêu “tiền hậu bất nhất” này. Vì yêu em nên anh muốn xa em, vì yêu em nên

anh muốn có được em.

Chúng mình cứ im lặng đứng ở cửa ga.

“Bao giờ tớ có thể gặp cậu?”

Chắc chắn em đang rất lo. Đây là lần đầu tiên em hỏi về lần hẹn tiếp theo.

“Tớ không biết,” anh trả lời. “Tớ còn bận nhiều việc.”

“Vậy sao?”

“Ừ.”

Anh ngẩng lên nhìn bầu trời mùa hạ trong xanh để tránh ánh mắt của em.

“Tớ sẽ viết thư cho cậu.”

Em lấy hết can đảm nói với anh.

Thư là trung tâm vũ trụ của chúng mình. Nếu như chuyện này cũng bị từ chối thì sợi dây tình cảm giữa hai chúng ta sẽ hao mòn dần, em sẽ không còn chỗ bầu vùi.

Lẽ ra anh nên từ chối. Anh không xứng đáng với em. Một người tốt bụng, có sức khỏe, mạnh mẽ sẽ xứng đáng với em hơn anh.

Nhưng...

“Tớ sẽ đợi,” anh nói. “Tớ đợi.”

Anh có thể nói được gì hơn?

“Em đã không biết gì cả.”

Vai Mio khẽ rung lên dưới vòng tay tôi.

“Cũng không nhận ra điều gì.”

“Anh đã mong thế.”

“Giá như anh nói cho em. Chắc hẳn em sẽ...”

“Em là một người nghiêm túc,” tôi cắt ngang lời Mio.

“Em có thể hy sinh cả cuộc đời cho một người như anh chỉ vì tính trách nhiệm của em.”

“Chuyện đó thì...”

“Anh hiểu. Rằng không chỉ vì trách nhiệm. Anh hiểu dù có cho em biết về

những vấn đề của anh thì em cũng vẫn sẽ yêu anh như trước.”

“Em vẫn luôn yêu anh.”

“Ừ. Nhưng lúc đó anh nghĩ thật không phải khi bắt em gắn bó với cuộc đời chẳng mấy sáng sủa của anh. Chỉ yêu thôi không có nghĩa là hạnh phúc.”

“Làm gì có chuyện đó. Chúng mình yêu nhau, và việc chúng mình sẽ yêu nhau đến trọn đời thì không thể gọi là hạnh phúc ư?

“Đúng vậy. Nhưng hồi ấy anh chưa nghĩ được như thế. Anh cho rằng hạnh phúc là thứ hiện hữu ở trước mắt.”

“Vậy sao?”

Thật là buồn, Mio nói.

“Hạnh phúc đâu phải là thứ để cân đo đong đếm.”

“Ừ.”

Giờ thì anh đã hiểu.

Sau khi sống với em sáu năm. Sau khi mất hết những tháng ngày ấy.

“Anh im lặng bước ra khỏi cuộc đời em. Không ồn ào, rất lặng lẽ. Nhẹ nhàng. Như cũng nước mưa dưới ánh mặt trời. Lặng lẽ bốc hơi. Anh đã muốn như thế.”

Việc trao đổi thư với em tiếp tục diễn ra.

Như thường lệ em kể mấy chuyện thường nhật, tâm phào, anh viết thư hồi đáp. Anh trì hoãn việc viết thư trả lời em. Trước đây là một tuần thì bây giờ là mười ngày rồi hai tuần.

Anh sẽ biến mất, từng chút một.

Nếu là Yuji, thằng bé sẽ nói:

Poco poco.

Mùa đông, em về thăm nhà, anh viện lý do để tránh gặp em. Để rồi buổi trưa, anh nằm dài trên giường nghĩ về

em. Anh đọc đi đọc lại thư em, tưởng tượng ra khuôn mặt em qua từng nét chữ.

Sức khỏe anh hồi này rất xấu. Anh đã đến một vài bệnh viện nhưng không tìm được bác sĩ nào có thể khiến anh trở lại được như xưa.

Hồi đầu, anh vẫn nuôi chút hy vọng. Rằng chuyện này sẽ không kéo dài. Anh đã nghĩ thế.

Nhưng cùng với thời gian, niềm hy vọng dần dần tàn lụi. Thay vào đó, “Sự tuyệt vọng” là người bạn xấu tính nhất.

Thứ khiến anh đau đớn nhất không phải là những cơn đau anh đang hứng

chịu mà là tương lai gắn liền với cơn đau này.

Anh muốn gặp em.

Muốn được ở bên em.

Nhưng anh phải kiềm chế.

Nửa năm như vậy trôi qua.

Em tốt nghiệp cao đẳng, như anh đã nói, em bắt đầu làm giáo viên dạy nhảy ở câu lạc bộ thể dục thẩm mỹ. Anh nghỉ học, đi làm thêm ở một cửa hàng tiện dụng gần nhà. Anh cố gắng để dần dần mở rộng bán kính thế giới của anh.

Những thay đổi trong thư của em

bắt đầu xuất hiện trong thời gian này. Giờ em đã ra trường đi làm, nên chuyện này là lẽ đương nhiên, dù vậy thì anh vẫn cảm thấy hơi buồn vì em không còn là người anh biết nữa.

Em vẫn tiến lên phía trước.

Còn anh không thể tiến thêm bước nào nữa kể từ mùa xuân năm mười chín tuổi.

Hình ảnh em nhìn từ phía sau mới hồi nào vẫn còn trong tâm với của anh, thế mà giờ đã xa xôi quá.

Cuộc sống của em dường như rất vui, Nhiều cái tên lạ xuất hiện trong thư

em. Những câu chuyện em hồn nhiên kể cho anh giúp anh hình dung dễ dàng rằng anh chàng này đang thích em. Em đang xa anh để dần tiến tới người khác.

Poco poco.

Anh tự nhủ rằng như thế sẽ tốt hơn.

Chẳng phải đây là điều anh mong muốn hay sao?

Đúng thế, anh tự trả lời.

Cho nên, một hôm, anh viết cho em.

Vì lý do bất khả kháng, tớ e rằng không thể viết thư cho cậu nữa.

Xin lỗi cậu.

Tạm biệt.

Sau đó thư của em vẫn đến.

Em không hỏi anh về “lý do bất khả kháng”. Chỉ có điều, thư của em đến thưa hơn và chuyện của em cũng được kể bằng giọng giữ ý hơn.

Vào thứ Năm của tuần thứ ba của tháng Tám, đột nhiên em tìm tới chỗ làm thêm của anh.

“Cậu khỏe không?” em hỏi.

“Mình khỏe.”

“Trông cậu có vẻ gầy đi.”

“Ừ. Có thể.”

Em giờ đã là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Tóc em dài. Gương mặt trang điểm nhẹ. Quần áo rất người lớn, thanh lịch. Em giống như một người lớn thanh lịch vậy,

Anh chẳng còn biết gì nữa. Anh muốn òa khóc vì nhớ em, vì yêu em, thậm chí còn muốn khóc hơn nữa vì hoang mang bối rối.

Nhưng người khóc trước lại là em.
Rất bất ngờ.

Tớ xin lỗi. Em dùng ngón trỏ để lau

nước mắt, chớp chớp hai hàng mi rồi cười bông đùa.

“Chẳng hiểu sao tớ lại khóc? Chắc tại lâu lắm mới gặp cậu.”

“À, ừ.”

Mãi anh mới nói được câu đấy.

“Tớ đến đột ngột thế này có làm phiền cậu không?”

Anh lắc đầu.

Em lại xin lỗi anh tiếp.

“Bởi nếu cứ để thế này...”

“Công việc ở câu lạc bộ thẩm mỹ vui không?”

Anh cố tình chuyển đề tài.

“Có. Rất vui. So với thể dục nhịp điệu thì việc này lại có niềm vui khác.”

“Tốt quá.”

“Còn Aio, chuyện học hành sao rồi?”

Có thể em đã hỏi chuyện mẹ anh hoặc tại em thấy lạ vì anh đi làm vào ban ngày thế này. Trước đây, ngày nào anh cũng đến trường từ sáng để tập chạy, dù hôm đó có giờ học hay không.

“Tớ bỏ rồi.” anh trả lời thành thật.

“Tại sao?” em ngạc nhiên hỏi.

“Vì tớ có nhiều việc phải làm,” anh nói dối.

“Việc phải làm là đi làm thêm?”

“Không.”

Sau khi trấn tĩnh lại, anh chuyển sang đóng vai con người kia của anh.

“Tớ có rất nhiều kế hoạch, rất nhiều.”

“Rất nhiều?”

“Ừ.”

Thế mà tớ không biết...

Em nói, mặt buồn thiu.

Anh chẳng có kế hoạch nào cả.

Ngay cả việc trồng cà chua cũng chưa nằm trong kế hoạch của anh. Nhưng anh không thể nói cho em sự thật.

“Có thể tớ sẽ rời khỏi thị trấn này.”

“Cậu đi xa à?”

“Có thể.”

“Ra nước ngoài?”

Anh nhún vai, kiểu như muốn nói

“Cũng chẳng biết”.

“Vì vậy mà cậu không viết thư cho tớ nữa?”

Anh gật đầu ba lần bằng một cử chỉ rất giả tạo. Anh diễn kịch theo kiểu rập khuôn, nếu bình tĩnh, em sẽ nhận ra ngay vẻ thiếu tự nhiên trong cử chỉ của anh.

“Xin lỗi cậu.”

Anh nói, cũng tự cảm thấy đó là câu

nói lạnh lùng. Tớ không thích cậu, nhưng tớ cảm thấy có trách nhiệm, Vì vậy, tớ xin lỗi.

“Nhưng tớ vẫn đọc hết thư của Enokida. Cảm ơn cậu.”

“Ừ.”

Có vẻ như em hối hận vì đã đến đây. Dù vậy, em vẫn lấy hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Chúng ta,” em nói, “Sau này... vào một ngày nào đó...”

Em nhả từng chữ một và nhìn anh bằng đôi mắt buồn bã.

“Gặp lại được nhau thì vui nhỉ. Khi

họp lớp chẳng hạn. Lúc đấy cả hai đã có gia đình.”

Anh vẫn nhớ ánh mắt em lúc ấy. Ánh mắt khẩn khoản như chờ đợi điều gì đó.

Em chờ đợi một sự thật. Sự thật khác với những gì em vừa được nghe.

Nhưng anh đã phớt lờ lời khẩn khoản của em.

“Chúc cậu hạnh phúc. Vì cậu đã giúp đỡ tớ rất nhiều, Enokida.”

“Hạnh phúc của tớ...”

Cố gắng lắm em thốt ra được câu này. Em mím chặt môi.

Sau này anh có dịp hỏi em. Rằng lúc đấy em định nói gì.

Em trả lời:

“Hạnh phúc của tớ là làm vợ cậu.”

Nhưng tất nhiên là em đã không thể nói ra điều này.

“Thôi chào cậu nhé,” anh nói, “Tớ phải làm việc.”

“Ừ.”

“Cậu giữ gìn sức khỏe.”

“Ừ.”

Anh quay trở lại cửa hàng, để mặc

em đang đứng bên ngoài.

Dường như đang nói với anh: Thế hả?

Lẽ ra anh và em sẽ không gặp lại nhau, mỗi người sẽ có cuộc sống riêng. Mọi quan hệ của chúng mình sẽ được điều chỉnh lại. Em sống cuộc đời phù hợp với em. Còn anh, anh có một cuộc đời lặng lẽ, phù hợp với anh ở phía trước. Lẽ ra là thế.

Có lẽ chúng ta đã chia tay vào thời điểm phù hợp. Em có thể bắt đầu một tình yêu mới mà không bị vương bận quá

khứ. Em không có gì phải áy náy hay mặc cảm.

“Xin lỗi. Đây không phải lần đầu tiên tôi nắm tay con trai.”

Nghiêm túc như em chắc không nói câu này đâu nhỉ. Anh cũng có được vài kỉ niệm với em.

Chiếc váy liền màu đậu đỏ. Mái tóc dài được cặp gọn gàng. Chiếc áo len lông dê. Những ngón tay trong túi áo.

Và cả chiếc bít tai bằng len nữa.

Thật hết sảy!

Chỉ thôi cũng đủ cho anh không gặp khó khăn gì suốt cuộc đời này.

Đời anh sẽ kết thúc trong nháy mắt
nên cũng chẳng cần nhiều kỉ niệm làm gì.

Một tình yêu duy nhất. Một người
yêu duy nhất. Những câu chuyện của ba
lần hẹn hò.

Thế là đủ.

Tham thì thâm. Câu ngạn ngữ được
nhắc đi nhắc lại trong những câu chuyện
từ ngày xưa.

Anh nghĩ câu nói này rất có ích cho
những người buộc phải từ bỏ tham vọng.
Nó là liều thuốc an ủi hữu hiệu nhất.

Những ngày tiếp theo, về cơ bản là

giống những ngày trước đó.

Chỉ một điều thay đổi là thư em không đến nữa. Anh đã mong thế, vậy mà khi thư của em không đến thật, cảm giác mong chờ ngày mai của anh giảm hẳn một nửa.

Lý do ngày mai tuyệt hơn ngày hôm nay là bởi thời gian chờ đợi thư em rút ngắn thêm được một ngày.

Anh đã sống trong cảm giác mong mỏi ấy nên không nhận được thư em quả là khó khăn.

Mặc dù thời gian vẫn cứ trôi.

Ngày mai lại đến đều đặn như ngày

hôm nay. Anh phóng chiếc Scooter đến bệnh viện, quay về chỗ làm ở cửa hàng tiện dụng và đứng soi mã vạch. Anh đã thành thạo hơn trong việc tìm được các bệnh viện phù hợp. Bác sĩ không còn lắc đầu nữa, thuốc bác sĩ cho anh đã giúp anh trở về giống ngày xưa hơn, dù chỉ là tạm thời.

Một năm trôi qua trong nháy mắt.
Như em đã thấy.

“Rồi bọn mình gặp lại nhau.”

“Ừ.”

“Trước khi gặp lại anh, không biết

em sống thế nào? Em có quên anh không?”

Anh không biết, tôi trả lời.

“Em không kể cho anh, và anh cũng không muốn hỏi.”

“Như vậy mà được sao?”

“Chẳng sao cả. Anh có thể hình dung được em đã khổ tâm thế nào, anh hiểu đây là quyết định sau khi em đã suy nghĩ kỹ.”

Nhưng em rất hài lòng, em nói.

“Em có quyết định như vậy nên em mới có cuộc sống như hôm nay đúng không?”

“Đúng rồi.”

Với một cử chỉ thân mật chưa từng có, Mio ngả đầu vào ngực tôi. Một cử chỉ chứa đựng vô số ngôn từ. Tất nhiên là những ngôn từ về tình yêu.

“Anh kể tiếp đi.” Mio nói.

Tôi tiếp tục.

Không biết tại thuốc anh uống hồi ấy có tác dụng, các buổi tư vấn đem lại hiệu quả, hay phương pháp trị liệu theo y học phương Đông mà anh áp dụng thử một thời gian đã thành công và vào mùa hè năm hai mươi tuổi, anh đã gần trở lại

như xưa một cách kì diệu.

Anh hiểu, đây có thể chỉ là phản ứng tạm thời, không kéo dài. Giống như tù nhân được ban cho ít thời gian ra ngoài vận động rồi lại phải trở về phòng giam chật hẹp.

Nếu đúng là thế thì anh muốn tận dụng khoảng thời gian này để làm những điều có thể, và anh đã làm một chuyến đi dọc đường bờ biển bằng chiếc Scooter.

Anh đã rất mãn nguyện với cuộc sống trong vòng bán kính một trăm ki-lô-mét.

Tất nhiên anh không thể trở lại

giống như hồi xưa. Ký ức về thời kỳ khủng hoảng cũng tạo ra vấn đề rắc rối khác là “Những lo lắng được tiên liệu”. Trong bộ dạng của kẻ dò dẫm tìm đường, anh từng bước rời khỏi nhà để đến những vùng đất xa xôi.

Đi được nửa chặng, anh chuyển lộ trình hướng về nội địa. Anh định sẽ đi vòng theo kiểu số 8 chứ không đi theo hình chữ O.

Rồi một ngày, anh được nghe giọng nói của em sau một năm trời không gặp.

Hàng ngày anh đều gọi điện về nhà. Anh đi trong tình trạng không tốt nên bố

mẹ anh rất lo. Hồi đấy, điện thoại di động chưa phổ biến nên anh gọi về nhà bằng điện thoại công cộng theo kiểu người nghe trả tiền để thông báo rằng hôm nay anh vẫn ổn.

Hôm đó, mẹ anh nghe điện thoại và nói với anh.

Em để lại lời nhắn.

Em nhắn có chuyện cần nói nên muốn anh gọi cho em. Theo kiểu người nghe cần trả tiền (thật đúng tính cách của em). Em sẽ đợi đến khi nào anh gọi. Đây là câu em muốn nhắn với anh.

Không được để con gái đợi. Đây

không phải là lời nhắn của em, đây là lời của mẹ anh.

Anh đã hiểu.

Không biết em có chuyện gì?

Bao nhiêu ý nghĩ ập đến với anh.

Anh tưởng tượng ra toàn chuyện không hay xảy đến với em. Anh vốn mắc bệnh lo lắng thái quá nên anh chẳng nghĩ ra được chuyện gì tốt đẹp. Anh toàn tưởng tượng ra chuyện xấu, nào là em bị ốm, bị thằng nào đó lừa gạt, giày em đi bị gãy gót.

Nếu em đi tìm sự an ủi ở người yêu

đã chia tay một năm trước trong hoàn cảnh như vậy, anh sẵn sàng chia vai ra cho em. Anh muốn an ủi em. Việc em chỉ có thể dựa vào bờ vai xác xơ này đã nói lên tình trạng khẩn cấp của em, ruột gan anh như có lửa đốt. Anh dốc cạn số tiền xu trong túi, đặt lên bàn điện thoại.

Anh thận trọng bấm từng số điện thoại nhà em. Anh không dùng dịch vụ người nghe trả. Dù sao anh vẫn có lòng tự trọng.

Sau một tiếng chuông, em nghe máy.
Anh hơi bất ngờ vì không nghĩ em

lại nghe điện ngay.

“Aio phải không?”

Em hỏi khi thấy đầu dây bên anh im lặng.

“Ừ. Tớ đây.”

“A, đúng giọng Aio rồi.”

Tim anh ấm lại khi được nghe giọng của em sau một năm trời.

“Cậu đợi điện thoại của tớ à? Thấy cậu nghe máy ngay.”

“Ừ. Tớ nghĩ thế nào cậu cũng sẽ gọi.”

“Ồ?”

“Ừ.”

Tiếng em thì thảo.

Anh hỏi.

“Có chuyện gì vậy? Cậu nhấn tó phải gọi ngay.”

“Aio này.”

“Ừ?”

“Giờ cậu đang ở đâu?”

“Tó đang đi du lịch. Chỗ tó ở cách nhà cậu khoảng ba trăm ki-lô-mét.”

“Tó bảo này.”

“Ừ.”

“Tó... đến chỗ cậu nhé?”

Im lặng.

“A lô.”

“Ừ.”

“Cậu vừa đi đâu à?”

“Tớ vẫn ở đây. Trong buồng điện thoại, tay cầm ống nghe.”

“Vậy trả lời tớ đi.”

“Ừ. Tớ hơi bất ngờ.”

“Bất ngờ, rồi sao nữa?”

“Và vui. Rất vui. Nhưng mà...”

“Không sao đâu.”

“Ừ. Không sao đâu.”

“Không sao hả?”

“Ừ.”

Trước sự tự tin đến khó hiểu của

em, chúng mình hẹn gặp nhau hai ngày sau đó tại một thị trấn nọ.

Mãi sau này anh mới biết, hôm đó là ngày nhộn nhịp nhất trong năm của thị trấn nằm ở độ cao bảy trăm mét so với mực nước biển này. Gần năm trăm nghìn người đã kéo đến đây để xem màn pháo hoa được bắn từ giữa hồ. Năm trăm nghìn là con số rất lớn, nhiều hơn cả dân số của Công quốc Manaco hay Công quốc Liechtenstein. Thế có nguy hiểm không cơ chứ.

Em đến gặp anh mà không hề biết

điều này. Liệu chúng mình có gặp được nhau không? Anh chỉ còn biết chờ đợi và hy vọng.

Anh chạy khắp thị trấn tìm mũ bảo hiểm xe máy cho em.

Anh sẽ đưa em đội chiếc mũ màu đỏ có kính chắn gió phía trước anh đang dùng, còn anh sẽ tìm mũ khác.

Vì không đủ tiền mua mũ mới nên anh định sẽ thuê ở cửa hàng xe máy. Mãi anh mới tìm được một cửa hàng thì ở đó chỉ còn mỗi chiếc mũ loại nửa đầu cũ rích.

Loại mũ của mấy bà già hay đội đi

chợ ấy. Chiếc mũ tơ tằm chưa từng thấy. Thật chẳng ra sao nếu đội mũ này đi gặp em, nhưng anh càng không thể để em đội một chiếc mũ như vậy.

Vì sắp đến giờ hẹn nên anh cứ thế nhảy lên chiếc Scooter, phóng ra chỗ đường vòng trước cửa ga - nơi chúng mình hẹn gặp. Trời vẫn chưa tắt nắng nhưng có rất nhiều vị khách sốt sắng đã đến bằng ô tô. Đường xá đông nghịt.

Khi anh đến được chỗ đường vòng thì tàu đã vào ga được mười phút. Trước cửa ga đã đầy ắp khách đến xem pháo hoa bằng tàu hỏa.

Anh đưa mắt tìm em giữa biển người. Có rất nhiều cô gái trạc tuổi em nhưng anh không thấy em. Anh nhìn đồng hồ, đã quá giờ hẹn mười năm phút.

Hay là em không đến?

Không thể có chuyện đó.

Sau khi trấn tĩnh lại anh ngồi thụp xuống.

Anh đang chờ đợi điều gì đây? Gặp lại em, sau đó sẽ thế nào? Tình hình của anh có khác gì so với một năm trước đâu?

Anh đứng bần thần giữa đám người qua lại với chiếc mũ bảo hiểm bần trên

đầu. Tiếng cười nói của bọn họ dường như đều có chung một ngụ ý:

Chúng ta sắp có một buổi tối tuyệt vời, tuyệt, tuyệt vời!

Tất cả đều hứng khởi. Tất cả đều mong chờ buổi tối tuyệt vời.

Anh cũng thế. Tính cho đến năm phút trước.

“Aio ơi?”

Anh ngẩng lên thì bắt gặp khuôn mặt đầm đìa nước mắt của em giữa đám đông.

“Cái mũ đó,” em thở phào nhẹ

nhồm, mím cười với anh, “có vẻ không hợp với cậu lắm.”

“Ừ.” anh nói.

“Bọn mình đi thôi. Một buổi tối tuyệt vời đang chờ đợi.”

Sầm tổi chúng tôi có mặt bên bờ hồ.

Anh không hỏi lý do tại sao em ở đây, em cũng không có ý định hỏi cảm giác của anh thế nào. Anh vui vì được gặp em, nhưng anh cũng hoang mang lắm. Anh không biết, đây chỉ là sự kiện đặc biệt của riêng hôm nay hay sẽ là sự khởi đầu của tương lai sau này.

Trông em khá thoải mái. Nét mặt em

như muốn nói: em đã có câu trả lời của riêng mình, không có gì phải lo lắng cả. Việc em đến đây đã là câu trả lời của em rồi.

Chúng mình ngồi xuống bên lề con đường chạy quanh hồ. Sau lưng chúng mình là dãy hàng rào sắt, bên kia hàng rào là thảm cỏ rộng mênh mông. Đang mùa hè mà gió thổi lạnh buốt. Có lẽ tại thị trấn này nằm ở độ cao bảy trăm mét.

Ông trời đã kéo tấm màn sẫm không lồ dành cho tối nay. Đèn đường được bật lên, khách bộ hành trông ai cũng như tràn trề hạnh phúc.

Buổi tối tuyệt vời sắp bắt đầu.

“Cậu có lạnh không?”

“Tớ không sao.”

Nhưng người em khẽ run rẩy khi gió từ hồ lửa tới.

Anh quàng tay qua vai em.

“Cảm ơn cậu,” em nói. “Ấm quá.”

Đợt pháo hoa đầu tiên được bắn lên. Vài giây phút sau thì có tiếng nổ. Tiếng nổ dội vào ngọn núi quanh thị trấn, tạo ra những sóng âm phức tạp bao lấy chúng mình.

“Đẹp quá.” em nói.

“Ừ.”

Sau màn dạo đầu, pháo hoa liên tiếp được bắn lên. Cả mặt hồ bao trùm một không khí cuồng nhiệt của buổi tối mùa hè. Mặt ai nấy đều ửng đỏ, miệng liên tục hò hét.

“Chúng mình đi dạo nhé?”

“Ừ.”

Chúng mình đứng lên, đi ra phía ngoài. Quanh hồ đông nghịt người. Anh và em tách khỏi đám đông, đứng ngắm mặt hồ.

“Tớ đã đúng khi đến đây,” em nói.

“Vậy sao?”

“Ừ. Được ở cạnh Aio lâu thế

này...”

Em lồng tay vào cánh tay anh. Cánh tay vừa gầy vừa lạnh.

“Tớ sẽ mãi ở bên cậu.”

Em nói, mắt vẫn hướng về phía hồ.

“Nhưng mà...”

“Không sao đâu, tớ chắc đấy.”

Anh quyết định thôi không hỏi thêm nữa. Ánh sáng pháo hoa phủ lên gương mặt em thứ màu sắc kì lạ. Tay em đã ấm trở lại. Chúng mình không nói gì nữa.

Anh thôi nghĩ ngợi, phó mặc bản thân cho niềm hạnh phúc em mang tới.

Hạnh phúc của anh là được ở bên cạnh em.

Sắp đến đoạn cuối.

Trước đợt bắn pháo hoa cuối cùng, không khí tĩnh lặng bao trùm khắp nơi. Gần năm nghìn con người đồng loạt nín thở, đâu đó có tiếng nuốt nước bọt.

Bùm.

Đợt pháo hoa cuối cùng cũng được bắn lên.

Một chùm ánh sáng khổng lồ bùng

lên.

Vài giây sau là luồng gió mạnh ào tới. Làn gió mang theo nguồn năng lượng khủng khiếp. Em vẫn nhìn đắm đắm về phía hồ nước. Khi nhận ra anh đang nhìn em, em liền quay sang mỉm cười.

“Hơi sợ nhỉ?”

“Ừ.”

Tớ sẽ không bao giờ quên tối hôm nay. Em thì thâm.

Chúng mình rời chỗ hồ nước, dự định sẽ đi khỏi thị trấn luôn. Những chiếc đèn lồng cúng tổ tiên treo trước

cửa nhà dân hắt ra thứ ánh sáng dịu nhẹ. Anh và em vẫn chìm đắm trong âm thanh ánh sáng. Cảm giác lâng lâng khiến chúng mình liêu lĩnh hơn.

Em nói sẽ không về nhà. Anh không phản đối. Với lại, giờ tàu cũng không kịp về trước khi sang ngày mới. Thật ra, em có ý định không về ngay từ lúc quyết định đến gặp anh.

Rất nhiều khách trong số năm trăm nghìn khách đến xem pháo hoa cũng không có ý định về nhà, do vậy các nhà trọ quanh vùng hết sạch chỗ. Chúng mình

vượt qua đỉnh núi, phóng sang thị trấn bên cạnh để tìm chỗ ngủ.

Chiếc Scooter phóng chậm chậm trên đường quốc lộ trong đêm tối. Em bám chặt vào lưng anh. Vai em đeo chiếc túi da bóng màu trắng.

Anh kể cho em những vấn đề của anh.

Thật ngạc nhiên là em nghe mà không hề tỏ ra ngạc nhiên.

“Tớ cũng đoán được phần nào. Nếu không thì cậu đã chẳng từ bỏ điện kinh.”

Ra là vậy. Quả đúng là thế, anh

nghĩ.

“Đó cũng là lý do cậu lảng tránh tớ?”

“Có lẽ.”

“Cậu có buồn không?”

“Rất buồn.”

Rồi em nói.

“Tớ cũng buồn.”

Chúng mình đi gần đến đỉnh núi thì trời đổ mưa.

Mặc dù biết hôm nay thời tiết xấu vì bầu trời không có sao, nhưng cơn mưa vẫn kéo đến quá đột ngột. Sau vài giọt

lộp bộp dạo đầu là cả cơn mưa ập xuống. Vẫn còn đang hè nhưng chỗ này cách mặt biển những bảy trăm mét. Nên mưa cũng rất lạnh.

Anh và em run cầm cập. Vốn mắc bệnh lo lắng thái quá nên anh cảm thấy rất lo. Em càng ngày càng lạnh. Cứ thế này khéo em sẽ bị viêm phổi mất.

Mưa tuôn ào ào như đồng xèng tuôn ra từ máy giặt xèng tự động lúc trúng thưởng, chẳng biết bao giờ mới dứt.

Ở lại hay đi tiếp, cách nào cũng không khả thi. Đôi môi đã hết sắc hồng của em run lập cập vì lạnh, em dùng hai

tay ôm chặt lấy người. Áo phông của em ướt sũng, hằn rõ hai quai áo trong. Nước mưa chảy xuống tòng tòng theo mấy sợi tóc phủ trước trán.

Anh nhìn vào mắt em cùng với nỗi lo lắng bóp nghẹt trong lồng ngực. Khi hai ánh mắt gặp nhau, em cố gượng cười đáp lại anh.

“Không sao đâu,” em nói. “Mình đi thôi. Đi tiếp thôi.”

Ai cũng có những khoảnh khắc ý nghĩa trong đời. Với anh đây là chính là khoảnh khắc ấy. Với em, người là vợ anh

sau này, khoảnh khắc ấy cũng có ý nghĩa tương tự. Vậy mà hầu như em không còn nhớ mình đã nói gì lúc đó.

Em đã nói ra câu quyết định cả cuộc đời mình một cách hoàn toàn vô ý thức.

Thật buồn cười.

Khi nghe những lời em nói, anh đã tự nhủ rằng anh sẽ bên em suốt đời.

Cuộc đời em do em quyết định. Em chọn con đường đi bên anh. Và thật hỗn xược nếu như anh từ chối bằng mớ lý lẽ vớ vẩn của anh.

Anh không biết chuyện gì đang ở

phía trước. Chắc hẳn hạnh phúc đang nằm lẫn lóc ở đâu đó. Việc hai chúng mình cùng nhau đi tìm thứ hạnh phúc ấy hứa hẹn mang lại nhiều điều thú vị.

“Không sao đâu.”

Em nói.

Không sao. Mọi chuyện sẽ ổn.

Anh cảm thấy như em đang nói về tương lai của chúng ta.

Trước mắt, chúng mình cứ đi tiếp.

Sẽ không chỉ có những chuyện không tốt đẹp.

Một người như anh biết đâu vẫn có thể đem lại hạnh phúc cho em.

“Ừ,” anh nói. “Đi tiếp thôi “.

Rồi chúng mình phóng như bay trong cơn mưa xối xả.

“Lúc tìm được khách sạn và làm thủ tục nhận phòng, người chúng mình lạnh toát như xác chết ở Morgue⁽¹⁹⁾”

“Dù đang trong mùa hè?”

“Bọn mình đang ở độ cao một nghìn mét.”

“Và ướt như chuột lột?”

“Với cái bụng lép kẹp.”

“Thế thì đúng là xác chết rồi.”

“Ừ.”

“Sau đó?”

“Sau đó?”

“Sau đó thì thế nào? Bọn mình ấy?”

“Nhiều lắm.”

“Ví dụ?”

“Bọn mình đi tắm rồi ăn bánh mì.”

“Vâng.”

“Cả hai cùng xem ti vi.”

“Loại phải trả tiền xu à?”

“Ừ. Bọn mình xem chương trình dạy nấu ăn. Anh không nhớ là món gì. Hình như là món có dùng đến xúp lơ xanh.”

“Cả hai chúng mình đã xem chương trình đó.”

“Ừ. Anh rất thích xem các chương trình dạy nấu ăn. Dù anh nấu rất dở.”

“Vậy sao.”

“Ừ.”

“Sau đó.”

“Sau đó, anh gọi em sang phòng anh, bọn mình ôm nhau, rồi hôn nhau.”

“Ôi chao!”

“Làm cả chuyện đó nữa.”

“Chúng mình cố gắng thật đấy. Rất đáng khâm phục.”

“Cũng không đến mức đó đâu.”

“A, Yuji !”

Tôi choàng tỉnh bởi giọng nói đàn ông quen thuộc văng vẳng bên tai.

“Xem này, ta mang quà đến cho cậu đây.”

Có vẻ như tôi ngủ dậy muộn. Tôi chui ra khỏi chăn, tay dụi mắt đi về phía bếp. Trên bàn đã có sẵn bữa sáng, Mio đang đứng rửa gì đó bên bồn rửa.

“Chào em.”

“Chào anh. Anh ngủ ngon không?”

“Anh ngủ say như chết.”

“Thế à, tốt quá.”

“Trời!” Tiếng của Yuji.

“Con lại bị lừa kia.”

“Thật ra,” tôi nói khi ngồi vào bàn ăn,” khi em ốm, anh đã cố gắng chu toàn mọi việc trong mà, nhưng mà...”

“Anh làm không tốt lắm”, tôi nói.

“Lúc anh quên, lúc lại không cẩn thận, có lúc lại lười vì mệt.”

“Thế nên hai bố con mới mặc quần áo bẩn và để nhà cửa thế này?”

“Ừ.”

Có vẻ Mio chưa hài lòng lắm với lời giải thích của tôi, tuy nhiên cuối cùng nàng cũng gật đầu.

“Em hiểu rồi. Nghĩa là kiểu gì em cũng không được ôm.”

“Ừ.”

“Em đã nói thế đúng không?”

“Hả?”

“Em đã nói là không sao đâu.”

“À, ừ.”

“Vậy thì em phải cố gắng thôi.”

“Em hết đau đầu chưa?”

“Em ổn. Chỉ hơi đau chút thôi, giờ đỡ hơn rồi.”

“Tốt quá.”

“Cảm ơn anh.”

Có chuyện này, tôi nói.

“Chiều nay em đi chợ cùng anh nhé?”

“Cùng anh?”

“Anh muốn em gặp một người.”

“Em?”

Tôi gật đầu.

“Một người rất thân với gia đình mình. Biết đâu việc này sẽ giúp em phục hồi trí nhớ.”

“Em thấy háo hức quá.”

“Ừ.”

“Đó là thầy Nombre,” Yuji nói.

“Nombre..”

“Người mà mẹ sẽ gặp chiều nay.

Thầy Nombre.”

“Là thầy giáo à?”

“Ngày xưa thôi,” tôi nói. “Ngày xưa ông ấy là giáo viên tiểu học.”

“Cả con Pooh nữa.”

Mio nhìn tôi ngạc nhiên.

“Khi nào gặp em sẽ hiểu,” tôi nói.

Buổi chiều, ba chúng tôi đến trung tâm mua sắm mua súp lơ xanh, thịt lợn muối, nấm và kem tươi. Trên đường về,

chúng tôi ghé vào công viên số 17.

Thầy Nombre và con Pooh đã có mặt ở công viên. Tôi bảo Mio và Yuji đứng ngoài để tôi vào trước. Trông thấy tôi, thầy Nombre liền vẫy tay.

“Chào thầy.”

“Ừ.”

“Thầy chuẩn bị tinh thần chưa ạ?”

“Rồi. Tôi sẽ không bất ngờ đâu.”

“Còn chuyện này nữa, cô ấy đã mất hết trí nhớ.”

“Cậu có nói rồi.”

“Cô ấy cũng không biết mình chỉ là hồn ma.”

“Chuyện đó thì đương nhiên.”

“Vì vậy mà em không nhắc đến chuyện một năm trước. Em vờ như vẫn sống với cô ấy suốt cả năm qua.”

“Như vậy là hơn. Bởi sự thật đau buồn quá.”

“Vậy nên.”

“Tôi hiểu rồi. Cậu đừng lo.”

Tôi gật đầu, quay lại vẫy tay gọi Mio và Yuji.

“Cô ấy sắp đến đây ạ.”

Tôi thì thầm với thầy Nombre.

“Ừ.”

Mio dắt tay Yuji đi về phía chúng

tôi. Đến nơi, Yuji sán lại chơi ngay với con Pooh.

“Em chào thầy,” Mio nói.

“Chào em. Tôi nghe nói em chẳng nhớ gì cả?”

“Vâng. Phiền phức quá thầy ạ.”

“Em cũng không nhớ tôi là ai?”

Xin lỗi thầy, Mio nói.

“Em biết thầy là thầy Nombre. Nhưng em không nhớ được.”

Thầy Nombre mỉm cười.

“Đến chồng em còn chẳng nhớ, nếu em nhớ được tôi thì sẽ có vấn đề mất.”

“Vâng.”

Tôi có cảm giác rất lạ khi nhìn Mio và thầy Nombre trò chuyện. Dường như nàng vẫn hiện hữu trên thế giới này. Tôi đã ngỡ mình nằm mơ khi chỉ mỗi tôi và Yuji trông thấy nàng. Nhưng không phải.

Nàng đang ở đây.

Thầy Nombre và Mio đang nhắc lại chuyện lần đầu hai người gặp nhau.

“Em tết tóc hai bên. Mặc tạp dề, tay xách bạch túi ni lông đi chợ.”

“Cũng tại đây ạ?”

“Ừ. Vợ chồng em hồi ấy nhìn như học sinh cấp III. Giờ trông em vẫn trẻ lắm.”

Hai em rất hạnh phúc.

Thầy Nombre nói.

“Ngày nào cũng ngập tràn hạnh phúc. Đó là hình ảnh hai em hồi ấy. Tôi chẳng có duyên được như thế nên cũng ghen tị lắm.”

“Vì bọn em cố gắng lắm mới được ở bên nhau.”

“À, chuyện đó tôi cũng có nghe. Lần đi xem pháo hoa phải không? Tôi gặp hai em vào mùa xuân năm sau đó.”

Mio quay sang nhìn tôi.

“Đúng đấy em. Sau lần hội ngộ ấy,

đến mùa xuân năm sau thì mình cưới. Năm chúng mình hai mươi hai tuổi. Anh xin được việc làm nên chúng mình chuyển đến thị trấn này.”

“Em lúc nào cũng lo cho cậu Takkun. Kể cả lúc ngồi nói chuyện ở đây, chốc chốc em lại quay sang hỏi cậu ấy là có sao không?”

“Em ạ?”

“Em đẩy Mio à. Vì cậu ấy mới đi làm, sức khỏe lại không được tốt. Tôi hiểu là dù phải có gắng nhiều nhưng em rất hạnh phúc.”

Mio lại nhìn tôi, tôi nhún vai.

Không đến mức đó đâu em.

“Rồi em có bầu. Em vui mừng báo tin cho tôi biết.”

“Yuji đang ở trong bụng em...”

“Hả?” Yuji hỏi.

“Ngày xưa con ở trong bụng mẹ. Nhờ có con mà nhìn bố mẹ trông lúc nào cũng như hai người hạnh phúc nhất trên thế giới.”

“Thế hả?”

“Ừ.” Mio nói.

“Mẹ cháu,” thầy Nombre nói. “Hồi chưa sinh cháu, mẹ cháu quả quyết cháu sẽ là con trai nên đã đi mua quần áo bé

trai từ rất sớm.”

“Đúng rồi, cho nên Yuji ra đời, mẹ nhẹ cả người. Thế là số quần áo mẹ mua không bị lãng phí.”

Ồ, Yuji thích thú lắng nghe, sau đó thằng bé nói với Mio.

“Mẹ ơi, đây là con Pooh.”

Con Pooh nhích lại phía Mio, sửa “~?”

“Giọng của nó?” Mio nhìn thầy Nombre.

“Trước khi tôi nhận nuôi, nó đã bị phẫu thuật để không sửa được rồi.”

“~?”

“Nhưng nó chẳng bận tâm đâu. Cục
cung của tôi đây.”

Nào, thầy Nombre nói.

“Chúng ta sắp phải về rồi.”

Thầy Nombre giơ cái túi ni lông
cầm trong tay lên.

“Tôi đang nóng lòng muốn ăn cái
này.”

“Cá trích hả thầy?”

“Ừ. Hôm nay cũng được giảm nửa
giá. Vui thế chứ.”

Mio này, thầy Nombre gọi.

“Dạ.”

“Hôm nào gặp lại nhau nhé.”

“Vâng.”

“Em...”

Nói đến đây thầy Nombre hơi ngập ngừng. Bàn tay cầm túi ni lông của thầy khẽ run run.

“Em hơi giống cô em gái tôi. Không thể nói là giống ở điểm nào nhưng cử chỉ của em...”

Thật thân thuộc.

“Tôi nhớ lại hồi xưa. Mỗi lần đi làm về, tôi lại kể chuyện xảy ra trong ngày cho em tôi.”

Thầy Nombre khẽ gật đầu trước câu

nói của mình.

“Thật không phải khi bắt em phải nói chuyện với một ông già như tôi, nhưng em đến đây nữa nhé.”

“Tất nhiên em sẽ đến. Hy vọng thầy sẽ kể cho em nhiều chuyện hơn nữa.”

Thầy lại gật đầu trước khi quay lưng bước đi. Con Pooh vội vàng đuổi theo sau.

Chào nhé.

Yuji vẫy tay tạm biệt.

Mio dần dần lấp đầy các khoảng trống mà nàng tạo ra.

Từng chút một.

Mỗi lần tỉnh dậy lúc nửa đêm, tôi lại nghe thấy hơi thở đều đều của nàng bên cạnh Yuji. Tôi đã quen với hơi thở của người vợ chỉ còn là hồn ma, giống như lão ngư đã quen với tiếng sóng.

Điều này khiến tôi thấy vui.

Câu chuyện bắt đầu từ mùa xuân năm mười lăm tuổi đã kéo dài được đến mùa hè năm chúng mình hai mươi ba tuổi.

Sinh Yuji xong, ngực em đầy đà đến khó tin. Bầu ngực ngày xưa e lệ là thế, nay đã kiêu hãnh ngửa mặt lên trời. Những đường gân màu xanh nhạt tạo thành những hoa văn tuyệt đẹp như vân lá cây. Sữa của em lúc nào cũng dồi dào như suối nước dưới chân núi. Mỗi lần bú xong Yuji lại được rửa mặt bằng sữa mẹ. Lúc nào ngực em căng sữa là lúc Yuji

đòi ăn.

“Sắp đến giờ ăn rồi,” em bảo. “Khi nào đói, con sẽ khóc.”

Quả đúng như em nói.

Em và con lúc nào cũng gần với nhau như một.

Hồi này, em bắt đầu yếu đi, em cố làm những điều có thể cho Yuji mặc dù bản thân không còn khỏe. Yuji vẫn còn là một sinh vật kỳ lạ chưa cứng cáp, vì vậy chúng mình chăm sóc con rất thận trọng.

Cả hai cùng tắm cho con, anh bế Yuji, còn em thì dùng miếng gạc để lau cho thẳng bé. Khi em cho con bú, anh có

nhệm vụ vỗ lưng cho con. Khi Yuji quấy khóc không chịu ngủ, anh đặt con nằm lên bụng mình, em nằm bên cạnh hát ru.

À ơì à ơì, à ơì.....

Thế là con sẽ ngủ ngay.

Anh lúng túng nhìn Yuji nằm trên bụng mình thở khò khè. Anh sẽ phải nằm im một lúc. Mỗi lần như vậy, anh lại thấy rất thông cảm với con chim cánh cụt Bô.

Cuối tuần, ba chúng tôi đi vào rừng.

Mio đạp chiếc xe thường ngày tôi vẫn dùng đi làm. Nàng đạp xe khá thành thạo, dù đã mất trí nhớ.

Hai mẹ con Mio và Yuji đi tìm cỏ bốn lá ở bìa rừng. Mỗi lần tôi chạy một vòng về, hai mẹ con lại khoe tôi thành quả thu được. Bao nhiêu là cỏ bốn lá. Hình như đây là lãnh địa của cỏ bốn lá thì phải.

Một lãnh địa hạnh phúc!

Thời gian lặng lẽ trôi.

Chưa có dấu hiệu kết thúc mùa mưa.

Ngày nào chúng tôi cũng gặp thầy Nombre. Mio rất hào hứng nghe thầy Nombre kể chuyện về hai vợ chồng.

Buổi tối, tôi lại tiếp quản công việc đó của thầy Nombre.

Từ đầu tiên Yuji nhớ được là “mẹ mẹ”. Không rõ thằng bé dùng từ này để gọi mẹ hay để gọi sữa mẹ nữa. Có thể với Yuji khi ấy, mẹ và sữa mẹ là một khối tổng hòa không thể tách rời.

Mẹ mẹ.

Yuji dùng từ này để đòi mẹ và thứ chất lỏng ấm nóng sẽ giúp nó no bụng.

Yuji chưa bao giờ gọi anh là “Bố”. Mio gọi anh là “Takkun” nên thằng bé học luôn từ này. Người đàn ông gầy gò,

mang gương mặt ốm yếu kia chính là “Takkun”.

“Em cũng gọi anh là Takkun?”

“Ừ. Sau khi lấy nhau, chúng mình quy định gọi anh như vậy.”

“Quy định?”

“Ừ. Vì chúng mình là một cặp vợ chồng nghiêm túc. Mọi chuyện đều phải quy định rõ ràng.”

“Không được gọi là ‘chồng’ sao?”

“Không hẳn. Em gọi anh theo nhiều cách, tùy tâm trạng. Lúc là ‘Takkun’, lúc lại là ‘Aio’. Chúng mình chỉ quy định

cách gọi cơ bản thôi.”

“Giờ anh thích được gọi thế nào?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi trả lời nàng.

“Tên nào anh cũng thích. Vì tất cả đều là anh.”

“Nghĩa là gọi ‘chồng’ cũng được?”

“Được. Anh quen rồi mà.”

“Vậy từ giờ đến lúc hồi phục trí nhớ, em sẽ gọi anh là ‘chồng’ nhé?”

Tuần lễ thứ hai, chúng tôi cũng đi vào rừng dịp cuối tuần.

Tảng sáng trời mới tạnh mưa.

Mưa đọng thành giọt trên lá cây, mặt đất ẩm ướt.

Chúng tôi thong thả bước đi trên con đường nhỏ. Mio và Yuji xuống xe để dắt bộ.

Sau cơn mưa, đường vương đầy mạng nhện, nếu đi không cẩn thận, chân

sẽ bị mắc vào mạng nhện.

“Á, lại mạng nhện nữa.”

Tôi xua lớp mạng nhện bám trên đầu.

“Sau cơn mưa, sao lại có nhiều mạng nhện vậy?”

Mio hỏi tôi từ phía sau.

“Không biết vì sao. Có thể bọn chúng đang vội sửa lại mạng nhện đã bị người đi đường phá hỏng.”

“Bọn nhện này thật kiên trì.”

Đi được một đoạn đường chúng tôi dừng lại.

“Đề anh cho em xem thứ này hay lắm.”

“Thứ gì cơ?”

“Gì thế, gì thế ạ?”

“Anh đã cho em xem hồi chúng mình đến đây vào mùa mưa. Yuji còn nhớ không?”

“Thế hả?”

Tôi tách khỏi lối mòn, tiến vào sâu trong rừng. Mio và Yuji bỏ xe đạp lại, đi theo tôi.

Lá rụng thành từng lớp, phủ đầy trên cỏ dại mọc um tùm dưới chân, khiến việc đi lại hơi khó khăn. Đi được khoảng

năm mươi mét thì tôi dừng lại.

“Em nhìn kia.”

Tôi đứng sang một bên để không cản tầm nhìn của hai mẹ con.

“Ôi, hoa!” Yuji hét lên. “Nhiều hoa chưa!”

Đó là hoa ngọc trâm. Hàng trăm bông hoa ngọc trâm chụm lại thành một chùm hoa trắng nhỏ.

“Em không nhớ à? Trước đây anh chỉ cho em rồi đấy.”

“Khi nào?”

“Hình như là năm kia.”

Năm ngoái, vì Mio ốm nên tôi

không vào rừng vào mùa mưa.

“Năm kia là cách đây bao lâu? Lúc con sinh ra ạ?”

“Con phải đến đây rồi thì mới dẫn con đến đây được chứ. Lúc đấy con bốn tuổi.”

“Thật ạ?”

“Thật.”

Lạ thật, Yuji nghiêng đầu.

“Con chẳng nhớ gì cả.”

Đúng là con trai tôi. Có trí nhớ tốt quá!

“Nhưng công nhận là hoa đẹp.”

Thằng bé nhìn chùm hoa với ánh

mắt nhắm chiêu.

“Con thật may mắn.”

“Tại sao?”

“Tại...” Yuji ngẩng lên nhìn tôi.

“Con quên là đã từng trông thấy nó trước đây nên lần này con mới thấy hoa đẹp thế.”

“À, cũng có thể.”

“Cái gì cũng vậy. Lần đầu tiên bao giờ cũng hồi hộp.”

“Công nhận.”

Quanh chùm ngọc trâm còn có vài bông huệ tây rừng.

“Mùi hương ngọt quá!” Mio nói.

“Ngọt đến ghê thở.”

“Sao hoa lại có mùi như vậy?”

“Vì giống như chúng mình hồi cấp III.”

“Thế ư?”

“Hoa đang tìm người yêu.”

“Ra là vậy.”

Giả sử hoa đang thu hút côn trùng đến thụ phấn thật thì đó cũng chỉ là cách nói giảm nói tránh của việc tìm kiếm tình yêu mà thôi.

Chúng tôi ra khỏi rừng.

Dưới bầu trời u ám là cả một vùng

đất rộng mênh mông của nhà máy bỏ hoang. Cánh cửa có chữ số #5 trông thật nhỏ bé.

“Dường như...” Mio nói. “Dường như cuộc đời em bắt đầu từ đây, em có cảm giác như vậy.”

Yuji đặt xe đạp nằm xuống đất rồi chạy đi.

“Từ nửa tháng trước à?”

“Vâng.”

“Cuộc đời em có từ trước đây mà. Em vẫn sống với anh và Yuji.”

“Vâng. Em rất vui khi biết điều này.”

Mio giơ tay lên rồi vươn vai.

Nhưng, nàng nói.

“Em thật may mắn.”

“Thế ư?”

“Vì em có thể yêu chồng lại từ đầu.”

Mio đặt hai tay lên ngực mình nói:

“Em hồi hộp lắm.”

Hồi hộp.

Tim tôi đập rộn ràng.

Chúng tôi nắm tay nhau đi dạo.

“Takkun ơiiiiiiiiiiii!” Yuji hét lên.

“Ồ đây có lò xo!”

Tôi vấy tay với Yuji.

“Lò xo bằng thép hần hoi.”

Tôi giải thích với Mio.

“Không có gì ghê gớm đâu. Chỉ cần chút may mắn là tìm được thôi.”

“VẬY Ạ?”

“Ừ. Nhưng tìm được bánh răng thì đúng là trùng số độc đắc. Người nào tìm được phải gọi là cực kì may mắn.”

“Vậy em cũng thử tìm xem thế nào.”

“Em thử đi. Không đơn giản đâu.”

“Nhưng vừa nãy em tìm được bao nhiêu cỏ bốn lá.”

“Tại chỗ đó đặc biệt thôi.”

“Thế ạ? Nhớ đâu em là người cực kì may mắn thì sao?”

“Cũng có thể.”

Yuji ơi mẹ sẽ tìm cùng con. Mio nói xong rồi chạy đi. Chiếc váy hoa của nàng khẽ đung đưa. Yuji vẫy tay gọi Mio.

Một cảnh tượng hạnh phúc.

Nếu nàng nghĩ vậy thì chắc chắn sẽ như vậy.

Nếu đúng là thế thì tôi muốn nàng được hạnh phúc đến phút cuối cùng. Tuy không phải là người gặp nhiều may mắn nhưng Mio là một cô gái rất hợp với nụ

cười hạnh phúc.

Từ ban công tầng hai nhà tôi có thể nhìn thấy ngay mảnh đất trồng đối diện khu tập thể. Dưới đó Yuji đang hì hục chôn đồng chiến lợi phẩm thu được hôm nay. Mười lăm cái bu-lông, mười hai cái đai ốc, ba dây lò xo. Không có bánh răng.

Mái tóc vàng của Yuji lấp lánh dưới ánh nắng xuyên qua những đám mây.

“Tóc con đẹp quá,” Mio đứng cạnh tôi nói.

“Ừ. Bởi thằng bé là hoàng tử Anh quốc.”

“Hoàng tử Anh quốc?”

“Ừ. Con chỉ cần đứng đó không nói gì là trông con giống hệt con trai của một gia đình quyền quý. Chẳng hạn như hoàng tử Anh quốc.”

“Không nói gì?”

“Ừ, không nói gì.”

“Chồng biết không?” nàng hỏi.

“Biết gì cơ?”

“Cách nói của Yuji giống hệt chồng.”

Tôi nghĩ một lúc rồi nói với nàng.

“Thế hả?”

“Con thật đẹp trai.”

“Ừ, đẹp trai giống anh.”

Mio liếc nhìn tôi rồi tiếp tục nhìn xuống chỗ Yuji.

“Hiền lành, ôn hòa và ngoan ngoãn.”

“Dù con hơi khác một chút so với những đứa trẻ bình thường.”

“Em nghĩ đó cũng là điểm khiến con hấp dẫn. Cá tính rất quan trọng.”

“Cũng có thể.”

“Vâng. Có lẽ Yuji là kiệt tác tuyệt

vời nhất của em. Trông em bình thường thế này mà lại sinh được một cậu con trai tuyệt vời đến thế.”

“Con của em đấy. Một nửa sự tuyệt vời của con là được hưởng từ em.”

“Thật không tin nổi.”

“Nhưng đó là sự thật,” tôi nói. “Tại em đang quên thôi.”

“Vậy sao?”

“Ừ, vì em cũng tuyệt vời lắm.”

“Tuyệt lắm?”

“Ừ, rất tuyệt.”

“Có phải màu tóc của con giống chồng không?”

Mio nheo mắt nhìn Yuji. Rốt cuộc thì nàng cũng không cần dùng đến kính. Nàng có lấy ra thử đeo nhưng vì sai số nên nàng không đeo nữa.

“Ừ, giống tóc anh hồi nhỏ.”

“Màu đẹp nhỉ.”

“Ừ, hồi hai, ba tuổi, tóc con còn sáng hơn cơ. Đến mùa đông, hai má nó hồng rực lên.”

“Lúc đấy chắc trông yêu lắm.”

“Ai trông yêu cơ ạ?”

Đứng bên dưới, Yuji ngược nhìn lên chúng tôi.

“Người lúc nào cũng tịt mũi, hay

nhặt nhanh mấy thứ bỏ đi, có tật hỏi ‘thế hả?’ “

“Ai mà dở hơi thế ạ?”

Thời điểm cuối tháng cũng là lúc mùa mưa đi được nửa chặng đường.

Mấy hôm nay không thấy thầy Nombre đến công viên. Tôi bảo chắc ông bận việc gì đó nhưng Mio chỉ buồn bã lắc đầu.

Bốn hôm, rồi năm hôm vẫn không thấy thầy Nombre đâu. Con Pooh cũng không thấy.

“Thầy gặp chuyện gì chẳng?” tôi

nói.

“Em cũng nghĩ thế. Hay mình thử qua nhà thầy xem thế nào.”

Nhưng tôi không biết nhà thầy. Đến tên thật của thầy tôi còn chẳng biết.

“Thầy bao nhiêu tuổi ạ?”

“ Bao nhiêu nhỉ? Anh nghĩ thầy tầm tuổi ông giám đốc của anh.”

“Giám đốc của chồng bao nhiêu tuổi?”

“Chà, anh cũng không rõ.”

Nhưng tôi có thể chắc chắn một điều là ông ấy đã qua tuổi tám mươi từ lâu.

“Hay thầy bị ốm?”

“Cũng có thể.”

“Mình thử hỏi thăm ai đó ở công viên xem thế nào?”

“Ừ.”

Có một cậu thanh niên là khách thường xuyên của công viên số 17, lúc nào cậu ta cũng đọc đúng một cuốn sách.

Một lần, vì tò mò muốn xem cậu ta đọc sách gì nên tôi nhẹ nhàng lại gần, hóa ra đó là cuốn *Từ điển cuộc sống*. Nhận ra tôi, cậu ta nói luôn.

“Những điều quan trọng,” cậu giơ

quyển sách lên cho tôi xem, “đều có hết trong này.”

“Thế à.”

Tôi cũng từng hỏi cậu làm nghề gì.

“Tôi là nhà văn,” cậu ta ưỡn ngực trả lời. “Dù tôi chưa ra được cuốn nào.”

Hóa ra là thế.

Chưa ra được cuốn sách nào mà vẫn được coi là nhà văn thì bất kỳ ai trên thế giới này cũng có quyền tự xưng như vậy. Do đó, tôi nói.

“Tôi cũng là nhà văn đấy. Mặc dù tôi cũng chưa có cuốn nào.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” cậu thanh niên nói. “Qua mùi của anh.”

Cậu hỏi tôi đang viết gì, tôi trả lời là vẫn chưa viết gì cả.

(Chuyện xảy ra trước khi tôi viết cuốn sách này.)

“Một ngày nào đó tôi sẽ viết. Về những kỷ niệm với vợ tôi.”

“Hay lắm,” cậu ta nói. “Ít ra thì xác định được mình sẽ viết cái gì cũng là hạnh phúc rồi.”

“Ồ?”

“Còn tôi, cứ nghĩ ra được thứ gì thì thứ đó lại được viết trong này mất rồi.”

Nói rồi cậu ta lại giờ cuốn *Từ điển cuộc sống* lên cho tôi mà xem. Tôi thấy tội nghiệp thay cho cậu ta.

Hôm nay cậu thanh niên cũng có mặt ở công viên số 17. Như mọi lần, cậu ngồi ở ghế băng trong cùg và đọc cuốn *Từ điển cuộc sống*.

Tôi bảo Mio và Yuji ở lại để mình đến chỗ cậu thanh niên. Nhận ra tôi, cậu ta ngẩng lên khỏi cuốn sách.

“Xin chào,” tôi nói.

“A, anh đây à.”

“Vâng, tôi đây.”

Cậu ta có vẻ cụt hứng, lại chúi mũi vào cuốn từ điển. Tôi vội lên tiếng.

“À...”

Cậu ngẩng lên.

“Sao cơ?”

“Cậu có biết một ông lúc nào cũng ngồi ở ghế băng đằng kia không?”

Tôi chỉ về phía ghế băng của thầy Nombre. Cậu thanh niên gật đầu thân thiện.

“Tôi biết chứ. Bác Toyama.”

“Toyama? Tên của thầy Nombre hả?”

“Nombre?”

Cậu thanh niên lục tìm trí nhớ chừng ba giây.

“À à,” cậu ta nói. “Phải rồi. Thầy Nombre. Tôi có nghe đến cái tên này. Phải rồi, bác Toyama đấy.”

“Mấy hôm nay tôi không nhìn thấy ông ấy.”

“Tôi nghe nói bác ấy bị đột quy.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Bây giờ ông thế nào?”

“Không có gì nguy hiểm đến tính mạng. Có lần bác bảo bác bị bệnh về não hay là mạch máu gì đó.”

Cậu ta đóng sập cuốn từ điển đang cầm trên tay. Chắc cậu ta muốn nói chuyện nghiêm túc với tôi.

“Có điều, bệnh này để lại nhiều di chứng lắm. Bác ấy không thể trở lại cuộc sống như trước được đâu.”

Tôi ngoảnh lại nhìn Mio. Vừa thấy tôi ngoảnh lại, Mio lao đến ngay. Trông nàng rất lo lắng. Yuji chạy theo sau mẹ.

“Thầy làm sao ạ?” nàng hỏi.

Tôi thuật lại lời cậu thanh niên.

“Trời ơi...”

Cậu thanh niên tiếp tục.

“Nghe nói bác sẽ được chuyển đến

một nhà dưỡng lão cách đây khá xa. Chuyển thẳng từ bệnh viện luôn.”

“Chắc có ai đó làm thủ tục cho ông?”

“Ông chủ tịch thị trấn chứ ai. Cái ông lúc nào cũng xen vào chuyện người khác.”

“Sao cậu biết chuyện đó?”

“Vì tôi là con trai ông ấy. Chủ tịch thị trấn là bố tôi.”

“À, ra vậy.”

Sau khi hỏi được địa chỉ nhà thầy Nombre, chúng tôi ra về.

“Con Pooh thế nào ạ?” Yuji hỏi.

“Nó không sao đâu.” Mio nói.

“Không sao đâu.”

“Chúng mình còn bao nhiêu chuyện muốn nói với thầy,” tôi nói khi chúng tôi trên đường về nhà. “Bao nhiêu chuyện!”

“Vâng.”

Mio đưa chân đá mấy viên sỏi bên lề đường.

“Chồng rất cần đến thầy phải không?”

“Em cũng thế.”

“À vâng.” nàng khẽ gật đầu.

“Vâng.”

Nhưng mà, Mio ngẩng lên nhìn tôi.

“Nhưng mà làm gì có chuyện không gặp được thầy nữa.”

“Ừ, nhưng.”

“Hay là mình đến thăm thầy.”

“Không được. Cậu kia bảo ở xa lắm.”

“Không sao đâu,” Mio nói. “Không sao đâu.”

Chiều hôm sau, chúng tôi đến nhà thầy Nombre theo địa chỉ cậu thanh niên đưa. Nhà thầy Nombre nằm trong một khu tập thể cũ cách công viên số 17 chừng mười phút về phía Bắc.

Đó là căn nhà gỗ một tầng có độ tuổi kha khá. Trước đây, những ngôi nhà xây cất đơn giản thế này thường được gọi là “nhà văn hóa”.

Căn nhà được bao quanh bởi các

loại cây bách nhật hồng, cẩm tú cầu, phù dung, quất... Bên phải là mảnh đất để trồng, bên trái là một căn nhà khác cũng đã có tuổi.

Chúng tôi mở cánh cửa gỗ để vào trong sân. Các viên đá được xếp cách nhau tạo thành lối vào đến tận cửa. Yuji đi đầu tiên.

“A, con Pooh!”

Thằng bé chạy đến góc vườn. Tôi và Mio vội vàng chạy theo.

Con Pooh đang chui dưới bậc thềm trước hiên nhà, chỉ thò mỗi đầu ra ngoài.

“Pooh!”

Nghe tiếng Yuji, con Pooh ngẩng
lên ngay.

“~?”

Tiếng con Pooh nhỏ hơn hẳn mọi
khi. Nó thè lưỡi, thở hỏn hển.

Hà, hà, hà, hà, hà

Yuji vòng tay ôm cổ con Pooh rồi
vùi má vào đám lông bờm xồm của nó.

“~?”

“Hình như nó không được cho ăn.”

“Có vẻ như vậy”

Ông chủ tịch, dù thích xen vào
chuyện người khác thì chắc cũng chẳng
hơi đâu quan tâm đến con chó.

“Phải đưa nó đến trung tâm chăm sóc động vật thôi.”

“Con không thích thế đâu!” Yuji nhìn chúng tôi, hét lên với giọng buồn bã. “Bố mẹ không được làm thế.”

“Bố biết rồi. Bố định thả nó ra đây.”

“Thế hả?”

“Ừ.”

Tôi tháo sợi dây trói cổ con Pooh vào hiên nhà.

“Nào đi thôi.”

Yuji bảo để con dắt nên tôi đưa sợi dây cho thẳng bé.

“Đi thôi Pooh.”

Nhưng Yuji có kéo, có dỗ dành thế nào thì con Pooh vẫn không chịu động đây.

“Pooh à, ở lại thì thầy Nombre cũng không về nữa đâu.”

“~?”

“Đi nào.”

“~?”

Yuji ngẩng lên nhìn tôi.

“Nó không muốn đi.”

“Ừ.”

Tôi ngồi xuống, ghé sát mặt vào con Pooh.

“Thái độ của mày thật đáng nể.”

Tôi nói với con Pooh.

“Cứ kiên trì thế này thì chẳng mấy chốc mày sẽ được dựng tượng trước nhà ga đây.”

“~?”

“Nhưng cuộc đời mày không thể dừng lại ở đây được. Thầy Nombre không về nữa đâu.”

Con Pooh nghiêng đầu.

“Đúng rồi, thầy sẽ đến một nơi rất xa.”

Bởi vậy, tôi nói.

“Sẽ vô ích thôi, dù sự trung thành

của mày rất đáng khen.”

“~?”

“Thầy Nombre không muốn mày thế này đâu. Thầy muốn mày hãy sống thật tốt quãng đời còn lại.”

Con Pooh dăm chiêu nghĩ ngợi.

“Mày là một chú chó thông minh. Rồi mày sẽ hiểu cho thầy. Chia tay bao giờ cũng buồn. Nhưng ta không thể mãi giậm chân một chỗ được.”

Tôi đứng lên để cho Pooh có thời gian suy nghĩ. Sau đó nó ngẩng lên nhìn tôi rồi quay sang Yuji. Nó xịu mặt xuống, rồi có vẻ như quá mệt mỏi vì nghĩ ngợi,

nó thè lưỡi ra, mắt nhắm nghiền.

Tôi nhìn Mio. Nàng khẽ gật đầu, ý bảo hãy đợi thêm chút nữa. Yuji cũng không nói gì.

Con Pooh thở hỏn hển, thỉnh thoảng lại liếc nhìn chúng tôi.

Cuối cùng con Pooh đứng dậy. Nó ngẩng mặt lên nhìn tôi.

“Quyết định xong rồi hả?”

Con Pooh (trông như thể) gật đầu.

“Yuji.”

“Dạ.”

Yuji nhẹ nhàng cầm sợi dây dắt con Pooh đi. Con Pooh im lặng đi theo.

Chúng tôi len qua hàng cây để đi ra cổng. Tôi mở cổng, nhường lối cho Yuji và Pooh. Yuji và Pooh lách người bước ra ngoài.

“Phải tạm biệt nơi này rồi,” Yuji nói. “Biết bao nhiêu là kỷ niệm. Buồn nhỉ.”

Con Pooh quay người lại nhìn ngôi nhà gắn bó suốt bao nhiêu năm. Nó từ từ nhấc cổ lên, sửa thành tiếng.

“Hự?”

Ba chúng tôi, mỗi người ngoảnh lại

đi một hướng. Bởi không ai nhận ra âm thanh kỳ lạ xuất phát từ chính con chó ở ngay dưới chân mình.

“Hự?”

Con Pooh sửa thêm tiếng nữa.

“Con Pooh đây” Yuji hét lên. “Con Pooh sửa đây! Con Pooh biết sửa này!”

Hự?

Một âm thanh nghe như tiếng gió lùa qua khe cửa hẹp.

“Nó đang chào từ biệt chăng?”

“Chắc là vậy rồi.”

“Cũng có thể là nó đang hỏi gì đó.”

“Ừ.”

Hự.

Đó lời chào từ biệt với người chủ đột ngột biến mất? Hay câu hỏi dành cho ai đó trên trời sao đời nó lại chịu bất công đến vậy. Con chó lông xù bị cắt thanh quản đang nghên cổ rên lên những âm thanh buồn bã.

Tôi quyết định để Pooh ngủ tạm một đêm chỗ bậc thềm trong căn hộ. Vì không biết thường ngày nó ăn gì nên tôi cho nó ăn cơm và khoai tây trộn, ấy thế mà cu cậu ăn ngay, không hề kén chọn. Chắc nó

đói lắm.

“Sáng mai mình sẽ đem nó đến trung tâm chăm sóc động vật.”

“Không phải nhà mình nuôi nó ă?”

Yuji hỏi.

“Không được. Quy định ở đây không cho phép.”

“Vậy thì nhờ ai đó nuôi?”

Tôi khẽ lắc đầu.

“Con Pooh già rồi. Với lại, nói thật là trông nó không được đáng yêu lắm.”

“Hay để nó sống ở chỗ bãi đất trống cạnh nhà mình rồi mình đem thức ăn cho nó?”

“Thế thì nó sẽ quay về nhà cũ. Và sẽ bị đưa đến trung tâm chăm sóc động vật.”

“Trung tâm chăm sóc động vật là nơi thế nào?”

“Một trung tâm tư nhân. Mình trả tiền cho họ để họ chăm sóc cho Pooh. Ở đó, con Pooh sẽ có nhiều bạn.”

Về mặt nguyên tắc, con Pooh sẽ ở lại cho đến khi tìm được người nhận nuôi, nhưng con Pooh già rồi nên chỗ đó sẽ là ngôi nhà cuối cùng của nó.

“Ở đó Pooh có sướng không ạ?”

“Điều đó còn tùy thuộc vào con

Pooh.”

“Nghĩa là có thể nó sẽ không
sương.”

“Ồ đâu cũng thế thôi.”

Yuji nhìn con Pooh, lúc này đang ăn
khoai tây trộn, với ánh mắt đăm chiêu.

“Sáng mai phải dậy sớm đây,” tôi
nói. “Con ngủ ngon nhé.”

“Hự.”

“À, cả chú mày nữa.”

Sau bữa tối, tôi tra danh bạ điện
thoại để gọi đến nhà ông chủ tịch. Lúc
chiều, trên đường đến nhà thầy Nombre,

chúng tôi có ghé qua nhà ông chủ tịch nhưng ông ấy không có nhà.

Giờ thì ông có nhà.

Tôi hỏi thăm về bệnh tình của thầy Nombre, ông chủ tịch bảo là thầy bị bệnh về mạch máu trong não. Đúng như lời con trai ông chủ tịch, bệnh của thầy Nombre không nguy hiểm đến tính mạng nhưng có để lại di chứng. Chân và tay của ông đã bị liệt một phần, đến giờ, ông vẫn chưa nhận biết được hết mọi thứ. Tôi ngỏ ý đến thăm thầy Nombre vào ngày mai, vì là ngày nghỉ, nhưng bị ông chủ tịch gạt đi.

“Giờ ông ấy vẫn chưa nói chuyện được đâu. Đến chỉ làm cho hai bên khổ sở thôi.”

“Nghe nói thầy Nombre sẽ được chuyển đến nơi khác phải không ạ?”

“Đây không phải là chuyện ngày một ngày hai. Tạm thời vẫn phải nằm viện một thời gian đã.”

Tôi hỏi địa chỉ bệnh viện, cảm ơn ông chủ tịch rồi cúp máy.

“Tình hình sao hả anh?” Mío hỏi.

“Ông chủ tịch bảo thư thư hãy đến thăm thầy.”

“VẬY Ạ?”

“Em sẽ đi cùng anh chứ?”

“Thư thư là bao lâu ạ?”

“Anh không biết.”

Có, Mio nói.

“Em muốn đi. Cho em đi cùng nhé.

Em muốn gặp thầy.”

“Ừ, hôm nào mình sẽ đi.”

“Vâng, hôm nào nhé.”

Sáng hôm sau ngủ dậy, con Pooh đã biến mất.

Tôi biết ngay thủ phạm là Yuji. Bởi đôi giày bé xiu của thằng bé không ở trên giá mà nằm lăn lóc chỗ bậc thềm xi măng trước cửa.

Yuji vẫn đang ngủ, tôi lật chăn lên thì thấy cu cậu mặc chiếc quần soóc màu vàng bên ngoài quần ngủ. Chắc đêm qua cu cậu đã ra ngoài trong bộ dạng thế này.

“Yuji ơi.”

Thấy tôi gọi, Yuji quay người lại, mở mắt ra.

“Chào... Takkun...”

Tôi cũng chào Yuji và hỏi

“Con Pooh đâu?”

Không muốn trả lời, Yuji tránh cái nhìn của tôi.

“Bố bảo này.”

Tôi ngồi xuống cạnh Yuji.

“Hôm qua bố đã nói với con. Nếu không gửi Pooh vào chỗ tử tế thì nó sẽ bị đưa đến sở y tế đấy.”

“Nhưng mà...”

“Bố hiểu là con muốn ở cùng với Pooh, nhưng con cũng phải nghĩ cho Pooh nữa.”

Yuji nhóm dậy, nhìn tôi như trách móc.

“Con có nghĩ cho Pooh đấy chứ.”

“VẬY Ờ?”

“Vâng. Ở cùng con thì Pooh mới sướng được.”

“Phải rồi.”

Tôi gật đầu, vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của thằng bé.

“Nhưng lúc nào con cũng sẽ lo nơm nớp.”

“Lo nơm nớp?”

“Ừ. Kể cả lúc ăn hay lúc ngủ trưa.

Lo sẽ có người đến bắt Pooh đi.”

“Nếu Pooh bị bắt đi thì sao ạ?”

“Pooh sẽ bị dẫn đến sở y tế hoặc trung tâm chăm sóc động vật.”

“Rồi sao ạ?”

“Sẽ phải đợi đến khi có người nhận nuôi.”

“Nếu không có ai nhận thì sao ạ?”

Tôi không trả lời được câu này. Tôi nhìn vào mắt Yuji lúc này đang im lặng chờ câu trả lời của tôi.

“Nếu không có ai nhận thì sao ạ?”

Yuji hỏi lại. Tôi khẽ lắc đầu.

“Thế thì...”

“Đúng như con nghĩ đây.”

“Con không muốn vậy đâu,” Yuji nói. “Con không muốn.”

Thằng bé vùng dậy khỏi chăn, kéo tay tôi đi ra đến cửa. Mio đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp.

“Bố con anh ra đây một lát nhé.”

Tôi nói với Mio rồi đi cùng với Yuji. Đúng như tôi nghĩ. Yuji dẫn tôi đến bãi đất trống sau nhà.

“Ồ?” Yuji đưa mắt nhìn quanh.

“Sao hả con?”

“Ồ đây mà.” Yuji chỉ vào chiếc Scooter đang dựng ở đó. “Con đã buộc nó vào xe, giờ không thấy nó đâu nữa.”

Đúng là ở bánh xe vẫn còn chiếc dây buộc.

“Nó trốn mất rồi.”

Chuẩn bị bữa sáng xong, Mio cũng đi tìm Pooh quanh khu nhà với hai bố con, tuy nhiên bóng con Pooh vẫn biệt tăm.

Bỗng nhiên trời đổ mưa, ba chúng tôi ướt sũng nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc. Chúng tôi đến cả nhà thầy Nombre,

Pooh không có ở đó.

Mưa mỗi lúc một to hơn.

“Làm thế nào bây giờ?”

“Có lẽ chúng ta nên dừng ở đây thôi. Nếu không sẽ bị cảm.”

“Vâng. Biết đâu mai con Pooh sẽ về.”

“Nó không về đâu,” Yuji nói. “Nó không về nữa đâu.”

Trên đường về, Yuji hỏi tôi.

“Con Pooh bị bắt đem đến trung tâm chăm sóc động vật rồi ă?”

“Bố không biết. Có thể ai đó yêu

động vật đã đem nó về nuôi chằng.”

“Nếu như nó bị bắt?”

“Bố sẽ thử hỏi người ta. Đề nghị người ta liên lạc với bố nếu họ bắt được một con chó lông xù sữa ‘hự hự’. Bố sẽ đến đón Pooh về. Gửi nó vào một nơi thật tốt.”

Yuji mỉm cười yên tâm.

“Vâng. Đúng rồi. Chúng ta sẽ làm thế.”

“Đúng thế.”

Ngày hôm sau, mỗi mình tôi lên cơn sốt. Mio và Yuji nhìn tôi khó hiểu. Tựa như hai mẹ con đang nhìn một người chỉ cần rửa mặt thôi cũng bị cảm. Hệ thống miễn dịch của tôi thuộc loại xoàng xĩnh. Như thể mạng lưới an ninh quốc phòng của một quốc gia nào đó vừa bị cắt giảm cả ngân sách lẫn quân số. Quân địch cứ thế xâm lược thoải mái.

Trung bình mỗi năm tôi bị cảm và

sốt cao chừng mười lần. Lần này chỉ là một trong số mười lần đó. Chẳng có gì đặc biệt cả.

Tôi nằm co ro trong chăn, Mio gọt táo và bón cho tôi.

“Ôi chao!” Yuji nói. “Thích thế.”

“Con bị cảm cũng sẽ được mẹ bón cho như thế.”

“Thế hả?”

Tuy nhiên, cậu con trai hiếu thảo của tôi chẳng mấy khi bị cảm. Chỉ riêng việc đó cũng đỡ được cho ông bố đơn thân này nhiều lắm.

Yuji tiếc nuối, phụng phịu đi ra cửa để đi học.

“Chồng có muốn ăn gì không?”

“Không. Anh không muốn ăn lắm.”

“Vậy để em đi làm sinh tố chuối nhé. Sinh tố chắc là chồng uống được?”

Anh uống được, tôi trả lời.

Mio đi ra bếp. Từ vị trí đang nằm, tôi có thể trông thấy bắp chân đầy đặn của nàng. Tôi nhìn được cả phía sau đầu gối nàng, chỗ nổi gân xanh và một ít bắp đùi mềm mềm bên trên. Cảnh tượng này khiến tim tôi loạn nhịp.

Thật hết sảy!

Lát sau, nàng bung vào một cái khay bên trên là cốc nước lấm tẩm hơi lạnh.

“Chồng phải uống đủ nước.”

Mio cầm đầu ống hút, đưa đến tận miệng tôi. Giống như con rùa, tôi thò cổ ra, ngậm đầu ống hút để uống thử hỗn hợp gồm chuối, sữa và mật ong. Sự sảng khoái lan tỏa trong lồng ngực.

“Chồng thấy ngon không?”

“Ngon!” tôi nói. “Anh thấy rất dễ chịu.”

“Vậy à? Chồng đang sốt mà?”

“Ừ. Kể ra bị thế này cũng hay. Lâu

lắm anh mới có cảm giác được nghỉ ngơi.”

“Chồng cứ nghỉ ngơi đi. Thật thoải mái vào.”

“Ừ.”

Nàng lần lượt kéo tay và chân tôi ra khỏi chăn để cắt móng tay, móng chân cho tôi.

“Em bảo này,” nàng nói

“Gì cơ?”

“Chồng phải cắt móng tay, móng chân đều đặn hơn đây.”

“Ừ nhỉ?”

“Người lớn rồi.”

“Anh không cảm thấy thế đâu.”

“VẬY Ờ?”

“Anh cảm thấy như chúng mình vẫn đang ở tuổi mười lăm, say sưa giấc nồng trong lớp học.”

“ĐƯỢC THẾ THÌ TỐT QUÁ.”

“CHẲNG BIẾT NỮA!”

“Giả sử như thế, chồng có chọn em làm vợ nữa không?”

Tất nhiên, tôi nói.

“Nếu em chấp nhận người như anh.”

“Tốt quá,” nàng nói rồi đứng dậy đi sang phòng bên.

Một lát sau, tôi nghe thấy giọng nàng.

“Em đi mua vài thứ nhé.”

“Thế hả?”

“Vâng, chưa có thức ăn cho bữa tối, với lại phải mua mấy thứ khác nữa.”

“Ừ.”

Lúc nàng quay lại phòng, tôi có cảm giác mắt nàng đỏ ngầu. Có thể đó chỉ là cảm giác của tôi.

Nàng áp trán nàng vào trán tôi để kiểm tra nhiệt độ.

“Chồng sốt cao đấy.”

“Lúc nào cũng thế. Cơ thể anh luôn

phản ứng thái quá với mọi chuyện.”

“Nhưng phải cẩn thận, không thể chủ quan với sốt được.”

“Anh biết.”

“Em sẽ về ngay thôi.”

“Ừ.”

Anh sẽ đợi, tôi nói.

Nàng đi được chừng mười lăm phút thì nhiệt độ của tôi tăng lên dữ dội. Tôi run cầm cập, cảm giác bức bối rất khó tả lan tỏa khắp vùng ngực. Tôi trùm chăn kín đầu mà vẫn thấy rét.

Tôi cố chịu được một lúc thì tình

hình ổn định trở lại. Tôi vớ vội cái nhiệt kế bên cạnh gói cho vào miệng. Mới được một phút, nhiệt độ đã kêu píp píp. Màn hình bé xiu hiển thị con số 40.5 độ.

Cảm giác lo lắng ồ ạt dâng trào. Tôi tưởng tượng ra cảnh tôi chết và Yuji đứng như trời trồng bên cạnh.

Một kiểu ảo giác hoang tưởng.

Chúng hoang tưởng, nói ngắn gọn là chúng bệnh giống như con chó cứ loanh quanh một chỗ chỉ vì thứ mùi không hề tồn tại ở móng mình. Một cái có rất nhỏ cũng đủ khiến cho hàng loạt thứ hoang tưởng kéo tới.

Nhiệt độ cao và chất hóa học bị rò rỉ khiến chúng chạy lung tung.

Tôi chợt nhớ ra chỗ thuốc giảm sốt phòng khám kê cho tôi lần trước vẫn còn. Phải hạn chế tối đa việc uống thuốc nên tôi đã không động tới số thuốc đó. Chỉ khi nào không làm chủ được bản thân tôi mới dùng đến thuốc.

Tôi lật ra bếp. Lấy gói thuốc từ ngăn kéo chạn bát, bẻ một viên rồi cho vào miệng. Tôi rót nước vào cốc rồi tu thẳng một hơi. Xong xuôi, tôi bò trở lại chăn.

Thế là ổn. Tôi tự trấn an. Nhiệt độ

sẽ giảm. Yuji sẽ không phải sống một mình.

Tôi lắng nghe cơ thể, chờ đợi xem có chuyển biến gì không.

Có tiếng “cạch” của công tắc. Đoạn giữa tim và dạ dày.

Chính xác là tiếng “cạch”. Nhưng sau này tôi mới biết, đó là tiếng bộ cảm biến của tôi phản ứng lại với chất Alkaloid có trong thuốc giảm sốt.

Đất trời bỗng nhiên đảo lộn.

Van mở bung ra, kim áp kế nhảy lên mức kịch trần.

Hết mức rồi mà chất hóa học vẫn

cứ tuôn ra ào ào. Cơ trên người tôi co lại, bất chấp sự kháng cự của tôi.

Chân và tay tôi co quắp, các ngón tay cứ siết chặt lại với nhau, mạnh đến mức có thể bẻ gãy một đồng xu. Mắt tôi trợn ngược lên đến độ gần nhìn được cả não. Nhịp tim chơi khúc ngẫu hứng của Paganini⁽²⁰⁾. Khúc ngẫu hứng mang tính nghệ thuật siêu việt.

Tôi gần như cảm chắc rằng mình sẽ chết.

Đúng lúc ấy, Mio đi chợ về.

“Chồng hết sốt chưa?”

Mio tiến vào phòng ngủ và thứ đập

vào mắt nàng là bộ dạng co quắp như con tôm của tôi. “Chồng ơi!”

Nàng lao đến ôm chầm lấy tôi, tôi cố gắng nói với nàng.

“Gọi... cấp... cứ...”

Nàng gật đầu, nhẹ nhàng đặt tôi nằm xuống rồi chạy lại phía máy điện thoại bấm 119.

“Xe sẽ tới ngay.”

Tôi bảo “Ừ”.

Tôi muốn nhìn thấy gương mặt Mio nhưng không tài nào thu được hình ảnh của nàng vào tầm mắt. Trước mắt tôi chỉ toàn là trần nhà và giấy dán tường bạc

phếch.

Mio quay trở lại chỗ tôi, nàng nhắc nửa người tôi lên, vuốt vuốt mái tóc tôi.

“Ôi, em phải làm gì bây giờ? Em phải làm gì để chồng thấy đỡ hơn?”

Cứ thế này thôi, tôi nói.

Tôi đang khó thở nên chỉ thốt ra được mấy tiếng thều thào. Cổ lăm tôi mới nhắc được tay phải lên, chìa ra trước mặt nàng. Mio nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay run rẩy của tôi.

Anh sợ lắm, tôi nói.

“Không sao. Không sao đâu. Xe cấp cứu sắp đến rồi.”

Tôi gật đầu.

Tôi nhắm nghiền mắt lại vì quá đau.

Trái Đất đang quay với vận tốc gấp hai mươi lần bình thường. Nếu Mio không ôm tôi thì có lẽ lực ly tâm đã hất văng tôi ra khỏi hệ mặt trời.

Một con sóng lớn chồm tới, tôi thở mạnh.

“Chồng sao thế?!”

Nàng ghé sát tai vào miệng tôi.

“Chồng không thở được à? Chồng thấy khó thở?”

(Anh xin lỗi)

Tôi nói.

“Tại sao? Tại sao chồng lại xin lỗi?”

(Anh không giữ được lời hứa với em)

“Lời hứa?”

(Anh hứa sẽ cùng em đi du lịch)

Vì không còn tỉnh táo nên tôi quên mất Mio chỉ còn là hồn ma. Nàng vẫn là người vợ sống cùng tôi lâu nay.

(Anh hứa sẽ đưa em đi xem pháo hoa)

Nhất định là thế.

Vâng, nàng nói.

Và luôn kèm theo một nụ cười buồn.

Có lẽ nàng đã biết, đó là giấc mơ

không có thực.

“Chúng mình sẽ đi. Chồng nhé?

Chúng mình sẽ đi cùng nhau. Chồng hãy cố lên.”

Cơn mê sáng của tôi ngày càng trầm

trọng.

Giọng của nàng nghe thật xa xôi.

(Anh xin lỗi vì khiến em phải lo

lắng)

(Cảm ơn em đã luôn ở bên anh)

“Được rồi. Chuyện đó để sau.
Chồng đừng nói nữa.”

Tôi nghe thấy tiếng lộp bộp trên trán. Rất có thể là nước mắt của Mio.

Nàng hôn lên đôi mắt đang nhắm nghiền của tôi.

“Chồng thở từ từ thôi, thả lỏng người ra.”

Nhưng tôi không tài nào ngăn nổi những điều mình muốn nói.

(Hãy chăm sóc Yuji giúp anh)

(Vì con giống anh nên rất có thể con cũng sẽ bị như anh bây giờ)

(Đời anh khổ lắm rồi, vì vậy, vì

vậy)

(Vì vậy, vì vậy)

Cơn mê sáng tăng lên, đến nỗi tôi chỉ còn thấy mờ mờ những thứ cách đó vài xen ti mét.

Tôi chẳng biết mình đang ở đâu.

Anh, anh, anh

Tôi nói.

“Thấy rất dễ chịu khi ở bên em.

Cảm ơn em.”

Và...

“Vĩnh biệt em.”

Tôi tỉnh lại khi đang trên đường đi cấp cứu. Chất hóa học kia, sau khi thấm vào máu đã chuyển thành một chất ôn hòa, hoàn toàn vô hại.

Lâu lắm mới đi xe ô tô nhưng tôi không hề thấy lo. Xe cấp cứu là một trong những phương tiện khiến tôi yên tâm nhất.

“Anh đỡ rồi.”

Tôi nói với Mio, lúc này vẫn nắm

chặt tay tôi.

“Thật không?”

“Thật.”

Tôi mở bàn tay ra, sau đó nắm lại.

“Em nhìn này!” tôi nói. “Tay anh cử động được rồi.”

Lòng bàn tay tôi vẫn còn vết hằn của móng tay. Nếu lúc trước Mio không cắt móng tay cho tôi, hằn chỗ này đã có thương tích.

“Chà!” Mio thở dài.

“Tốt rồi...”

“Xin lỗi em,” tôi nói.

“Anh làm em lo quá phải không.”

Nàng gật đầu, mỉm cười như trút được gánh nặng.

“Cứ thế này thì em tồn thọ lắm.”

Sau này tôi mới biết, đó là câu nói châm biếm của nàng.

Hỏi han tình hình xong, bác sĩ lấy máu và kiểm tra xem tôi có bị dị ứng gì không. Kết quả kiểm tra không thấy có vấn đề gì. Bác sĩ nhìn tôi như nhìn một kẻ giả vờ ốm. Tôi đã quen với kiểu nhìn này. Tuy nhiên, đúng là tôi bị sốt thật nên tôi vẫn phải truyền nước Ringer⁽²¹⁾ xong mới được phép về nhà.

Lúc về, chúng tôi đi bằng taxi nhưng chẳng vấn đề gì. Hình như chất hóa học đã cạn hết nguồn hàng.

Về đến nhà, tôi phải chườm đá. Đây là chỉ định của bác sĩ.

“Chồng có lạnh không?” Mio hỏi.

“Anh không,” tôi trả lời. “Rất dễ chịu. Giống như người băng trên núi Alps.”

“Gì cơ? Người băng?”

“Đó là tên được đặt cho người đàn ông ngủ suốt nghìn năm dưới sông băng.”

“Chắc ông ấy mơ thấy nhiều thứ

lắm.”

“Hẳn rồi.”

Mio lấy sữa chua trong tủ lạnh ra, rưới mật ong lên rồi đặt bên cạnh gối tôi.

“Chồng ăn nhé?”

“Ừ. Anh sẽ thử.”

Nàng đưa thìa sữa chua lên tận miệng tôi. Tôi nghiêng cổ, đưa miệng đón lấy thìa sữa.

Một cảm giác mát lạnh rất dễ chịu. Mùi mật ong êm dịu phảng phất trước mũi.

“Chồng bị thế này bao giờ chưa?”

Mio hỏi.

“Mấy lần rồi,” tôi trả lời.

“Đây là lần thứ ba phải viện đến xe cấp cứu.”

“Hai lần trước em cũng đi cùng chồng à?”

“Ừ. Đúng vậy. Lần trước em cũng gọi xe cấp cứu cho anh. Hình như cả hai lần đều vào ban đêm.”

Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tay vẫn cầm thìa sữa chua. Từ góc nhìn này, thật khó có thể đọc được suy nghĩ của nàng. Tôi chỉ có thể cảm nhận được tâm trạng nàng đang rất xáo trộn qua chiếc thìa đang rung rung trên tay nàng.

Nàng là một người thực tế nên tôi đoán nỗi lo của nàng cũng thực tế.

Nàng hỏi tôi bằng thứ giọng cao, mỏng, khẽ rung ở cuối như mọi khi:

“Nếu em không ở đây nữa, ai sẽ đưa chồng đến bệnh viện?”

Âm điệu trong giọng của nàng nghe rất thờ ơ, đến nỗi chỉ cần lơ đãng một chút là sẽ bị nghe sót. Đó là âm điệu của mấy thứ đồ giặt đang lo không biết làm sao cho khô.

“Gì cơ?” tôi nói.

Hình như nàng vừa hỏi điều gì rất quan trọng. Nàng nhìn tôi rồi khẽ mỉm

cười. Một nụ cười vô cùng hiền hậu.

“Em lo cho chồng.”

Nàng tiếp tục dứt sữa chua cho tôi. Tôi ngậm chiếc thìa trong miệng, cảm nhận hương vị của sữa chua. Tôi hỏi nàng.

“Em vừa bảo nếu em không ở đây nữa?”

Nàng nghiêng đầu trêu tôi. Nàng mở to mắt, như thể muốn hỏi: Anh nói gì cơ?

“Em vừa nói vậy đúng không?”

“Vâng,” nàng trả lời. “Khi nào mùa mưa kết thúc.”

Nghe câu này của nàng, tôi chợt dạ.

“Em nhớ lại rồi à?”

Nhưng nàng chỉ lắc đầu.

“Em vẫn chưa nhớ được. Dù rất muốn.”

“Vậy thì.”

“Em đọc rồi. Tiểu thuyết chồng viết.”

Tình cờ em tìm được, nàng nói.

“Lúc em dọn tủ, hộp đựng giày bị rơi, em tìm thấy trong đó.”

Tôi gật đầu.

Tôi giấu mọi thứ trong hộp đựng giày đó. Cuốn vở dùng để viết tiểu

thuyết. Những giấy tờ phải giấu nàg. Giấy tờ có dính líu đến việc nàg không còn sống như hóa đơn viện phí, giấy chứng nhận quyền sử dụng đất trong nghĩa trang.

Lẽ ra tôi phải cất mấy thứ đó vào chỗ kín đáo hơn, nhưng với căn hộ chật chội thế này thì chẳng có chỗ nào gọi là tuyệt đối cả.

“Em tìm thấy khi nào?” tôi hỏi.

“Khoảng một tuần trước.”

“Anh xin lỗi vì không nhận ra.”

“Không. Em cũng không định nói với chồng. Chồng cứ coi như không biết

nhé.”

“Ừ.”

“Nhưng em thấy mình cần sắp xếp mọi việc chu đáo trước khi đi.”

“Chu đáo?”

“Để hai bố con có thể yên tâm sống, với lại em cũng muốn chào tạm biệt hai bố con.”

“Nếu anh bảo tiểu thuyết anh viết là hư cấu thì em có tin không?”

Nàng cười buồn rồi khẽ lắc đầu.

“Biết nói thế nào nhỉ. Phải đến khi đọc xong tiểu thuyết đó em mới hiểu được mọi chuyện. Hiểu được cảm giác

lạ lắm bấy lâu nay.”

“Cảm giác lạ lắm?”

“Cảm giác hình như em không thuộc về thế giới này. Em đã cảm thấy như thế. Sau khi biết toàn bộ sự việc, em thấy yên tâm hơn một chút. Hóa ra em là người trên tinh cầu Lưu Trữ.”

Ngoài ra, nàng nói.

“Thái độ của hai bố con cũng rất lạ. Thỉnh thoảng chồng kể chuyện của chúng mình như thể đang nói về chuyện trong quá khứ.”

Tôi không biết. Tôi không biết nhưng nàng lại biết. Tôi đã ngưng viết

tiểu thuyết kể từ lúc nàng về đây. Nhưng như thế cũng đủ. Nàng chỉ cần xem nốt mấy tờ giấy kia nữa thôi.

“Chồng im lặng là vì em phải không?”

Tôi nín thinh, không nói gì.

Chồng đừng làm mặt như thế, nàng nói.

“Em ồ mà.”

“Em lúc nào cũng nói thế,” tôi nói.

“Vì em đang ở bên chồng.”

Em thấy bình yên khi ở bên chồng.

“Anh muốn được ở bên em suốt đời.”

“Em cũng muốn. Nhưng, có lẽ...”

“Vì em quyết vậy rồi?”

“Em không biết. Em không biết gì cả. Nhưng em đã nói với chồng. Rằng em sẽ về khi mùa mưa đến.”

Vì vậy, có lẽ...

“Em sẽ đi khi mùa mưa kết thúc.”

“Hãy ở lại đây.”

“Em phải làm thế nào?”

Nàng hỏi rất nghiêm túc. Hơn ai hết, nàng mong có được câu trả lời.

“Nói cho em biết đi.”

Tôi không thể trả lời được. Chắc hẳn không ai có thể trả lời được câu hỏi

nàng. Hoặc có người biết nhưng họ sẽ không chịu mở miệng.

“Có chuyện này anh định nói với em từ lâu,” tôi nói.

“Chuyện gì ạ?”

“Anh nghĩ em nên đi gặp bố mẹ một lần.”

“Gặp thế nào? Em sẽ nói là Chào bố mẹ, con đã về đây ư?”

“Tất nhiên là không rồi.”

“Nhưng với thầy Nombre thì không vấn đề gì đúng không?”

“Ừ, đúng vậy.”

Nàng nói là không nên đi gặp bố

mẹ.

“Có lẽ việc em mất trí nhớ là để tránh cho em có những lưu luyến không cần thiết.”

“Vậy sao?”

Nàng gật đầu.

“Em không thể nhớ được gương mặt của bố mẹ. Có gặp em cũng chẳng biết nói gì. Sẽ chỉ thấy đau khổ mà thôi.”

“Có lẽ vậy chăng?”

“Chắc chắn rồi.”

Như chợt nhớ ra điều gì, nàng vội vào buồng trong lấy ra chiếc hộp bánh bằng thiếc.

“Ồ, chiếc hộp đó.”

“Em tìm thấy hộp này cùng với cuốn tiểu thuyết.”

“Anh quên mất. Hóa ra anh cất trong đó.”

Đó là chiếc hộp cất những bức ảnh.

“Bức này.”

Nàng lấy một bức ảnh ra, giơ lên ngang tầm mắt tôi.

“Trông em cứ như người khác.”

Bức ảnh chụp hồi đám cưới. Nàng mặc chiếc váy cưới màu trắng, còn tôi mặc bộ vest Tuxedo. Nàng cười chúm chím, còn mặt tôi trắng nhợt như tờ giấy

do căng thẳng.

“Đẹp quá.”

“Em đẹp?”

“Đương nhiên rồi.”

Cám ơn chồng, nàng nói.

“Trông chồng có vẻ không được khỏe.”

“Đây là lúc anh sắp bị ngắt. Suốt lễ cưới, em luôn phải hỏi anh có sao không?”

“Vất vả đến thế sao?”

“Lúc nào chả thế. Nhưng anh đã hoàn thành xuất sắc.”

“Cám ơn chồng.”

“Không không.”

Bức ảnh thứ hai là ảnh tập thể chụp trước cửa nhà thờ.

“Đây là bố em, mẹ em, đây là em gái và em trai em.”

Tôi chỉ cho nàng từng người.

“Trông ai cũng hiền lành.”

“Ừ.”

“Nhưng đám cưới có vẻ nhỏ nhỉ. Chỉ có từng này người?”

“Ừ, tất cả đấy. Toàn người trong gia đình thôi. Người cao lớn đứng ngay phía sau là cha cố.”

“Ông là người nước ngoài à?”

“Ừ. Tên ông ấy là Hardman. Ông rất giỏi tiếng Nhật.”

“Chúng mình đã thề nguyện trước mặt người này?”

“Ừ, chúng mình đã thề nguyện trước mặt ông ấy.”

“Chúng mình có giữ được lời thề không?”

“Có chứ. Chúng mình luôn yêu nhau trong bất kỳ hoàn cảnh nào còn gì?”

“Vâng.”

“Lúc nào cũng thế.”

Sau đó, những bức ảnh tái hiện cuộc

sống của chúng tôi tại căn nhà này lần lượt được lấy ra.

“Bức này trông bụng em to quá.”

“Yuji đang nằm trong đó mà.”

“Mặt em sưng hết cả lên.”

“Ừ, hồi này, sức khỏe em bắt đầu xấu đi.”

“À, ra vậy.”

“Đây là ảnh Yuji lúc mới sinh xong ạ?”

“Mặt thằng bé rõ là buồn cười.”

“Đâu có. Đáng yêu thế này cơ mà?”

“Anh thấy hơi buồn cười.”

“Ừ nhỉ,” nàng nói. “Công nhận.”

“Được nửa năm là cu cậu bắt đầu thay đổi. Tóc mọc nhiều hơn, mắt nhìn cũng lanh lợi hơn.”

“Còn bức này?”

“Đó, từ hồi cu cậu được nửa năm đó.”

“Công nhận là giống hoàng tử Anh quốc.”

“Ừ, chính xác.”

“Chà, bức này con cầm bao nhiêu bu-lông trên tay.”

“Thằng bé có sở thích này từ lâu rồi. Cu cậu đã đeo đuổi suốt cả cuộc đời

còn gì.”

“Trông con chẳng khác mấy so với bây giờ.”

“Con thuộc dạng lớn chậm. Giống anh.”

“Vậy sao?”

“Đến giờ anh vẫn còn răng sữa, răng khôn thì chưa có cái nào.”

“Đúng là chậm dậy thì.”

“Ừ, anh còn chưa lên sỏi lần nào cơ.”

Lát sau, tôi ngủ thiếp đi vì mệt.

Lúc tỉnh lại, tôi không thấy Mio ở

trong phòng.

“Mio ơ?” tôi thấy lo nên gọi thử.

“Chồng tỉnh rồi à?”

Nàng bước vào phòng.

“Em thử đo nhiệt độ cho chồng nhé?”

Thân nhiệt của tôi đã giảm xuống còn 38.1 độ

“May quá, chồng hạ sốt rồi.”

“Ừ, anh cũng thấy đỡ hơn.”

Chồng này, nàng nói.

“Sau này, nhớ chồng lại bị giống hôm nay thì sao? Em không còn ở đây nữa đâu.”

“Không sao. Chưa đến mức đe dọa đến tính mạng. Lần nào cũng tưởng như chết đến nơi rồi, thế mà đã chết lần nào đâu.”

“Nhưng chỉ có mỗi mình chồng.”

“Có Yuji nữa,” tôi nói.

“Hôm nay tình cờ thế nào lại vào ban ngày đấy, mọi khi anh toàn bị ban đêm. Lúc Yuji có nhà.”

Thằng bé trông vậy nhưng rất đáng tin cậy. Nghe tôi nói, nàng ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu.

“Nếu vậy thì tốt.”

“Anh sẽ không uống giảm sốt nữa.

Anh bị lần này là vì uống giảm sốt. Chỉ cần không uống thì sẽ không sao.”

“Vậy là lại có thêm việc chồng không được làm.”

“Ừ, nhưng biết việc gì không được làm quan trọng lắm. Không biết mà vẫn làm thì sẽ nguy to.”

“Giống như hôm nay?”

“Ừ.”

Em vẫn cứ lo, nàng nói.

“Em rất lo khi để chồng thế này.”

“Em lúc nào cũng thế.”

“Lúc nào cũng thế?”

“Em chỉ toàn lo cho anh mà chẳng

đề ý gì đến sức khỏe của em.”

“Em sinh ra đã thế mà.”

“Nhưng mà...”

“Sao cơ?”

“Không sao,” tôi lắc đầu. “Không có gì.”

Lát sau, tôi gần như hết sốt hần. Cơn đau qua đi, nỗi buồn kéo đến thế chỗ.

“Mio ơi,” tôi gọi.

Nàng ngồi xuống cạnh tôi, tay tước đậu xanh.

“Gì ạ?”

“Em lại đây,” tôi nói. “Lại đây.”

Nàng nhìn tôi rồi nhìn quả đậu đang cầm trên tay. Đôi mắt nàng khiến tôi nhớ lại lúc nàng đứng trên sân ga, hà hơi vào đôi tay lạnh cóng. Sau vài giây lưỡng lự, nàng nói.

“Cho em mượn nhé.”

“Ôi lạnh quá.”

“À, phải rồi.”

Tôi bỏ mấy bịch nước đá đang chườm quanh người ra khỏi chỗ.

“Được rồi.”

“Người chồng cũng lạnh”

“Anh là người băng mà.”

“À, vâng.”

Tôi vòng tay ôm lấy bờ eo thon của nàng. Nàng hơi co người lại nhưng rồi thả lỏng cơ thể ngay tức thì. Nàng rúc đầu vào cằm tôi.

“Đúng rồi,” tôi nói.

“Hả, gì cơ?”

“Tư thế thích hợp nhất.”

“Như thế này?”

“Ừ.”

“Em không cố tình đâu.”

“Chúng mình là vợ chồng mà.”

Ra là thế, nàng đùa. Hình như nàng

hơi ngưng.

“Giá mà làm thế này sớm hơn.”

Nàng nói và hôn vào cổ tôi.

“Tình yêu gì mà chỉ có sáu tuần.”

“Em muốn thế nào?” tôi hỏi nàng.

Làm thế này, nàng nói.

“Chỉ cần thế này thôi.”

Con chào bố mẹ, tiếng Yuji chào.

“Mẹ ơ?”

Chúng tôi chưa kịp buông nhau ra thì Yuji đã vào phòng. Trông thấy cảnh bố mẹ luống cuống ở trong chăn, thằng bé nói:

“Ái chà chà.”

Mio bắt đầu chuẩn bị, từng chút một, cho việc rời khỏi thế giới này. Sao cho tôi và Yuji có thể yên tâm sống khi chỉ còn lại hai bố con. Mio nói khi nào phải đi, nàng sẽ nói với Yuji, vì vậy nàng tiếp tục giả vờ chưa biết gì hết. Nàng đọc sách để nghiên cứu những vấn đề của tôi. Nàng mất hai tiếng đồng hồ đi tàu để mang về cho tôi ba lọ thủy tinh nhỏ.

“Đây là tinh dầu thảo dược,” nàng nói. “Dầu oải hương, bạch đàn và đàn hương.”

“Dùng tinh dầu này thế nào?”

“Chồng chỉ cần ngủ thôi.”

“Chỉ thế thôi?”

Nàng gật đầu.

“Đây là một trong những chất hóa học chồng vẫn hay nói tới. Chúng sẽ vào trong cơ thể chồng, nhắc chồng phải thật bình tĩnh.”

“Nếu làm thế vẫn không có tác dụng thì sao?”

“Chuyện đó thì...” nàng suy nghĩ

một chút rồi nói. “Vậy thì chồng hãy hát.”

“Hát?”

“Vâng, chồng hãy hát bài này”

*Một chú voi con
Chơi đùa trên mạng nhện
Vui quá bèn
Gọi thêm chú nữa đến*

“A!” tôi nói.

“Anh biết bài đấy. Yuji dạy anh.”

“Yuji?”

“Con nói chính em đã dạy cho con.”

“VẬY chắc em đã dạy con nhỉ.”

“Em học bài đó ở đâu?”

“Em không nhớ nữa,” nàng nói.

“Em chợt nảy ra ý này thôi. Rằng chồng nên hát bài này nếu thấy đau.”

“Chắc tại hồi xưa em vẫn thường hát bài này.”

“Vâng, những lúc cảm thấy đau.”

Mio nhỏ giọt tinh dầu oải hương vào tờ giấy ăn. Tôi cầm tờ giấy đưa lên mũi ngửi.

“Chồng thấy thế nào?”

“Ừ, thơm lắm. Lần đầu tiên anh

ngửi mùi này,” tôi nói. “Ừm. Chẳng hiểu sao anh thấy rất quen.”

“Quen thế nào?”

“Không biết nữa, hình như hồi nhỏ...”

“Hồi nhỏ?”

“À, đúng rồi.” Tôi đưa tờ giấy lên ngửi lần nữa. “Đúng rồi, hồi nhỏ, mỗi lần thổi kèn harmonica, anh lại ngửi thấy mùi này.”

“Kèn harmonica? Kèn đó có mùi này sao?”

“Đó là cái kèn rất to, làm bằng sắt, loại kèn có hai hàng lỗ, anh được một

người anh họ cho. Mỗi khi chạm môi vào miếng sắt đó là mùi hương này lại xộc thẳng vào mũi.”

Tuy không hiểu lắm điều tôi nói nhưng nàng vẫn đưa tiếp cho tôi tờ giấy ăn có nhỏ tinh dầu đàn hương.

“A, mùi này anh nhận ra ngay.”

“Vậy sao?”

“Mùi quạt giấy của bà.”

“Gì cơ?”

“Không, anh không nhầm đâu. Đây là mùi quạt giấy của bà. Mùi này đặc trưng lắm.”

Nàng nghiêng đầu một lát rồi vỗ tay

reo lên.

“Có lẽ là thế này”

“Thế nào?”

“Vâng. Đàn hương nghĩa là gỗ đàn hương.”

“Ừ, thì sao?”

“Khung quạt giấy thường được làm bằng gỗ đàn hương.”

“À, thảo nào.”

Tiếp theo, Mio nói và đưa cho tôi thử mùi dầu bạch đàn.

“Đây là mùi dầu Mentholatum rồi. Không thể là mùi khác được.”

Mio đưa tờ giấy lại gần mũi và gật

đầu.

“Đúng rồi. Em cũng nghĩ thế.”

Vì chồng rất hay bị cảm, nàng nói.

“Chồng có thể nhỏ một giọt dầu bạch đàn vào nước súc miệng. Hoặc pha loãng với dầu nền rồi bôi vào cổ họng.”

“Anh hiểu rồi. Anh sẽ làm thế.”

“Chồng không được uống thuốc nên phải cẩn thận để không bị cảm.”

“Ừ.”

“Bệnh của chồng cũng làm giảm khả năng miễn dịch của cơ thể đấy.”

“Thế hả?”

“Vâng. Vì thế chồng phải cẩn thận

gấp đôi người khác. Chồng cũng không được ăn đồ ăn sẵn mà phải tự nấu.”

“Ừ.”

“Phải ăn đủ rau nữa. Bắt cả Yuji ăn, dù con không thích.”

“Không sao đâu. Em cứ để anh.”

Mio nhìn tôi dăm chiêu. Trong mắt nàng không có hình ảnh của tôi. Ít nhất là không phải tôi bây giờ. Đó là hình ảnh của tôi trong sáu tháng tới hoặc sau đó nữa.

Nàng nói.

“Phải rồi.”

“Phải rồi?”

“Có lẽ em nên dặn dò Yuji hơn là dặn dò chồng.”

“Sao cơ?” tôi nói.

“Nghĩa là Yuji đáng tin cậy hơn anh?”

“Một phần nào đó thì đúng là như vậy,” Mio khẽ gật đầu.

“Chồng chẳng nói thế là gì. Rằng Yuji thừa hưởng một nửa từ em. Em có cảm giác một nửa đó của con rất chắc chắn.”

“Thế còn phần còn lại?”

À, nàng nghĩ ngợi.

“À, có lẽ là phần hiền lành chăng?”

“À, ra thế.”

Sau đó, Mio bắt đầu hướng dẫn Yuji cách làm việc nhà. Từ cách cầm dao, chọn thực phẩm ngon cho tới việc phải giữ quần áo thật phẳng trước khi phơi.

Yuji như muốn chọc tức tôi khi tỏ ra có tố chất của một người quản gia xuất sắc.

Tôi có cảm giác mình là cầu thủ bị loại ra khỏi đội hình chính thức. Một lão già ngồi trên ghế băng nhìn tay lính mới

toe đang nhận sự chỉ đạo tận tình của huấn luyện viên. Lão suýt cắn nát cả đầu khăn bông vì ghen tị.

Cái gì cũng dành cho tay đó!

Đây là một điều tôi không ngờ tới. Tôi vẫn bắt thằng bé phụ giúp việc nhà nhưng vì được học từ một ông thầy hậu đậu nên cu cậu tỏ ra rất vụng về. Ấy thế nhưng, chỉ cần được một cô giáo xuất sắc chỉ bảo, ngay lập tức nó đã phát huy được hết tài năng vốn có.

Dù gì thì thằng bé cũng thừa hưởng một nửa từ Mio. Còn cái kiêu ngạo ngác hỏi “thế hả?” thì chắc chắn là thừa hưởng

từ tôi.

Cũng chẳng sao.

Buổi tối, trong lúc Yuji xem hoạt hình trên tivi thì tôi luyện chữ.

“Tại hồi trước em chê nên anh mới luyện đây.”

“Thế hả?”

“Em định nói là “Thế mà chữ chồng vắn xấu” phải không?”

“Cũng hơi hơi ạ.”

“Anh biết ngay.”

Mio rất mong tôi hoàn thành cuốn tiểu thuyết. Khi tôi bảo sẽ cho Yuji đọc, nàng vui lắm.

“Con trai em mới có sáu tuổi thôi. Sau này con sẽ quên nhiều chuyện.”

Vì vậy, nàng nói.

“Em thấy cần thiết phải ghi lại. Từ chuyện chúng mình gặp nhau cho đến chuyện bây giờ.”

Tức là phải viết sao cho Yuji có thể đọc được. Trước hết là như vậy.

“Chữ anh viết trong vở khó đọc lắm à?”

“Vâng. Không đến mức khó đọc như chữ khắc trên tấm bia Rosetta Stone⁽²²⁾ nhưng cũng gần như vậy.”

“À, thế à.”

“Anh luyện chữ từ hồi Yuji còn bé xíu.”

“Thế cũng khá lâu rồi. Nếu chăm chỉ thì giờ chữ chồng phải đẹp lắm.”

“Anh luyện được ba tháng. Nhưng khi Yuji biết bò thì anh thôi.”

“Tại con đến phá đám chồng à?”

“Ừ, thằng bé tò mò lắm. Nó lại gần chỗ anh, làm bộ mặt kiêu như hỏi ‘bố làm gì thế?’ rồi còn định giật cả bút của anh nữa.”

“Đáng yêu ghê.”

“Đáng yêu đấy nhưng chưa đến lần

thứ một triệu thì anh phát cáu. Sao bọn trẻ con có thể lặp đi lặp lại mỗi một việc như vậy nhỉ?”

“Tại bọn chúng quên ngay việc vừa làm xong chẳng?”

“Có thể. Anh bức quá, dùng chấn chát lên làm tường chắn nhưng Yuji vẫn trèo qua được, cười hì hì với anh.”

“Con khỏe thế cơ à.”

“Khỏe lắm. Vì con uống không biết bao nhiêu gallon⁽²³⁾ sữa của em. Khỏe ngang với Roger Bannister⁽²⁴⁾ thời hoàng kim ấy chứ.”

“Ai vậy?”

“Người anh biết rất rõ.”

“VẬY Ừ?”

“Nhưng, ông ấy không biết anh.”

“Em cũng nghĩ thế.”

Tôi cũng xin giới thiệu luôn, Roger Bennister là người đầu tiên trên thế giới chạy hết một dặm trong vòng chưa đầy bốn phút. Một tạp chí đã bầu chọn ông vào danh sách một trăm nhân vật đại diện cho thế kỷ 20. Tôi đã so sánh Yuji với người vĩ đại như thế đấy.

Cuối tuần, cả nhà đến vườn thực vật.

Tôi cầm theo chiếc máy ảnh Minolta thừa hưởng của ông nội từ hồi xưa hồi xưa.

“Không biết em có lên được ảnh không nhỉ?”

“Không sao đâu. Em ở đây rõ rành rành thế này cơ mà.”

Vẫn như mọi lần, nàng ngồi đằng

sau xe đạp để tôi chở đi, Yuji đạp theo sau.

“Chồng không đi Scooter nữa à?”

Mio hỏi.

“Ừ, anh không động đến từ lâu rồi.

Anh sợ không dám đi.”

“Em nghĩ nên như vậy. Nguy hiểm lắm.”

“Ừ. Anh cũng nghĩ riêng chuyện anh lái được xe cũng là giỏi quá rồi. Vì xe chẳng có dây bảo hiểm gì.”

“Lại còn,” Mio nói, “không có cả túi khí.”

“Công nhận.”

Lâu lắm rồi chúng tôi mới đến vườn thực vật. Hồi Mio còn khỏe, tháng nào cả nhà cũng đến chơi một lần.

Chúng tôi để xe đạp bên ngoài, chui qua cổng để vào trong vườn. Trong vườn có lối đi bằng đá dài chừng năm mươi mét. Bên tay phải có tấm bảng thông báo cắm trên bãi cỏ.

Bên trên tấm bảng đề: “Những loại hoa xem được mùa này” kèm theo mười bảng tên của mười loài hoa.

Hoa thài lài, thủy dương mai, trân châu rau, hoa chuông....

“Ồ đây có ghi ngọc trâm đại đoá này.”

Yuji sung sướng hét lên. Tiếng thằng bé vang khắp vườn vắng vẻ.

“Vườn thực vật này có rất nhiều loài ngọc trâm. Ngoài ngọc trâm đại đoá còn có ngọc trâm đường và ngọc trâm vân.”

“Chồng biết rõ nhỉ.”

“Tất cả là học từ em đấy.”

“Ồ?”

“Ừ. Em thuộc tên của hơn hai trăm loài hoa. Có khi còn nhiều hơn ấy chứ? Vì em rất thích hoa.”

“Em cũng có cảm giác như vậy.”

“Mình đi vào bên trong đi. Trong đây có một chỗ em rất thích. Biết đâu em lại nhớ được điều gì.”

“Vâng.”

Chúng tôi chậm chậm len qua những hàng cây.

“Đây là cây dẻ ngựa.”

Tôi đọc tên từng cây cho Mio. Đương nhiên, tất cả đều do Mio dạy tôi trước đây.

“Đây là cây tô tô.”

Yuji khúc khích cười.

“Tô tô. Tên gì mà buồn cười.”

“Tên thật của nó là lưu tô.”

Còn đây là cây tulip.

“Cây tulip?”

“Ừ, không phải hoa tulip đâu. Đến mùa xuân, cây ra hoa khác với hoa tulip. Em vẫn thường đến đây vào mùa hoa nở.”

“Thế còn con?”

“Con cũng đến. Từ hồi bé xíu, con đã nằm trên xe đẩy đến đây rồi.”

“Thế hả?”

“Ừ.”

Chúng tôi đi đến cuối vườn theo chiều ngược kim đồng hồ thì gặp một

giàn đậu tía. Bên dưới, cỏ xước và linh lăng rậm rạp mọc um tùm. Chúng tôi trải tấm ni lông ra, bắt đầu ăn cơm hộp do Mio và Yuji chuẩn bị.

“Xúc xích này là con cắt đấy.”

“Giỏi quá. Giống con bạch tuộc nhỉ.”

“Vâng.”

Yên tĩnh quá, Mio nói.

“Chỗ này ít khách lắm.”

“Mọi người thích đi xem những loài hoa quen thuộc hơn. Chẳng hạn như cẩm tú cầu, oải hương hoặc hoa hồng. Chẳng mấy ai cất công đi xem hoa thài lài cả.

Thế nên chỗ này lúc nào cũng yên tĩnh.”

“Em thích chỗ này.”

“Em lúc nào cũng nói thế. Em có nhớ được gì không?”

“Thế nào nhỉ? Em cảm thấy hơi đau trong lồng ngực. Có phải đây là chỗ quen thuộc với em không?”

“Chắc chắn rồi.”

Ăn xong hộp cơm, Yuji chạy đến chỗ hồ nước lớn đắp bằng gạch. Trong hồ đầy cỏ bắc đèn và rau hẹ nổi lềnh bềnh này có rất nhiều cá sọc đen.

“Trông con có vẻ vui.”

“Con thích chỗ đây lắm. Nó cứ

đứng ngấm mặt nước mãi không chán.”

“VẬY sao?”

“Ừ.”

Mio vươn vai rồi ngả người xuống tắm ni lông. Tôi cũng nằm xuống cạnh nàng.

“DỄ chịu quá.”

“Ừ.”

Đâu đó vẳng lại tiếng cười của trẻ con. Chợt có con mòng mòng đến bay quanh quần bên tai rồi lại bay đi.

“Anh muốn ngủ luôn quá.”

Tôi quay sang thì bắt gặp ánh mắt Mio đang nhìn tôi.

“Mùa mưa sắp hết rồi,” Mio nói.

“Ừ.”

“Em không muốn xa hai bố con.”

Tôi quàng tay kéo cái đầu nhỏ xinh của nàng lại.

“Ừ.”

“Giá như đây chỉ là giấc mơ.”

“Vậy ư?”

“Đề khi tỉnh dậy, em vẫn đang ở trong lớp học cấp III, bên cạnh chồng.”

“Ừ.”

“Em sẽ nói với chồng thế này. Chúng mình sẽ cưới nhau và sinh một cậu con trai giống hệt hoàng tử Anh

quốc.”

“Ừ.”

“Không biết chồng sẽ nói gì nhỉ?”

“Anh rất hân hạnh,” tôi nói. “Nếu em không chê một người như anh.”

Chúng tôi hôn nhau

“Nụ hôn đầu đời của em,” Mio nói.

“Cảm ơn em đã đãi anh.”

Tôi nói. Và đề nghị nàng:

“Cho anh xin thêm cái nữa?”

Ba chúng tôi cùng chụp ảnh. Tôi đặt máy ảnh lên chỗ vùi nước xây bằng đá,

đặt chế độ chụp tự động để chụp mấy kiểu. Yuji đứng giữa, tôi và Mio đứng hai bên. Ba chúng tôi nắm tay nhau. Phía sau chúng tôi, cây bách nhật đang nở hoa trắng muốt.

Chúng tôi mua một chậu hoa hồng ở cửa hàng đối diện vườn thực vật. Không còn hoa nở vào mùa xuân. Chậu hoa này đến mùa thu mới nở.

“Hoa này tên gì ạ?” Yuji hỏi.

“Công chúa Kaguya⁽²⁵⁾.”

“Công chúa Kaguya?”

“Ừ. Mẹ nhờ Yuji chăm sóc em

nhé.”

“Con chăm sóc?”

“Ừ, con phải chăm cẩn thận để mùa thu em ra hoa.”

“Ra hoa thế nào ạ?”

“Ra hoa màu vàng. Mùi rất thơm,”
tôi nói.

“Vâng, con sẽ cố gắng. Con sẽ thử.”

“Mẹ nhờ Yuji đấy.”

Sau đó, chúng tôi đi về nhà cùng
chậu hoa hồng.

Những ngày còn lại trôi qua nhanh hơn tôi tưởng.

Mio dạy Yuji nấu ăn, còn tôi lại ngồi luyện chữ vào buổi tối. Mỗi lần đi chợ về, chúng tôi lại rẽ vào công viên số 17 - nơi không còn thầy Nombre và con Pooh (trong lúc tôi ốm liệt giường vì sốt cao, thầy đã được chuyển đến một trung tâm khác ở rất xa), sau bữa tối, cả nhà lại đi dạo dọc con kênh dẫn nước.

Tranh thủ những lúc Yuji không để ý, tôi và Mio lén hôn nhau.

Chương trình dự báo thời tiết trên tivi thông báo mùa mưa sắp kết thúc. Sáng nay, khi trời còn chưa tỏ, một cơn mưa to kèm theo sấm chớp ập xuống, đây cũng là cơn mưa báo hiệu mùa mưa sắp hết.

Còn hai ngày nữa.

Yuji mãi ăn sáng nên không để ý đến tivi.

Tôi nhìn Mio.

Nàng lắc đầu, mặt như muốn khóc.

(Xin mùa mưa đừng kết thúc...)

Yuji tiếp tục ăn mà không biết chuyện sắp xảy ra.

Đêm hôm đó, tôi và Mio làm tình.

Sau khi chắc chắn nghe tiếng khò khè của Yuji, Mio chui vào chăn của tôi.

“Hồi xưa, chúng mình phải mất hơn sáu năm”.

“Giờ chỉ có sáu tuần, nhanh thật”.

Ở đất nước này, có biết bao nhiêu cặp đôi chỉ mất có sáu ngày cho chuyện này. Tôi dò dẫm cởi bộ đồ ngủ bằng vải cotton trên người Mio. Nàng gồng người

lên, để tôi thoải mái cởi đồ cho nàng.

“Chồng có vẻ thành thạo nhỉ?”

“Ôn trời, anh đã được tập luyện rất nhiều với em”.

Tôi cởi đồ lót của nàng, vo tròn lại rồi vút ra khỏi chăn cùng bộ đồ ngủ. Nàng cuống cuống thò tay ra giấu đồ lót xuống dưới đồ ngủ. Khi ấy, tôi nhìn thấy bầu ngực nhỏ của nàng khẽ đung đưa. Phát hiện ra tôi đang nhìn, nàng bèn kéo chăn đến tận vai.

“Chẳng hiểu tại sao nữa?” nàng nói.

“Em cứ cảm thấy không yên tâm, chỉ vì không mặc quần áo. Cảm giác cứ hờ

hênh thế nào ấy”.

“VẬY Ậ?”

“Vâng. Chồng cũng cởi quần áo đi. Em không thích mình em không mặc gì đâu”.

“ĐƯỢC RỒI.”

Tôi cởi đồ ngủ, quần lót, vo tròn lại ném ra ngoài chần.

“Thế này là chúng mình giống nhau rồi”.

Chúng tôi nằm nghiêng, quay mặt vào nhau, rồi nhẹ nhàng và chậm rãi, ôm ghì lấy cơ thể nhau.

“Hmm...” nàng nói. “Hóa ra là thế

này”.

“Ừ. Nhưng không chỉ thế này đâu”.

“Lo quá. Không biết em có theo kịp không?”

“Sẽ ổn thôi. Ít ra thì ngày xưa em cũng ổn”.

“Em sẽ cố gắng”.

“Phải cố sao?”

“Đương nhiên rồi”.

“Ừ”.

Tuy nhiên, mọi chuyện không ổn chút nào. Nàng đã phải rất cố gắng.

“Em thấy đau”.

“Thật không?”

“Thật”.

“Nhưng mà...”

“Hay tại không đúng vị trí?”

Tôi cố gắng tập trung vào một điểm.

“Không, đúng đây”.

“Vậy thì sao nhỉ?”

Nằm bên dưới, nàng nhìn tôi đầy lo lắng. Tôi chống hai tay để đỡ lấy cơ thể mình rồi ngẫm nghĩ.

“Có lẽ mọi thứ đã bị xóa sạch khi em rời khỏi nơi đây rồi lại quay trở lại”.

“Xóa sạch?”

“Giống như trò chơi điện tử ấy. Tất

cả kinh nghiệm đã có đều trở thành con số không”.

“VẬY Ạ?”

“Thế nên em mới không nhớ gì cả, kinh nghiệm cũng không”, tôi nói.

“Chắc là vậy rồi. Trước hết phải nạp những thông tin cần thiết, sau đó mới bắt đầu được”.

“Nghĩa là em còn trong trắng?”

“Đúng vậy”.

Nàng hoang mang.

Đương nhiên.

Bà mẹ nào có con sáu tuổi chẳng hoang mang khi bỗng nhiên bị bảo: cô

vẫn còn trong trắng.

“Sẽ ổn thôi em”, tôi nói.

“Em cứ để anh. Vì anh đã luyện tập nhiều rồi”.

Câu nói của tôi khiến nét mặt nàng bớt căng thẳng hơn.

“Phải rồi. Phải rồi”.

Nàng nhắm mắt lại, thả lỏng toàn bộ cơ thể như thể muốn bảo nàng đã sẵn sàng tuân lệnh. Khi tôi từ từ tiến vào trong nàng, nàng ưỡn người, hướng cái cổ trắng ngần về phía tôi. Nàng hé môi, rên khe khẽ.

“Em xin chồng. Nhẹ thôi, từ từ

thôi...”

Tuy nhiên, tôi có cảm giác mình làm không được khéo như nàng mong đợi. Có vẻ như lần đầu của hai đứa cách đây mấy năm còn khả dĩ hơn. Hồi ấy, tôi quá mải mê nên chẳng còn tâm trí đâu mà giữ ý với nàng, chuyện kết thúc khi cả hai còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Còn lần này, chính vì có kinh nghiệm đâm ra lại giữ ý và rụt rè hơn. Kết quả là tôi khiến nàng phải chịu đau lâu hơn.

Tôi nằm ngấm bộ ngực trắng đẽ trăn của Mio với cảm giác hoàn toàn thư thái.

Đôi gò bồng đảo đắm mồ hôi của nàng
trông như cặp mè sinh đôi mới chào
đời.

“Em đã rất cố gắng. Em tuyệt lắm”.

Nghe tôi nói vậy, nàng mỉm cười,
mắt vẫn nhắm nghiền.

“Nếu em bảo không được như vậy
đâu thì có sao không?”

“Không đâu, em đã rất cố gắng mà”.

“Cám ơn chồng”.

“Không không”.

Hai chúng tôi, không mặc gì, nằm
cạnh nhau, ngắm nhìn trần nhà màu da

cam.

Chồng à, Mio nói.

“Em rất vui”.

“Thế hả?”

“Sáu tuần qua thật tuyệt”.

“Ừ”.

“Chúng mình đã yêu nhau”.

“Ừ”.

“Chúng mình đã nắm tay nhau, đã hôn nhau”.

“Và làm cả chuyện ấy”.

“Em còn được làm mẹ nữa”.

Thế là đủ rồi nhỉ, nàng nói.

“Em không mong gì hơn”.

“Ừ...”

“Em thật may mắn vì gặp được hai bố con”.

“Ừ...”

Nàng nhẹ nhàng đặt hai cánh tay lên ngực mình.

“Em nghĩ thế này, tuy có vẻ hơi buồn cười”.

Nàng nghiêng đầu sang nhìn tôi.

“Hồi đầu, em đã ghen với vợ của chồng”.

“Vợ của anh chính là em mà”.

Nàng lắc đầu.

“Em là em. Một cô gái mới ra đời

cách đây sáu tuần”.

“Ừ, anh hiểu rồi. Anh hiểu cảm giác của em”.

“Cô ấy thật hạnh phúc. Cô ấy được bố con anh yêu quý, nhưng đó không phải là em, mà là người phụ nữ trong kí ức của hai bố con”.

Vì vậy, nàng nói.

“Em đã nỗ lực hết mình. Nỗ lực để trở thành một người vợ tốt, được bố con anh yêu”.

“Ừ. Và anh đã yêu. Giống như lần đầu tiên yêu em”.

“Vậy ư?”

“Tim anh lại xốn xang. Anh lại gục ngã”.

Trước người con gái mới ra đời là em.

Mio nhìn tôi, mắt nàng sáng bừng lên. Rồi nàng mỉm cười ngượng ngùng, mặt rung rung muốn khóc.

“Em không thể nào không yêu chồng được”.

Tôi vươn tay, kéo nàng lại gần. Mồ hôi khiến cả cơ thể nàng lạnh toát.

“Anh cũng vậy. Chắc chắn chúng mình sẽ còn yêu nhau thêm nhiều lần nữa. Chỉ cần gặp nhau là mình sẽ bị hút về

nhau”.

“Một ngày nào đó, tại một nơi nào đó?”

“Ừ, nhất định một ngày nào đó, tại một nơi nào đó. Khi đấy, nhất định em phải cho anh ở bên cạnh em nhé. Ở bên em thật dễ chịu”.

“Vâng”, nàng nói.

“Em cũng rất thích được ở bên chồng”.

Nàng cúi đầu vào cổ tôi.

“Tư thế thích hợp nhất, chồng nhỉ?”

Giọng của Mio khẽ dội vào xương bả vai của tôi.

“Vì chúng mình là vợ chồng mà”,
tôi nói.

“Vâng”.

Sắp rồi, nàng nói.

“Sắp sang ngày mới rồi”.

Nàng hỏi tôi có buồn ngủ không, tôi
trả lời là không.

“Vớ lại, mai là thứ Bảy, anh không
phải đi làm, không vấn đề gì đâu”.

“VẬY, em nằm thế này thêm chút nữa
nhé?”

“Ừ, chúng mình sẽ nằm thêm chút
nữa”.

“Cảm ơn chồng”.

“Không có gì”.

Ngày hôm sau vẫn đến, chẳng có gì thay đổi so với ngày hôm trước. Chỉ có điều hôm nay là ngày buồn đối với chúng tôi. Giống như ngày này cách đây một năm.

Không phải chương nào cũng ngập tràn niềm vui. Vẫn có chương buồn. Phần lớn những chương buồn đều dính dáng đến cảnh chia tay. Tôi chưa từng nghe câu chuyện nào có hội ngộ mà không có

chia ly.

Mưa giăng như sương mù, lặng lẽ trút xuống mặt đất. Bầu trời nhuộm màu sữa trắng. Bầu trời trông nông choèn, chẳng có chút chiều sâu.

Chúng tôi đi bộ vào rừng, tay cầm ô. Đã xuất hiện các vũng nước nhỏ. Yuji lần lượt nhảy qua từng vũng.

Xưởng rệu ở cửa rừng vẫn phát ra tiếng rên “gừ, gư, ga”. Chúng tôi tiến vào lõi mòn đầy lá rụng ẩm ướt. Trên cao, tán lá sồi và bồ đề thấm nước mưa vươn ra che khuất cả bầu trời. Bên lề đường,

cây me đất trổ hoa vàng li ti. Ánh nắng rọi thứ ánh sáng nhờ nhờ, ẩm ướt vào những giọt sương đọng trên đám rễ thông chồi lên khỏi mặt đất.

Mưa không rơi được đến chỗ chúng tôi vì vương lá cây. Tôi cất ô, nắm tay Mio và Yuji bước đi.

“Em muốn xem lại hoa ngọc trâm”, Mio nói.

“Sắp đến nơi rồi. ngay phía trước thôi”.

Nhưng khi chúng tôi đến nơi thì không thấy hoa ở đó nữa. Chỉ còn những chiếc lá to, tuyệt đẹp đang đung đưa

dưới mưa.

“Hình như hết mùa rồi”.

“Vâng, hình như vậy”.

Chúng tôi đi bộ ra đến tận bìa rừng.
Đường hơi dốc. Đi hết dốc cũng là hết
cánh rừng.

Mio đi chậm lại để ngắm Yuji.

“Gì thế mẹ?”

Thằng bé hỏi khi nhận ra ánh mắt
mẹ đang nhìn mình.

“Mẹ...”

“Dạ?”

Tuy nhiên, Mio không nói gì thêm

nữa.

“Gì ạ?”

Yuji ngẩng đầu lên nhìn mẹ, nét mặt có vẻ phân vân không biết nên mừng hay lo.

“Mẹ...”

Mãi Mio mới nói được tiếp.

“Mẹ sắp phải tạm biệt con rồi”.

Mặt Yuji biến sắc. Đôi môi khép hờ của thằng bé khẽ rung rung. Thằng bé nhìn mẹ một lúc lâu.

“Sắp là bao giờ ạ?” Yuji hỏi, mắt vẫn nhìn xuống nền đất ẩm ướt.

Mio lắc đầu.

“Mẹ cũng không biết nữa”.

“Mẹ là người quyết định cơ mà?

Mẹ nhớ ra rồi phải không?”

“Mẹ chưa nhớ ra đâu. Bố kể lại cho mẹ thôi”.

Yuji làu bàu, mặt vẫn cứ cuối gầm xuống.

“Tại mẹ bảo bố kể”.

“Thế hả?”

“Ừ”.

Đến đó thì cả hai cùng im lặng.

Hai mẹ con nắm tay nhau, thong thả đi tiếp. Tôi thấy hai mẹ con giống như hai người đầu tiên, hoặc hai người cuối

cùng còn sót lại của thế giới. Không ai thay thế được hai người. Họ đi bên nhau như thể cùng chung một số phận.

Tôi đi phía sau, lơ đãng ngắm hai mẹ con. Mio mặc chiếc váy dài màu trắng, bên trên khoác áo len mỏng màu hoa anh đào. Bộ này giống bộ nàng mặc hôm ấy. Yuji mặc chiếc quần soóc dài quá đầu gối, trên là áo phông dài tay màu vàng. Dưới cẳng chân khăng khiu là đôi ủng cùng màu với màu áo. Trên đôi ủng có hình con chó lông xù rất giống con Pooh. Đây là đôi ủng Mio mua cho Yuji. Thằng bé đi đôi ủng này kể cả hôm trời

nặng to.

“Mẹ ời?”

Cuối cùng, Yuji cũng lên tiếng. Giọng thằng bé rất giống Mio, tuy âm vực cao hơn khoảng 3 độ.

“Mẹ ời, con xin lỗi”, thằng bé nói.

Mio đứng lại, cúi người xuống để nhìn thẳng được vào mắt Yuji.

“Sao con lại xin lỗi?”

Nàng vén mái tóc đã ướt vì mưa lên để ghé sát vào mặt cậu con trai nhỏ.

“Con không làm gì xấu cả”.

Yuji khẽ lắc đầu.

“Con có làm”.

Yuji thì thảo nhưng lại lên giọng ở cuối câu. Như thể thằng bé đang cố kìm nén thứ gì đó đang dâng lên trong cổ họng.

“Con rất ngoan. Đừng nói vậy”.

Mio nhẹ nhàng đặt tay lên má Yuji. Mũi Yuji ửng đỏ. Thằng bé liên tục chớp mắt.

“Lỗi tại con mà?” giọng Yuji run run. “Tại con mà mẹ mới chết đúng không?”

Mio ngẩng lên nhìn tôi.

Tôi vội lắc đầu, rồi từ từ gật đầu.

Không phải lỗi tại thằng bé đâu.

Em cũng biết mà? Suy nghĩ của anh cũng giống như những gì em đã đọc trong cuốn tiểu thuyết. Yuji hoàn toàn vô tội như bông tuyết chưa chạm tới mặt đất.

Mio gật đầu.

Vâng, em biết. Em cũng nghĩ như chồng.

Nàng nhìn vào mắt Yuji, nói.

“Không có chuyện ấy đâu”.

Nàng nghiêm mặt lại, chưa bao giờ nàng làm như vậy.

“Không phải đâu”.

“Không đúng. Con biết”.

Yuji dùng mu bàn tay nhỏ xíu để lau

những giọt nước mắt đang tuôn ra xối xả.

“Chính các bác trong nhà đã kể cho con. Tại sinh ra con mà mẹ phải chết”.

Yuji ngẩng đầu lên nhìn Mio. Hai má thằng bé đỏ ửng, đầm đìa nước mắt. Nó mở đôi môi màu đào thành hình chữ O rồi phản bác lại mẹ.

“Thế mà con chẳng biết gì”.

Thằng bé chớp chớp mắt.

“Con không biết. Nếu biết, con đã ngoan hơn”.

Con xin lỗi.

Yuji khịt mũi.

“Con muốn xin lỗi mẹ từ lâu rồi.

Mẹ ơi, con xin lỗi”.

Con xin lỗi.

“Con đừng xin lỗi”, Mio nói.

“Con không có lỗi. Con là một cậu bé ngoan. Ngoan hơn bất kì cậu bé nào trên thế giới này”.

Giọng của Mio mà nghe chẳng hề thấy giống. Giọng nàng lạc hẳn đi, run rẩy.

“Nhưng mà”, Yuji khịt khịt mũi.

“Nếu không có con thì mẹ và Takkun đã có thể ở bên nhau phải không?”

“Không phải”.

Không phải thế.

Mio vuốt vuốt mái tóc ướt đẫm của Yuji.

“Mẹ nghĩ, kể cả mẹ không sinh Yuji thì mọi chuyện vẫn sẽ như vậy”.

Yuji ngừng chớp mắt.

“Hơn nữa, mẹ không thể tưởng tượng ra một cuộc đời không có Yuji. Có con, lần đầu tiên mẹ mới cảm thấy được mình đang sống”.

“Thế hả?”

“Ừ. Nếu không gặp con thì dù có sống năm mươi năm mẹ cũng không cảm thấy đủ đầy thế này đâu”.

“Thật ạ?”

“Ừ. Thật đấy. Đó chính là lý do bố mẹ gặp nhau. Bố mẹ gặp nhau để được gặp con”.

“Gặp con?”

“Ừ. Gặp con. Là chính con chứ không phải ai khác. Hoàng tử Anh quốc của mẹ ạ”.

“Ai đấy ạ?”

“Là người lúc nào cũng tịt mũi, hay nhặt nhanh các thứ bỏ đi, có tật hỏi ‘thế hả?’ “

“Thế hả?”

“Ừ. Đó là tài sản quý nhất của mẹ”.

“Là con ạ?”

“Ừ. Đúng rồi”.

Mio xoa má Yuji.

“Lớn lên con phải ngoan nhé”.

Mio hôn lên má Yuji, nàng vén tóc

Yuji lên để hôn tiếp vào trán thằng bé.

“Tuy mẹ không thể ở cùng con đến lúc con lớn nhưng mẹ sẽ cầu nguyện cho con. Để cuộc đời con lúc nào cũng tràn ngập tình yêu thương”.

“Mẹ cầu nguyện ở trên tinh cầu Lưu Trú à?”

“Ừ. Ở trên tinh cầu Lưu Trữ. Mẹ sẽ luôn nhớ đến hai bố con”.

“Con cũng sẽ không quên mẹ”.

Yuji thì thảo vào cổ Mio.

“Con sẽ không quên đâu. Kể cả khi Takkun lên tinh cầu Lưu Trứ, con vẫn sẽ nhớ Takkun để Takkun được gặp mẹ”.

“Cảm ơn con. Mẹ cũng sẽ không quên con. Con trai yêu của mẹ”.

Mẹ yêu con.

Mio lại siết chặt Yuji.

“Cuộc đời mẹ tuy ngắn ngủi, nhưng nhờ có con mà mẹ đã có những tháng ngày hạnh phúc”.

Cảm ơn con.

“Con lo cho bố giúp mẹ nhé. Hãy thay mẹ, chăm sóc bố chu đáo”.

“Vâng, con biết rồi ạ”.

Sau đó, Mio dùng khăn mùi xoa lau nước mắt và mũi cho Yuji.

“Mẹ chưa đi ngay đâu”, nàng nói.

“Con không sao”.

Yuji gật đầu, hai mẹ con lại nắm tay nhau đi tiếp.

Đến cuối cánh rừng, bầu trời hiện ra.

Yuji mải mê đi tìm vật báu. Vật báu của thằng bé là loại bánh răng có răng cưa hình xoắn ốc với vài chiếc răng bé xíu.

Cơn mưa cứ đuổi theo chúng tôi như cái bóng.

Mio dùng cả hai tay để vén mái tóc ướt sũng nước. Vàng trán rộng mà tôi đã ngắm suốt từ hồi cấp III hiện ra. Vài sợi tóc đen đang dính bết vào trán nàng.

“Không biết em nói như vậy với con có ổn không?” Mio nói.

“Ổn. Nhờ vậy mà con mới tha thứ được cho bản thân đây”.

“Không ngờ thằng bé lại nghĩ ngợi nhiều thế”.

“Lỗi tại anh vì đã không nhận ra. Lẽ ra anh nên an ủi con nhiều hơn”.

“Không phải lỗi tại chồng đâu”.

Giọng nàng ráo hoảnh. Như thể muốn bảo tôi: Đâu cần em phải nhắc chồng điều đó.

Tôi gật đầu, như trút được gánh nặng.

Chúng tôi đứng trước bức tường đồ nát. Sau chúng tôi là cánh cửa gỗ có ghi số #5. Bên cạnh là thùng thư xiêu vẹo. Tất cả đều ướt sũng nước mưa nên trông cũ kỹ hơn mọi khi.

“Chồng à”, Mio nói.

“Ừ?”

Giọng nàng không khác mọi khi nên tôi vẫn trả lời giống như mọi khi.

Nàng nói.

“Hình như chúng mình sắp phải chia tay rồi”.

Nàng nói như thể đến chiều chúng tôi sẽ gặp lại nhau.

Nhưng không.

Nàng giơ tay phải lên cho tôi xem. Hai đốt ngón tay trên cùng đã biến mất. Chỉ còn lại một vòng tròn lơ lửng, toàn bộ phần bên trong đã bỏ đi nơi khác. Tôi nhìn thấy cả cánh rừng phía sau qua các ngón tay trong suốt ấy.

Công tắc trong lồng ngực tôi bật lên.

Cạch!

Có thể cảm nhận được van đã mở, kim áp kế bật lên.

“Em có đau không?”

Giọng tôi run run lo lắng.

Mio kinh ngạc nhìn vào đầu ngón tay (đúng hơn là nơi đã từng có đầu ngón tay).

“Em không thấy đau. Chỉ thấy lạnh thôi”.

“Nghĩa là đầu ngón tay vẫn còn?”

“Vâng. Chắc chắn còn đầu đó”.

“Em sẽ đi?”

“Em nghĩ vậy”.

“Anh phải làm gì?”

“Hãy nắm tay em”.

Mio mỉm cười buồn bã.

“Hãy nắm tay em đến giây cuối cùng”.

“Anh hiểu rồi”.

Tôi đưa bàn tay phải ra để nắm lấy bàn tay trái của Mio. Tôi siết thật mạnh.

Như thể bằng cách ấy, tôi sẽ giữ được nàng ở lại.

Mio cũng siết chặt bàn tay tôi bằng những ngón tay thon gầy.

Ngón tay nàng run rẩy. Nàng đang sợ. Tôi cảm nhận được sự lo lắng tốt độ của Mio. Nhưng nàng vẫn vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Tôi tự an ủi.

Mình phải thật kiên cường.

Kiên cường vì nàng.

“Không sao đâu em”, tôi nói. “Có anh đây rồi”.

Mio gật đầu, mặt nàng tái xanh.

Chúng tôi cầm tay nhau, hai trái tim hòa vào làm một cùng vượt qua trận bão lớn đầu tiên.

Giây phút thanh bình hiếm hoi cuối

cùng cũng đến.

“Chồng à”, nàng nói. “Chồng chăm sóc Yuji nhé”.

“Ừ”.

“Hãy yêu con bằng cả phần của em nữa”.

“Ừ”.

Nhưng giọng nàng đột ngột bị ngắt quãng. Nàng mím chặt môi. Chiếc răng khểnh lộ ra qua làn môi mỏng.

Nàng nhắm mắt, nước mắt tuôn thành dòng.

“Đau xót quá”, nàng nói.

“Em không muốn đi chút nào. Em muốn ở lại đây. Em muốn được nhìn thấy Yuji lớn lên. Em muốn được ở bên chồng mãi mãi”.

Nàng thở dài rồi ngẩng lên.

“Không được. Em nói vậy là làm khó cho chồng rồi”.

“Không sao. Em cứ nói những gì em nghĩ”.

Nàng nhắm mắt, khẽ lắc đầu.

“Không được rồi. Em không nói được nữa. Chồng nói đi, nói chuyện với em đi”.

“Anh...”

Tâm tư chất chứa trong lòng tôi bấy lâu được dịp bật ra

“Anh muốn làm cho em hạnh phúc”.

Tôi dồn lực vào bàn tay đang nắm tay của Mio. Nàng cũng đáp lại bằng cách siết chặt tay tôi.

“Anh muốn đưa em đi xem phim. Muốn hai đứa lên tầng thượng ngắm cảnh đêm. Muốn cùng nhau uống rượu. Giống như một cặp vợ chồng bình thường. Anh muốn chúng mình có cuộc sống bình thường”.

Nhưng đó là điều không thể.

Mio đã kết thúc cuộc đời ngắn ngủi

tại thị trấn nhỏ bé này. Chúng tôi đã có thể đi đến một thế giới rộng lớn hơn, nhưng cả hai đều không muốn xa thị trấn, muốn ở lại cùng góp nhặt những niềm vui nho nhỏ, chẳng đáng kể gì dưới mắt người đời.

Chẳng hạn như niềm vui có được bức chân dung trong chiếc khung giá rẻ.

“Anh xin lỗi”, tôi nói.

Nàng nhìn tôi, mắt đắm lệ, miệng cố gượng cười.

“Tại sao?”

Nước mắt khiến giọng nàng nghẹn lại.

“Sao đàn ông con trai nhà mình lúc nào cũng xin lỗi?”

Làn môi nhợt nhạt của nàng run rẩy.

“Em hạnh phúc lắm. Em không cần gì cả. Chỉ cần được ở bên chồng thôi”.

Chồng biết không? Đó là điều hạnh phúc nhất thế gian này.

“Thế hả?”

“Vâng”.

“Chồng hãy tự tin lên. Chồng tuyệt lắm”.

“Mỗi em nói với anh thế”.

“Đâu có”.

“Thật mà. Em khác người. Sở thích

của em quá tệ”.

Nàng không nói gì, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng.

“Em bảo này”, nàng nói. “Em có làm cho chồng hạnh phúc không?”

“Có. Đối với anh, thế là quá đủ. Nguyên việc em đồng ý lấy anh cũng đủ khiến anh hạnh phúc rồi”.

“Thế ư?”

“Ừ”.

Tiếp theo, từ bàn tay đến khuỷu tay của Mio biến mất. Thời gian còn lại rất ít.

“Chồng nhớ giữ gìn sức khỏe”, nàng

nói.

Đôi mắt to thâm đầy nước mắt, viền mắt chuyển sang màu hoa anh đào.

“Em chỉ lo mỗi chuyện ấy”.

“Anh sẽ chú ý. Anh sẽ cố gắng để khỏe hơn, dù chỉ một chút”.

“Cố lên chồng nhé”.

“Ừ”.

“Chồng chỉ vất vả hơn người thường chút xíu thôi. Nếu cố gắng, nhất định chồng sẽ tiến được xa hơn”.

Ừ, em nói đúng đấy.

Người nàng run bần bật. Tôi cảm thấy sự chống chọi trong các ngón tay

của nàng.

Nửa bên người phải của nàng biến mất.

Mio cố nói với tôi.

“Ồ bên chồng rất dễ chịu... Nếu có thể, em muốn được ở bên chồng mãi mãi”.

“Ừ”.

“Em yêu chồng. Em rất yêu chồng. Em thật may mắn vì được làm vợ của chồng...”

“Anh cũng thế. Anh cũng...”

Nàng mỉm cười.

Nụ cười chỉ còn một nửa.

“Cảm ơn chồng...”

Một ngày nào đó chúng mình sẽ gặp lại nhau...

Lời nói của nàng tan vào cõi hư không.

Tôi nhìn xuống bàn tay phải của mình. Chỗ ấy chỉ còn lại một làn sương màu hoa anh đào rất giống với nửa người của nàng. Một cơn gió thổi tới khiến làn sương biến mất.

Chỉ còn lại mùi hương của nàng.

Mùi hương ấy.

Thứ ngôn ngữ thân mật nàng dành riêng cho tôi.

Thứ ngôn ngữ có một không hai trên thế giới.

“Mio”, nàng nói. “Đó là tên em?”
Ừ.

Đó là tên em.

Tên của người vợ duy nhất anh yêu trên đời này.

Tạm biệt nhé, Mio.

Yuji chạy lại, thở hỏn hỏn.

“Nhìn con này!”

Trong tay thằng bé là một bánh xích răng cưa nho nhỏ.

“Con giỏi chưa! Con sẽ tặng cho mẹ. Mẹ đâu rồi ạ?”

Tôi không nói được câu nào, cố gượng cười để ngăn những giọt nước mắt và gật đầu trả lời thằng bé.

“Mẹ ở đâu ạ? Chỉ cho con đi?”

Thấy tôi không chịu mở miệng, Yuji liền chạy đi tìm.

“Mẹ ơi? Mẹ ở đâu?”

“Mẹ ơi, con tìm được vật báu rồi này. Con tặng mẹ đây.”

“Mẹ ơi, mẹ ở đâu?”

Mẹ ơi?

Mẹ ơi?

Hai hôm sau ngày Mio ra đi, mùa mưa kết thúc. Có vẻ như nàng đã ra đi khá vội vã.

Cuộc sống chỉ có hai bố con lại bắt đầu.

Trong nhà, đâu đâu cũng vương vấn kỷ niệm về Mio. Kỷ niệm về người con gái đến trong sáu tuần lễ.

“Thế còn chồng?” nàng hỏi. “Chồng có hạnh phúc không? Em có làm chồng

hạnh phúc không?”

Mỗi lần nhớ đến câu nói đó, tôi lại gọi nàng, lúc này hẳn đã ở một tỉnh cầu xa xôi.

Em luôn hỏi anh như thế. Rằng em có làm anh hạnh phúc không? Em không biết là chỉ cần có người vợ nghĩ cho người chồng như vậy cũng đủ khiến người chồng thấy hạnh phúc rồi.

“Chồng thật cố gắng. Phục chồng quá.” Câu cửa miệng của em đấy.

Anh rất buồn vì không thể nghe em nói với anh như vậy nữa. Chừng nào còn có em động viên, anh sẽ còn cố gắng.

Thậm chí anh còn đi được tên lửa lên tận sao Diêm Vương kia. Dù em sẽ chớp chớp mắt bảo anh không được nói giỡn.

Hai bố con tôi rất cố gắng. Yuji trở thành người bạn đồng hành tin cậy hơn hẳn, cùng lúc thằng bé cũng người lớn hơn.

Thay vì nằm ngửa, hai tay luôn ở trong tư thế “muôn năm” như trước thì bây giờ, Yuji đã biết nằm sấp, tay chuyển sang tư thế chào cờ. Thằng bé nhắc khuyến tay phải lên, áp đầu ngón tay vào thái dương. Tư thế này trông có vẻ không

thoải mái lắm nhưng Yuji lại ngủ rất ngon. Chẳng hiểu thằng bé bày tỏ sự kính trọng với ai suốt cả đêm như thế.

Buổi sáng, việc đầu tiên sau khi thức dậy của Yuji là đến chào bức ảnh đặt trước tủ quần áo. Ảnh chụp hôm ở vườn thực vật. Yuji đứng giữa, tôi và Mio đứng hai bên. Cả ba chúng tôi mỉm cười hạnh phúc với khóm hoa bách nhật trắng muốt sau lưng. Ánh mắt ai cũng rạng ngời như thể đang nhìn vào một thế giới tuyệt đẹp chưa ai từng thấy. Yuji rất chăm chỉ tưới nước cho chậu “công chúa Kaguya”, chưa kể thỉnh thoảng thằng bé

còn giúp tôi đỡ rác.

Hai bố con thay quần áo hàng ngày. Lúc ăn, hai bố con rất cẩn thận để không dây thức ăn ra ngoài. Tôi cũng nhớ giữ thẳng quần áo trước khi phơi.

Tôi đến, tôi luyện chữ và tiếp tục với cuốn tiểu thuyết. Trước khi đi ngủ, tôi đọc truyện *Jim Button* cho Yuji. Cuối tuần, hai bố con vào rừng nhặt bu-lông ở nhà máy bỏ hoang.

Hàng ngày, tôi vẫn đạp xe đến chỗ làm, vẫn nhìn những mẫu giấy nhớ gửi cho chính mình để hoàn thành công việc ngày hôm đó. Cô Nagase không còn

những cử chỉ khó hiểu nữa. Tôi đã nhớ mặc vest đúng mùa. Nhớ cắt tóc hàng tháng. Ông giám đốc vẫn ngủ gật bên bàn làm việc.

Bây giờ không thể phân biệt được ông ấy với con St. Bernard nữa rồi.

Cứ như vậy, chúng tôi dần dần trôi tới một nơi xa xôi, tách hẳn “ngày hôm ấy”.

Mio vẫn đồng hành với chúng tôi. Nàng vẫn ở bên cạnh tôi, bên cạnh Yuji.

Mỗi khi luyện chữ, tôi cảm thấy như nàng đang ở đằng sau tôi. Tôi nghĩ thấy

mùi hương của nàng, thậm chí còn nghe được giọng nàng.

“Chồng à”.

Mỗi lần như thế, tôi lại ngoảnh lại.

Buổi tối, trước khi đi ngủ, tôi lại cảm nhận được hơi ấm của nàng ở kế bên. Cảm giác như nàng đang dụi đầu vào cổ tôi, khúc khích cười và hỏi: Đây là tư thế thích hợp nhất phải không?

Đã có những âm thanh của mùa thu.

Tiếng của sâu bướm, tiếng thì thảo của hoa cỏ đung đưa trong gió.

“Công chúa Kaguya” trở những

bông hoa vàng duyên dáng, tỏa hương thơm ngọt ngào.

“Đây là mẹ”, Yuji nói. “Mùi hương này là của mẹ mà”.

“Ừ nhỉ”.

Nàng luôn ở bên chúng tôi, bất kể lúc nào.

27

Hai bố con đạp xe đến ga tàu điện, trên đầu là bầu trời thu trong xanh vời vợi. Từ đó, chúng tôi sẽ lên tàu đi thăm thầy Nombre hiện đang ở thị trấn sát bờ

biển cách đây hai tiếng đi tàu.

Đó cũng là ước nguyện của Mio.
Nàng lúc nào cũng lo cho thầy Nombre.

Ở một mình thầy có buồn không?

Có gì bất tiện không?

Nàng từng bảo muốn một mình đi thăm thầy nhưng sức khỏe của thầy không tốt nên kế hoạch đã đổ bể.

Trước khi ra đi, nàng dặn tôi
“Chồng thăm thầy giúp em nhé”. Bản thân tôi cũng muốn gặp thầy. Có bao nhiêu chuyện tôi muốn kể với thầy, về Mio, về con Pooh, về cuốn tiểu thuyết tôi đang viết.

Tôi quyết định sẽ đi thăm. Tuy nhiên, vừa quyết định xong thì mạch của tôi tăng thêm hai mươi.

Thật hết sẩy!

Sự bồn chồn, đứng ngồi không yên của phi hành gia trước chuyến bay đến sao Diêm Vương là tâm trạng của tôi lúc này.

Đến ga tàu điện, điều đầu tiên khiến tôi sửng sốt là cái máy bán vé tự động. Cái máy này đã tiến hóa vượt bậc trong suốt mười năm qua. Số lượng nút bấm tăng lên gấp đôi. Có một màn hình tinh thể lỏng, nếu không làm đúng theo trình

tự có phần hơi phức tạp thì khó lòng mua nổi vé cho trẻ con. Cái máy nhả ra cái vé tàu mỏng dẹt như đồ chơi. Hình như tôi sẽ phải nhét vé này vào khe ở cửa soát vé tự động.

Tôi đã biết đến sự tồn tại của cửa soát vé tự động qua tivi. Tuy nhiên, lúc đến đứng trước cái cửa này, tôi trở nên căng thẳng quá mức cần thiết. Sau lần đối mặt với cái cửa xoay của khách sạn, đây là lần đầu tiên tôi bị căng thẳng đến vậy.

Cuối cùng tôi cũng vượt được qua cửa soát vé. Tôi phải tiêu tốn khá nhiều

năng lượng cho vụ này.

Tôi nói với Yuji.

“Bố con mình sẽ đi tàu thường”.

“Đi tàu nhanh sẽ nhanh hơn chứ”.

“Không, tàu nhanh không ổn. Rất

lâu tàu mới dừng ở một ga”.

“Lâu thì sao ạ?”

“Chẳng sao cả. Nhưng nhớ bị làm
sao thì rất nguy hiểm”.

“Thế hả?”

“Ừ”.

Tàu thường dừng lại ở hơn bốn
mười ga.

Chạy, dừng...phù... con tàu phát ra

âm thanh như tiếng thở dài rồi lại xình xịch đi tiếp. Chu trình này lặp lại bốn mươi lần.

Như cuộc đời một con người.

Phù...

Tàu đến, chúng tôi lên tàu.

Đúng như đã lường trước, hai chân tôi run lẩy bẩy. Tôi nắm chặt tay Yuji.

“Takkun ơi!” Yuji gọi.

“Gì thế?”

“Tay Takkun đầy mồ hôi”.

Chẳng cần nói tôi cũng biết đây là mồ hôi lạnh.

Cửa đóng, đoàn tàu chuyển bánh là

lập tức tôi nghe thấy tiếng “cạch”. Thứ âm thanh quen thuộc. Phát ra ở giữa ngực và dạ dày.

Tôi vội lấy lọ tinh dầu đàn hương, nhỏ một giọt vào khăn mùi xoa. Tôi đưa khăn lên bịt miệng. Mùi đàn hương ngọt ngào lan tỏa trong khoang mũi. Van đã mở nhưng chất hóa học tiết ra vẫn giữ ở mức tối thiểu.

Tôi đứng ở ngay cạnh cửa lên xuống, cố gắng tập trung nhìn cảnh vật bên ngoài.

“Ngồi thôi, Takkun. Tàu vắng tanh à”.

“Không, đứng tốt hơn”.

“Thế hả?”

“Ừ. Đứng thế này thoải mái hơn”.

“Thế thì mệt lắm”.

“Ừ, mệt lắm”.

Tôi quyết định đếm số xe ô tô chạy dọc con đường men theo đường ray. Trước mắt, tôi phải làm gì đó để quên việc đang ở trên tàu.

“Một, hai, ba, bốn...”

“Gì thế ạ?”

“Bố đang đếm ô tô”.

“Hay đây. Con sẽ đếm cùng”.

“Được thôi”.

Phải rồi, đây sẽ là một trò chơi. Tôi sẽ coi đây là một trò chơi chứ không phải cách để tôi quên việc mình đang đi tàu. Thế là trong đầu tôi cứ hiện ra câu “đây sẽ là một trò chơi.” Dù trò này chẳng có gì là vui.

Lát sau, những chiếc xe bị ngắt quãng bởi cảnh đồng ruộng bát ngát. Tỷ lệ nghịch với số lượng xe ô tô là lượng chất hóa học tiết ra bắt đầu tăng lên. Tôi hít vào thật sâu rồi từ từ thở ra.

Tôi tru miệng kêu “pụ pụ pụ”.

Pụ, pụ, pụ, pụ, pụ.

“Cái gì thế ạ?”

Pụ!

“Đây là cái gì?”

“Kêu pụ pụ thế này sẽ giữ được bình tĩnh”.

“Thế hả?”

“Con làm thử đi”.

Pụ, pụ, pụ, pụ, pụ.

Pụ, pụ, pụ, pụ, pụ.

“Con bảo!” Yuji nói. “Mọi người đang nhìn đây”.

“Tại con đáng yêu quá”.

“Đâu có”.

“Thế à”.

“Mình hát đi”.

“Hát?”

“Bài hát của mẹ. Bài mẹ dạy ý”.

“Đúng rồi! Bài mẹ dạy”.

“Cả hai cùng hát nhé?”

“Ừ. Cùng hát nào.”

“Hát bé thôi. Giọng Takkun to lắm”.

“Được rồi”.

Một chú voi

Chơi đùa trên mạng nhện

Vui quá bèn

Gọi thêm chú nữa đến

Cứ như vậy tôi vượt qua được cả chặng đường dài. Tôi ngửi mùi dầu đèn hương, đếm số xe ô tô, kêu pụ pụ và hát cùng Yuji. tôi phải xuống tàu ba lần để lấy lại bình tĩnh. Yuji không phàn nàn gì, chỉ im lặng đi theo tôi.

Sao Diêm Vương ở xa hơn tôi tưởng.

Phù...

Bệnh viện nằm lưng chừng một quả núi, hướng mặt ra phía biển. Đó là một tòa nhà sáu tầng, nom có vẻ giản dị và

sạch sẽ.

Tôi hỏi lễ tân số phòng của thầy Nombre. Phòng ở cuối hành lang tầng ba. Chúng tôi đi cầu thang bộ lên tầng ba.

“Có thang máy mà”.

“Ừ. Nhưng bố thích đi thang bộ hơn”.

“Tại sao?”

“Vì không biết thang máy đưa mình đi đâu”.

“Thế hả?”

“Thang máy không có cửa sổ, cửa ra vào lại đóng kín nên chẳng biết thang máy đưa mình đi đâu. Nhỡ bị đưa lên tận

Sao Hỏa thì sao”.

“Ồ?”

“Thang máy là phương tiện tệ nhất đây”.

“Buồn cười thật”.

Thầy Nombre đang ở trong phòng. Thầy ngồi đọc sách trên chiếc giường cạnh cửa sổ trong căn phòng dành cho bốn người. Không thấy bóng dáng của ba người còn lại đâu.

“Chào thầy”.

Nghe thấy tiếng tôi, thầy liền rời mắt khỏi quyển sách.

Thầy khẽ rên “ồ, ồ” rồi gật đầu thật

mạnh.

“Hai bố con đến đây à”.

“Vâng, cháu đến đây ạ”.

Yuji nói.

Thầy Nombre đặt quyển sách xuống chiếc bàn cạnh giường rồi xoay người để hạ chân xuống sàn.

“Lên tầng thượng nói chuyện đi”.

Thầy bảo. “Chỗ đây là tuyệt nhất. Ngắm cảnh rất đẹp”.

Thầy thận trọng đứng dậy, với tay lấy cây ba-toong dựng cạnh giường.

“Đi thôi”.

Thầy hơi kéo lê bàn trên trái, đi

trước dẫn đường cho hai bố con.

Thầy ngoảnh lại:

“Nhờ luyện tập phục hồi chức năng đây”.

Thầy bảo:

“Giờ thì tôi đi được bằng chính đôi chân của mình rồi”.

Sắc mặt thầy rất tốt, giọng nói cũng sang sảng.

“Có vẻ thầy đã khỏe hơn”.

“Ừ. Hồi xưa tệ hơn bây giờ nhiều. Giờ thì khỏe như vâm”.

“Vâng”.

Thầy Nombre và Yuji đi thang máy,

còn tôi vẫn nhất quyết đi thang bộ. Vừa mở cánh cửa thông ra sân thượng, cả một khoảng không xanh bao la đập vào mắt tôi. Thầy Nombre và Yuji nhìn tôi cười.

“Chậm quá”.

“Tại bố không muốn bị lên sao Hỏa”.

“Buồn cười thật”.

Toàn bộ mặt sân thượng được lát cỏ nhân tạo cùng rất nhiều ghế băng. Cụ ông, cụ bà và những người có vẻ là người thân của các cụ đang ngồi ngắm biển và chuyện trò râm rì.

“Cảnh đẹp quá”.

“Đẹp không!”

“Mấy năm rồi em mới nhìn thấy biển. Còn Yuji chắc là lần đầu tiên?”

“Biển thật thì mới lần đầu ạ”.

“Ừ, đây là biển thật đấy”.

“Con thấy hơi sợ”.

“Ừ. Tại đây là biển thật mà”.

Trên nền trời xanh hiện lên những vầng mây ti tích. Mây trôi về phía trời trông như bầy chim đang đổ về phương Nam. Gió biển se lạnh khiến mái tóc màu mật ong của Yuji bay bay.

“Mio đi rồi hả?”

Tôi gật đầu trước câu hỏi của thầy

Nombre. Chắc Mio đã viết điều đó trong bức thư gửi cho thầy.

“Em cả thấy mọi chuyện vừa xảy ra trong tích tắc”.

“Đến cùng cơn mưa, ra đi cũng cùng cơn mưa...”

Giống như hoa cẩm tú cầu.

Ừ, thầy Nombre thì thảo.

“Nhưng em lại yêu được thêm lần nữa”.

Ừ ừ, thầy Nombre gật đầu.

“Tuy tình yêu chỉ kéo dài sáu tuần nhưng em rất hạnh phúc”.

Thầy Nombre ngẩng lên nhìn những

vàng mây ti tích trên cao.

“Aio này”.

“Dạ?”

“Trên đời này, liệu có mấy người may mắn gặp gỡ nhau như vậy nhỉ?”

Thầy Nombre từ từ cúi mặt xuống, quay sang nhìn tôi mỉm cười. Con người trong đôi mắt ngân ngấn nước của thầy ánh lên những tia ấm áp.

“Gặp nhau là sẽ bị hút về phía nhau. Dù có gặp bao nhiêu lần đi nữa”.

Ngón tay thầy run run chỉ về phía đường chân trời.

“Giống như thế kia. Như bầu trời và

biển cả nhất định sẽ hòa làm một. Dù ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào”.

Chúng ta vẫn luôn tìm kiếm người yêu duy nhất đó.

(Tôi đang tìm đối tượng. Có ai không?)

“Và các em đã gặp được nhau”.

“Vâng ạ”.

“Giống như biển cả”.

“Và bầu trời?”

Tôi kể lại tường tận cho thầy chuyện con Pooh.

Cậu chàng đó, thầy nói sau khi nghe xong.

“Giờ cậu ta được tự do rồi. Hồi xưa bị tù túng chắc cu cậu khó chịu lắm”.

“Không biết nó có sống tiếp được không?”

“Không sao đâu. Cu cậu mạnh mẽ lắm. Giờ này chắc đang thanh thoi ở đâu đó rồi”.

Hự, Yuji nói.

Thầy Nombre nhìn xuống Yuji như muốn hỏi: Gì thế cháu.

Hự.

Yuji đáp lại với vẻ khoái chí.

“Ông à”, thằng bé nói. “Con Pooh biết sữa đây. Thế này này.”

Hự?

Yuji bắt chước tiếng con Pooh rất chuẩn. Tôi thì chịu. Tuy là âm gió nhưng nghe rất lạ, giống như tiếng ai đó đang bị siết cổ vậy.

“Nó sữa như thế à?” thầy Nombre hỏi.

“Vâng. Nó sữa như thế ạ”.

“Khi rời khỏi nhà thầy, lần đầu tiên con Pooh sữa như vậy”.

Thế mà tôi không biết, thầy nói.

“Cu cậu thật là tệ. Cứ im ỉm suốt bao lâu nay. Được lắm”.

“Trông nó có vẻ buồn. Vì phải xa

thầy và xa ngôi nhà đó”.

“Tôi cũng buồn. Buồn vì phải xa nó”.

Nhưng mà, thầy nói tiếp.

“Chúng ta vẫn phải sống. Dù phải chia tay bao nhiêu lần, dù bị trôi dạt đến nơi nào đi nữa”.

Thôi, trời lạnh rồi. Về phòng thôi.

Về đến phòng, thầy Nombre lấy từ ngăn kéo bàn ra một chiếc phong bì màu trắng.

“Của cậu đây”.

Tôi đón phong bì từ tay thầy, lật mặt

sau thì thấy có dòng chữ “Aio Mio”.

“Hôm đó là ba ngày trước hôm Mio vào viện. Cô ấy đưa cho tôi lúc gặp ở công viên. Cô ấy nói muốn tôi trao lại cho cậu khi mùa mưa kết thúc một năm sau đó”.

Thầy Nombre ngồi xuống giường, dựng cái gối lên để dựa.

“Tôi không biết trong đó viết gì. Mio không nói gì cả. Tôi cứ thấp thỏm suốt, giờ đưa được cho cậu là yên tâm rồi”.

Tôi ngắm nghía chiếc phong bì rồi cho vào túi áo ngực của áo khoác.

“Cám ơn thầy bấy lâu nay đã giữ nó giúp em”.

“Ừ. Kể ra thì tôi hơi lo. Nhớ đâu tôi ra đi khi chưa kịp trao cho cậu”.

“Ôi thầy...”

“Không sao. Giờ thì tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi”.

“Nhưng tại sao? Tại sao lại là bây giờ?”

“Ánh mắt Mio lúc đấy như thể đã tiên liệu được điều gì đó. Chắc cô ấy nghĩ bây giờ là thời điểm tốt nhất để cậu đọc chăng?”

“Vâng”.

Đã đến lúc phải về, hai bố con đứng dậy chào thầy Nombre.

“Hai bố con em sẽ lại đến thăm thầy”.

“Ừ. Gặp hai bố con vui lắm. Biết hai bố con sẽ đến, tôi lại thấy mong đến ngày mai”.

“Em hiểu cảm giác đó”.

Tôi nhắc lại câu “Em hiểu” và vẫy hai tay trước ngực để chào thầy.

“Chào thầy nhé”.

“Xin lỗi vì không tiễn được hai bố con”.

“Vâng”.

Hai bố con đi giật lùi đến giữa phòng mới quay người lại để đi ra cửa. Thầy dỗi theo cho đến khi chúng tôi ra hẳn khỏi phòng.

“Chào ông nhé”.

Thầy Nombre vẫy bàn tay run run đáp lại Yuji.

“Takkun à”. Nàng gọi tôi.

“Takkun ơi, chồng khỏe không? Sức khỏe chồng vẫn ổn chứ?”

Trên xe điện trở về nhà, tôi đứng bám vào tay vịn gần cửa tàu và đọc bức thư của Mio. Còn Yuji đếm số xe ô tô

chạy dọc đường tàu.

*

Takkun ơi, chồng khỏe không?

Sức khỏe chồng vẫn ổn chứ?

Ba ngày nữa là em nhập viện rồi, em quyết định viết bức thư này trong khi vẫn còn được tự do.

Chồng đang đi làm. Khoảng một tiếng nữa Yuji sẽ đi mẫu giáo về. Viết thư xong, em sẽ đi chợ mua đồ ăn tối, trên đường về em sẽ gặp thầy Nombre và gửi thầy bức thư này.

Em sẽ dặn thầy trao lại cho chồng sau một năm nữa, khi mùa mưa kết thúc.

Em biết, lúc đó em không còn ở bên chồng nữa.

Linh hồn của em đã về lại tinh cầu Lưu Trữ chưa hả chồng?

Chồng đang ngạc nhiên?

Chồng không biết em là có khả năng dự đoán tương lai à?

Em đùa thôi.

Em ngoan ngoãn, nghiêm túc nhưng cũng biết đùa đấy.

Còn bây giờ, em sẽ kể cho chồng một chuyện có thật.

Có thể chồng sẽ còn ngạc nhiên hơn

khi nghe chuyện này. Nhưng đây là chuyện thật một trăm phần trăm. Chuyện đã xảy ra với em.

Để chồng hiểu được toàn bộ câu chuyện, em xin phép bắt đầu từ câu chuyện của chúng mình năm hai mươi tuổi.

Được không chồng?

Chồng hãy đọc nhé.

Đầu tiên là bức thư của chồng.

Giờ nghĩ lại thì đó là bức thư cuối cùng chồng gửi cho em.

Vì lý do bất khả kháng, tớ e rằng

không thể viết thư cho cậu nữa, tạm biệt. Chồng đã viết cho em bằng nét bút mực đen như thế đó.

Bức thư chỉ có ba dòng.

Chuyện của chúng mình sẽ kết thúc ở đây sao?

“Lý do bất khả kháng là gì?”

Em đọc đi đọc lại bức thư ngắn ngủi của chồng. Lần nào đọc em cũng khóc.

Việc duy nhất em có thể làm là tiếp tục viết thư cho chồng. Em nén lại mọi câu hỏi muốn bật ra khỏi cổ họng, giả vờ như không biết đến sự cự tuyệt của

chồng, tiếp tục viết thư và kể cho chồng những chuyện thường ngày.

Một công việc đơn độc như thế có nói với sao trên trời vậy.

Đọc đến đây, thế nào chồng sẽ cười ngơ ngác hỏi “thế à?” cho mà xem. Còn em, em sẽ bị cuốn theo nụ cười ấy, để rồi cũng bật cười theo chồng.

Không thể đau khổ thêm nữa, em quyết định đến chỗ chồng làm để gặp chồng.

Em đã phải dốc hết can đảm.

Những lời chồng nói với em hôm ấy.

“Gặp lại được nhau thì vui nhỉ.” Và

“Lúc đấy cả hai đều có gia đình rồi.”

Chồng nhớ không?

Mặt đất dưới chân em như sụp xuống.

Chồng cho rằng, tỏ ra lạnh nhạt với em như vậy thì em sẽ rời xa chồng phải không?

Chồng chẳng hiểu gì cả.

Em là người hiểu linh hoạt hơn chồng tưởng, lúc nào cũng suy nghĩ mọi việc cứng nhắc. Khi đã yêu ai, em không thể dễ dàng quên hay ghét bỏ người đó. Ông trời tạo ra em là người chỉ có thể

yêu một lần trong đời. Vì vậy, em chỉ có thể sống và yêu chồng thôi.

Chắc hẳn chồng phải có lý do nào đó.

Điều này khiến em có thêm chút hy vọng.

Một năm trôi qua, cuối cùng “ngày định mệnh” đó cũng đến.

Đó là một ngày mưa tháng sáu.

Em đang đạp xe từ chỗ làm về nhà, đến đoạn gần nhà thì bị một chiếc ô tô tông phải. Vụ tai nạn không đến nỗi nghiêm trọng lắm. Xe đổ, em bị ngã

nhưng không có vết thương ngoài nào.

Em đứng dậy đi được vài bước thì ngất.

Rất khó có thể miêu tả trình tự nhận thức của em trước và sau khi xảy ra sự việc. Em chỉ có thể kể lại những gì em nhớ lại sau này.

Theo đó, cảnh tiếp theo là như thế này.

Lúc tỉnh lại, em nhận ra mình đang ngồi co ro dưới trời mưa, bên trong nhà máy bỏ hoang.

Chồng có hiểu những gì em đang viết không?

Đây là bí mật em giấu chồng bấy lâu nay.

Năm hai mươi một tuổi, em bị ô tô đâm và đã bay đến tương lai tám năm sau.

Một bước nhảy vọt.

Đúng sở trường của em.

Em đã nhảy được khá xa.

Giờ đây, khi chồng đọc bức thư này thì câu chuyện mới xảy ra chưa lâu.

Em cứ than phiền về chuyện em đau

đầu là vì em bị ngã đập đầu xuống đất trong vụ tai nạn đó. Sau khi xét nghiệm, bác sĩ bảo em có dấu hiệu bị xuất huyết não. Có thể chuyện em mất hết trí nhớ cũng bắt nguồn từ việc này.

Tuy nhiên, em cũng cho rằng.

Trái tim con người không thể chịu đựng nổi chuyện vượt thời gian, vì vậy để giữ được tỉnh táo, mình phải mất trí nhớ tạm thời. Bởi nếu còn trí nhớ, chắc em đã vô cùng hoảng loạn.

Kể cả khi quay trở lại thế giới cũ, ký ức của em cũng không còn nguyên vẹn. Ký ức sáu tuần ở cùng chồng và

Yuji.

Để lấy lại được toàn bộ trí nhớ, em phải chờ hai tháng.

Nếu cú nhảy lần này của em là trò đùa của người tạo ra thế giới của chúng ta thì có lẽ việc em mất trí nhớ cũng là dụng ý của họ.

Khi em hồi tưởng lại sự việc và viết cho chồng thế này, em không thể không cảm thấy sự hiện diện của “mong muốn” điều khiển số phận của con người. Bởi sáu tuần lễ đó đã thay đổi toàn bộ cuộc đời em sau này.

Việc em nhảy vọt đến đúng chỗ đó,

vào chính lúc đó khi em hai mươi một tuổi không thể là sự tình cờ được. Ai đó đã chìa tay ra giúp em khi thấy em mòn mỏi đi tìm lý do trong câu nói của chồng suốt một năm trời.

Bây giờ em cũng vẫn nghĩ như vậy.

Lúc gặp hai bố con, hai bố con đang ở trong tình trạng rất kinh khủng.

Nhà cửa bừa bộn và bẩn thỉu. Quần áo đầy vết ố của thức ăn, tóc tai người nào người nấy bù xù như tổ quạ. Yuji thì cả năm chưa được lấy ráy tai.

Cứ nghĩ đến cảnh hai bố con sau này, em lại thấy lo.

Nhưng sẽ ổn thôi chồng nhỉ. Chắc hẳn hai bố con sẽ vượt qua. Hai bố con sẽ dựa vào nhau để sống.

Em tin như vậy.

Lúc chứng kiến cảnh chồng bị đột quỵ, em rất sốc. Giờ thì quen rồi nhưng đây là lần đầu tiên em thấy chồng bị như vậy. Em đã dặn chồng không được uống thuốc giảm sốt, thế mà chồng lại quên mất. Chuyện này là do lời cam kết “không được thay đổi lịch sử” kia chẳng?

Qua những gì em kể, chắc chồng đã

hiếu lý do tại sao mắt kính không đúng với số mắt em hay việc em hoàn toàn không có kinh nghiệm trong chuyện ấy phải không?

Thật kì lạ.

Em, hai mươi một tuổi, đã trao đời con gái cho chồng, chàng trai hai mươi chín tuổi. Hai tháng sau, em lại cùng chồng làm chuyện đó.

Chồng tưởng cả hai bọn mình đều lần đầu tiên làm chuyện đó, nhưng không phải vậy.

Chính vì không phải lần đầu tiên. Nên chúng mình mới ăn ý như vậy đấy

chồng ạ.

Chồng nghĩ sao?

Chồng có thấy tổn thương không?

Em thì nghĩ, đây mới là mô hình lý tưởng. Hẳn chồng lại bảo em suy nghĩ thực tế quá.

Sáu tuần trôi qua trong nháy mắt.

Em đã rất hạnh phúc.

Được yêu chồng, được nghe chồng kể một câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp và vui sướng khi biết mình là nhân vật chính của câu chuyện ấy.

Được gặp Yuji.

Con trai em.

Hoàng tử Anh quốc.

Yuji lúc học cấp I có vẻ mạnh mẽ

hơn Yuji bây giờ.

Con sẽ khôn lớn.

Sẽ trở thành một chàng trai tuyệt

vời.

Thật vui biết bao.

Em biết được cả sự thật.

Về số phận của em qua cuốn tiểu thuyết chồng viết.

Em sẽ rời bỏ thế giới này vào năm hai mươi tám tuổi.

Chỉ còn linh hồn của em ở đây mà thôi!

Tất nhiên, đây chỉ là sự ngộ nhận của chồng nhưng em đã hoàn toàn tin vào câu chuyện đó.

Cảm giác mơ hồ, phi hiện thực cứ đeo đuổi em. Lối cư xử thiếu tự nhiên của hai bố con. Ánh mắt hoài nghi của mọi người xung quanh mỗi khi chúng ta đi ra ngoài. Hóa ra tất cả chỉ vì em là một bóng ma.

Em đã tin mà không may may nghi ngờ.

Chính vì thế, khi phải chia tay hai bố con, em thực sự đau đớn. Em cứ định ninh mình sẽ phải về tỉnh cầu Lưu Trữ thật. Phải xa hai bố con, em buồn lắm. Việc phải từ bỏ thế giới này cũng khiến em hoảng sợ.

Em không thể quên những điều Yuji vừa khóc vừa nói với em.

Cứ nghĩ đến chuyện con phải khổ là tim em lại đau nhói. Khi nào con lại lớn hơn chút nữa, chồng hãy nói lại với con giúp em. Nói với con những gì em nghĩ. Những gì em dành cho con trong lá thư này. Mong rằng qua đó, con có thể mạnh

mẽ và sống lạc quan hơn.

Em sẽ kể tiếp đoạn sau.

Sau khi chia tay hai bố con tại chỗ đó, em quay về thời gian mà em đã sống.

Em thấy mình đang nằm trên giường trong bệnh viện. Vụ tai nạn mới xảy ra cách đó vài tiếng. Em đã nhảy vọt đến tương lai của tám năm sau rồi lập tức quay trở lại. Sự vắng mặt của em chỉ diễn ra trong khoảng một phần bao nhiêu của một giây thôi, cực kì ngắn ngủi.

Người lái xe gây ra vụ tai nạn hình

như cũng không có gì bất thường.

Em bị mất trí nhớ.

Em đánh mất cả ký ức sáu tuần sống với bố con anh. Ngày qua ngày, em chỉ nằm ngấm trần nhà bệnh viện, không biết bản thân mình là ai.

Một tháng sau, em dần dần lấy lại được trí nhớ.

Đầu tiên em nghĩ. Ký ức sáu tuần đó chỉ là ảo giác do em tự tạo.

Nhưng ký ức đó vẫn rất tuyệt vời.

Em cứ bị cuốn theo sáu tuần lễ sống với hai bố con.

Nụ hôn với chồng.

Những lần đi dạo trong rừng.

Cậu bé xinh đẹp là con trai em.

Cảm xúc dâng trào trong lòng ngực
khi chúng mình làm chuyện ấy.

Điều em cảm nhận rõ rệt nhất là
từng mấu kí ức đều rất sống động, chúng
đã tác động mạnh đến mạch cảm xúc của
em.

Niềm vui đó hoàn toàn có thật?

Sự lo lắng, đau buồn khi phải chia
tay. Ánh mắt buồn bã của chồng khi nói
“Anh muốn làm em hạnh phúc”.

Mỗi khi hồi tưởng lại quãng thời

gian đó, em dần tin vào tính hiện thực của câu chuyện, rằng em vừa trở lại sau cú nhảy vọt đến tương lai của tám năm sau. Vì vậy, ngay khi ra viện và đi lại được bình thường, em lập tức gọi điện cho chồng.

Mẹ anh bảo em:

“Takumi đang đi du lịch”.

Giống hết câu chuyện chồng kể cho em.

Nhờ câu nói này mà em càng chắc chắn hơn. Em nhờ mẹ anh chuyển lại lời nhắn.

“Nhờ bác nhắn Takumi gọi ngay cho

cháu vì cháu có chuyện muốn nói. Cháu sẽ đợi”.

Những ngày sau, em ngồi bất động hàng giờ trước máy điện thoại.

Nhất định anh sẽ gọi điện. Chúng mình sẽ gặp nhau tại một thị trấn có hồ nước.

Rồi điện thoại đổ chuông.

Em vồ ngay lấy máy điện thoại khi chuông mới đổ một hồi.

Chưa nghe thấy gì nhưng em đã biết đầu dây bên kia là chồng.

Vì vậy, em mới nói mà không hề do

dự.

“Aio phải không?”

Giọng của chồng có vẻ lo lắng.

Vì vậy, em bảo chồng.

Không sao đâu, không sao đâu.

Cũng tại thị trấn đó, khi đứng dưới cầu đi bộ, em đã nói với chồng “không sao đâu”.

Trong khi biết trước chồng sẽ cười em vì câu nói này.

Lúc chồng hỏi, em bảo rằng em không nhớ nhưng đó là nói dối. Thực ra em vẫn nhớ.

Bởi đó chính là lời cầu hôn của em với chồng.

Đối với em, những ngày sau đó là quãng thời gian mong gặp lại mọi người.

Em được gặp lại thầy Nombre. Thầy không khác nhiều so với tám năm sau đó. Con Pooh thì còn trẻ và rất sung sức. Nhờ lần hội ngộ này mà em biết được tên thật của nó là Alex.

Yuji ra đời, thời gian cứ êm đềm trôi.

Vào khoảng thời gian này, ký ức về sáu tuần lễ trở nên quá xa vời.

Tất cả đều rất mơ hồ, hay đó chỉ là

ảo giác của em mà thôi? Có lúc em đã nghĩ vậy. Mỗi lần, những sự việc trước mắt trùng khớp với mảnh ký ức kia, em lại nghĩ hay đây chỉ là một loại ký ức ảo giác?

Nếu vậy, biết đâu em có thể vượt qua cột mốc hai mươi tám tuổi.

Em đã giấu chồng, lén uống loại thảo dược để biến đổi thể trạng.

Tuy nhiên...

Ngày đó vẫn đến.

Chúng ta không thể trốn được tương lai đã định đoạt.

Lý do em giấu chồng chuyện này là

vì nghĩ đến giờ phút này, chồng sẽ hiểu em.

Em không muốn chồng biết một tương lai đau khổ đang chờ chồng phía trước. Em muốn chúng mình luôn mỉm cười, tin tưởng vào tương lai như những cặp vợ chồng bình thường khác.

Ngoài ra, em cũng nghĩ thế này. Chồng sẽ nghĩ gì khi biết động lực khiến em quyết định gọi điện cho chồng chính là câu chuyện hạnh phúc về những ngày tháng em vẫn tự huyễn hoặc mình?

Chồng sẽ làm gì?

Có thể, chồng sẽ muốn em - người

đến từ thế giới của tám năm sau - hãy từ bỏ ý định làm ý định đám cưới với chồng. Chồng sẽ kể một câu chuyện hoàn toàn bịa đặt để em - người đã trở lại thế giới cũ - hãy tránh xa chồng. Bởi vì bảy năm sau cuộc hội ngộ bên hồ nước và ba tuần sau khi viết bức thư này, em sẽ rời bỏ thế giới này mà?

Chồng sẽ nghĩ, chính cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ đặt dấu chấm hết cho cuộc đời em, dù em có phủ nhận thế nào đi nữa. Hoặc chồng sẽ không chấp nhận việc chúng ta có con.

Phải vậy không?

Cứ nghĩ đến chuyện này là mọi thứ trong đầu em lại rối tung lên. Giả sử chồng bịa ra chuyện để em từ bỏ ý định làm đám cưới thì em không thể ngồi đây viết lá thư này được. Sự thật là em đã cưới chồng và sinh Yuji. Nếu vậy, tối nay, khi chồng đi làm về và đưa chồng lá thư này, không biết chúng mình sẽ thế nào?

Em sẽ biến mất, vào đúng giây phút đó?

Hai chúng mình, mỗi người sẽ sống một cuộc đời riêng, sẽ không có chuyện chúng mình có Yuji nữa?

Tất cả đều kì lạ và em không thể tìm ra câu trả lời.

Chính vì vậy, em quyết định sẽ giữ im lặng.

Em ghét việc không được sống với chồng.

Em không thích cuộc đời không có Yuji.

Nếu ngày ấy, em không tới thị trấn đó thì không biết mọi chuyện sẽ như thế nào?

Rất nhiều lần, ý nghĩ ấy xuất hiện trong đầu em.

Thậm chí, lúc ngồi trên xe điện đến chỗ hẹn với chồng ngày hôm ấy, em cũng đã nghĩ vậy.

Nếu em xuống tàu, quay về, không đi gặp chồng nữa, cuộc đời em sẽ thế nào?

Em sẽ cưới một người khác?

Sẽ sống cùng người đó đến khi đầu bạc răng long?

Những ngày tháng hạnh phúc tạm gọi là yên ả, êm đềm đang đợi em phía trước?

Nhưng khi về già, em sẽ băn khoăn tự hỏi.

Đây có phải cuộc đời em lựa chọn?

Cuộc đời em mong muốn đến nỗi

gạt bỏ cả những thứ quan trọng?

Tương lai em đã nhìn thấy vào mùa

mưa năm em hai mươi một tuổi.

Người chồng vụng về, có gương

mặt rất tội nghiệp mỗi khi không có em

bên cạnh.

Chàng hoàng tử Anh quốc của em.

Em sẽ vĩnh viễn mất đi khoảng thời

gian mà lẽ ra em phải có với hai người

đó

Em sẽ hối hận.

Vì em đã biết trước.

Vì em đã gặp chồng và con.

Em không thể sống một cuộc đời khác khi vẫn giữ tất cả những kỉ niệm đó trong lòng.

Em phải cưới chồng và sinh Yuji thôi.

Phải cùng chồng chào đón cậu con trai của em.

Em sẽ mỉm cười ra đi với con tim tràn ngập kỉ niệm hạnh phúc.

Em đã quyết tâm như vậy và đi thẳng đến chỗ chồng.

Em cũng muốn được sống lâu hơn nữa.

Em cũng thấy sợ khi nghĩ đến những chuyện xảy ra với em.

Em tiếc lắm khi không thể chứng kiến Yuji trở thành một chàng trai tuyệt vời.

Nhưng đây là cuộc đời em đã chọn.
Vì vậy...

Ôi, sắp đến giờ Yuji đi học về rồi.

Em phải đi đón con. Phải đi chợ để chuẩn bị bữa tối cho hai bố con. Bữa tối nay sẽ là món cà ri yêu thích của Yuji.

Em chỉ có thể nấu cho hai bố con ít hôm nữa thôi. Dù em rất muốn nấu thật nhiều, thật nhiều món ngon nữa cho hai người.

Thứ lỗi cho em.

Em không thể làm gì nữa rồi.

Thôi, em dừng ở đây nhé.

Tình yêu em dành cho chồng không thể kể hết qua ngòi bút này.

Mười bốn năm bên chồng, em đã rất

vui. Chỉ cần được ở bên chồng em cũng thấy hạnh phúc, dù chúng mình không thể đi du lịch cùng nhau, không thể lên tầng thượng ngắm bầu trời đêm.

Em sẽ lên tinh cầu Lưu Trữ trước.

Bọn mình sẽ gặp lại nhau ở đó chồng nhé.

Em luôn dành chỗ bên cạnh em cho chồng.

Chồng nhớ giữ gìn sức khỏe.

Chăm sóc Yuji hộ em.

Cảm ơn chồng rất nhiều.

Em yêu anh.

Từ tận đáy lòng.

Tạm biệt anh.

Mio

*

Ngoài phong bì là một trang xé ra từ cuốn nhật ký.

Trang viết ngày 15 tháng Tám.

Đã đến lúc rồi.

Mình phải đi thôi.

Người ấy đang đợi mình ở ga bên hồ.

Người đó mang theo tương lai tươi

đẹp của mình.

Đợi nhé, những chàng trai của tôi.

Em sẽ đến bên anh.

Lời kết

Hôm nay hai bố con lại vào rừng.

Yuji đạp xe, áo sơ mi trắng của
thằng bé lấp lánh dưới ánh nắng.

Tóc cu cậu được cắt gọn ghẽ, khẽ
phất phơ trong gió.

Em à, bố con anh đang cố gắng đây.

Cố gắng từng chút, từng chút như
em mong muốn

Chút một thôi.

Từng chút một.

Poco poco

Sinh linh em để lại cho anh đang
lớn lên khỏe mạnh.

Sinh linh đó rất yêu em.

Anh sẽ viết điều này vào chương
cuối cùng trước khi khép lại cuốn tiểu
thuyết.

Anh thong thả chạy trong rừng
chừng bốn mươi phút.

Anh mặc chiếc quần soóc đã bạc
màu cùng chiếc áo phông có in chữ

“KSC”.

Yuji đạp xe theo sau anh.

Giờ con không bị bỏ lại đằng sau nữa. Con đã có thể đạp băng băng như thể bẩm sinh đã biết đạp xe.

Hai bố con đi xuyên rừng đến chỗ nhà máy bỏ hoang.

Thằng bé sẽ lại đi nhặt bu lông, đai ốc và lò xo.

Anh sẽ ngồi nghỉ ở một góc và chợp mắt một lát.

Nhưng anh vẫn biết.

Yuji đang giấu một thứ trong túi quần. Đó là thư gửi cho em sau khi em

đến Tỉnh cầu Lưu Trữ.

Bức thư đề “Gửi Aio Mio, tỉnh cầu Lưu Trữ” viết bằng nét nguệch ngoạc (đáng tiếc điều này con lại giống anh)

Mặt sau bức thư đề “Aio Yuji”

Thằng bé lên bỏ bức thư vào thùng thư tiêu vẹo có ghi số #5 (có vẻ như cậu tưởng đây là thùng thư bưu điện).

Không hiểu sao con lại giấu anh. Vì vậy, trong lúc con đang mải mê đi nhặt bu lông, anh đã lấy lại bức thư mà không bị phát hiện.

Anh chưa bao giờ mở bức thư đó

ra. Anh chỉ lấy về và cất trong hộp đựng giày.

Lát sau, sau khi kiểm tra bức thư không còn trong thùng thư, Yuji khẽ gật đầu.

(Anh thấy rõ. Dù đang giả vờ ngủ).

Theo cách đó, Yuji tiếp tục trò chuyện với em sau khi em tìm đến tỉnh cầu Lưu Trữ.

Vào những hôm cuối tuần trời mưa, Yuji đặc biệt muốn đến nhà máy bỏ hoang. Thế là hai bố con đành phải đi bộ và che ô vào rừng.

Anh trái tấm ni lông lên cái bệ còn sót lại của nhà máy và ngồi nghỉ. Yuji giả vờ đi nhặt bu lông để mon men lại gần cánh cửa #5.

Con khẽ gọi em.

Mẹ ơ?

Yuji tin rằng...

Một ngày nào đó, em sẽ mở cánh cửa #5 đó và trở về với hai bố con.

Ngày hôm đó, nhất định sẽ là ngày mưa.

Và hôm nay, chàng hoàng tử Anh quốc với chiếc ô màu vàng trên tay lại gọi em.

Mẹ ơ?

Mẹ ơ?

Mẹ ơ?

Mời các bạn ghé thăm Đào Tiếu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers

1. Tên nhân vật chính trong chuyện thiếu nhi cùng tên của nhà văn Michael Fine.

2. Cô bé người Đức gốc Do Thái, tác giả cuốn nhật ký nổi tiếng *Nhật ký Anne Frank*.

3. Cận vệ thân tín của Hitler dưới thời Đức Quốc xã.

4. Ở Nhật, nhiều trường học thường phân công học sinh lớp lớn tới tận nhà các em lớp nhỏ cùng khu phố và dẫn các em đi học. Việc này một phần là để đảm bảo an toàn cho các học sinh lớp nhỏ, một phần để tăng thêm tính hòa đồng

giữa cộng đồng thiếu nhi.

5. Ở phương Tây, người ta thường đeo lên cổ giống chó St. Bernard những thùng rượu mini bằng gỗ (còn gọi là “keg collar”) thay vì vòng cổ thông thường như những giống chó khác.

6. BLT là viết tắt của Bacon (thịt lợn muối xông khói), Lettuce (rau diếp) và Tomato (cà chua).

7. Vị anh hùng La Mã. Có truyền thuyết cho rằng Caesar được ra đời theo phương pháp sinh mổ.

8. Diễn viên điện ảnh của Mỹ, nổi tiếng với vai mật vụ FBI Mulder trong

loạt phim truyền hình *X-Files*.

9. Đạo diễn, biên kịch, diễn viên nổi tiếng người Mỹ. Ông đã giành được ba giải thưởng Oscar trong số 21 lần được đề cử, tuy nhiên ông chưa từng tham gia lễ trao giải nào.

10. Kurt Vonnegut (1922-2007): một trong những nhà văn Mỹ có ảnh hưởng lớn của thế kỷ XX.

11. Một trong những tiểu thuyết tiêu biểu của Vonnegut, tạm dịch là *Người tù*.

12. Nero Claudius Caesar Germanicus: Vị Hoàng đế thứ Năm cũng là cuối cùng của triều đại Julius-

Claudius (La Mã).

13. Một nhân vật trong Kinh Tân Ước, con gái của Hoàng hậu Herodias, Salome bị coi là người đã gây ra cái chết của Thánh John the Baptist.

14. Chữ Xuyên (nghĩa là dòng sông) trong tiếng Nhật gồm có 3 nét sổ dọc.

15. Một chữ trong bảng chữ cái của tiếng Nhật, gồm 2 nét sổ dọc.

16. Diễn viên người Pháp từng đoạt giải diễn viên xuất sắc nhất tại liên hoan phim Venice 1995 với vai diễn trong phim *Ponette* khi mới lên bốn tuổi.

17. Nhạc công người Anh.

18. Tên gốc là *The sirens of Titan*.

19. Truyện ngắn trinh thám của Edgar Allam Poe có tên tiếng Anh là “The murders in the Rue Morgue”, tạm dịch là “Án mạng ở Rue Morgue”.

20. Niccolo Paganini (1782-1840): nghệ sĩ violin nổi tiếng người Ý.

21. Một loại nước muối được đặt tên theo nhà bác học người Anh S.Ringer (1835-1910) - người sáng chế ra loại nước muối này.

22. Tấm bia đá được một người lính Pháp tìm thấy ở thị trấn Rosetta (Ai Cập) khi quân Pháp xâm lược Ai Cập

năm 1799. Trên tấm bia có khắc các văn bản cổ bằng ba thứ tiếng: Hy Lạp, chữ tượng hình và Ai Cập cổ. Các văn bản ghi trên hòn đá giúp các nhà nghiên cứu hiểu rõ hơn về nền văn minh Ai Cập cổ đại.

23. Đơn vị đo chất lỏng phổ biến của Mỹ, tương đương 3,7 lít.

24. Vận động viên điền kinh nổi tiếng người Anh.

25. Nhân vật chính trong truyện cổ tích Nhật Bản “Người chặt ống tre.”